

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

Χριστίνα
Λύβα

Διαζύγιο, ενώ αγαπά τον άνδρα της! Διαζύγιο τώρα που περιμένει να γίνει μητέρα!

οπιού. Μέτρια τα οικονομικά του γιου της. Τόσο μέτρια ώστε να μην είναι σε θέση να κρατά δύο χωριστά σπίτια. Άλλη λύση δεν υπάρχει. Στην ίδια στέγη ή πεθερά και η νύφη.

Με δειλία το πρότεινε ο άντρας στη γυναίκα του. Δεν έφερε εκείνη αντιρρήσεις. Κάθε άλλο παρά ευχάριστη προέβλεπε τη συνέχεια. Άλλα και τι νάκανε; Φρόνιμη και με ανθρωπιά καθώς είναι, δε μπορούσε ν' αείψω από το σύζυγο να εγκαταλείψει τη μητέρα του στους δρόμους. Ούτε άλλωστε εκείνος θα το δεχόταν.

Ειρηνικά πέρασαν οι πρώτες μέρες της οικειώσεως. Η γκρίνια ύστερα σε ρυθμό που όλο και επιταχυνόταν. Απίστωσα δυο άντρες. Δεν άργησε να γίνει καταθλιπτική, άφορητη. Καθημερινές προσβολές. Τα έλας στα και τα μεγάλα, όλα γίνονταν αφορμή συγκρούσεων. Το σύστημα του νοικοκυριού, ή το ποθότοι ενός βάζου, το βράσιμο του αυγού, το λάδι της σαλάτας, τα πάντα δημιουργούσαν δυσαρέσκειες.

Στο καλλι φυλακής αισθάνονταν η νέα γυναίκα. Ο δεσποφίλακος άπλωνε στο κεφάλι της. Ένας κακόκοπος που παρακολουθεί την κάθε κίνησή της. «Τραβώ ό,τι κι' αν κάνω. Παίρνω πλεονέκτημα ή πλεονέκτημα να καταλάβω μπροστά μου, προσπαθώντας να καταλάβω ποιος πλεονέκτημα, τί μου λέει. Τίποτα δεν έχω να κρύψω από τον άνδρα μου. Το κακό όμως είναι ότι δεν του μεταδίδει την προσηλυτική. Με διαβάλλει, δημιουργεί δυσκολίες εις βάρος μου καταστάσεις».

Κάτι ακόμα χειρότερο: 'Επειδή πιστεύει ότι ο νύμφος της είναι οδίκιμος από το νόμο του και ότι δε βρίσκεται πνευματική ή ερωτική χαρά κοντά στη γυναίκα του, εύνοει τη στρέψη του προς άλλες γυναίκες.

«Είμαι βέβαιη ότι δε θα δυσκολευόταν να

Δυο'έχθροι στο'ίδιο βωμίτι

Η ΜΗΤΕΡΑ, που είναι πηγή χαράς, ή μητέρα γίνεται και πηγή δυστυχίας. Της μητέρας το πρώτο χάδι. Ο θάνατος της μητέρας ο πιο βαθύς πόνος. Τη μητέρα τρανούν οι ποιητές όλων των αιώνων. Της μητέρας το ναούρισμα αποτέλεσε το πρώτο τρανούν των παιδιών όλου του κόσμου.

Έρχεται όμως ώρα, που μερικές μητέρες, χωρίς να είναι στις προθέσεις τους, ρίχνουν διληπτικό στη ζωή των παιδιών τους. Η ώρα του νόμου. Το όνειρό τους να φιλήσουν τα στήθια της κόρης τους. Η λακταρία τους να κρατήσουν στην αγκαλιά τα παιδιά των άγοριών τους.

Το όνειρο άνικανοποίητο δεν μένει. Τόσο σύντομη όμως ή διαρκεία του. Από την επομένη του γάμου η μητέρα γίνεται το ανεπιθύμητο πρόσωπο στάν ένα από τους δυο. Κάποτε και στους δυο.

Το ξέρετε ο καθένας από την πείρα του. Μας το λένε όμως και οι επιστολές που παίρνουμε κάθε τόσο. 'Ενα μενάλιο ποσοστό και απ' αυτές νύμφω στη μητέρα-πεθερά. Φωνές οδύνες από τη νύφη, φωνές απελπισίας από το ναυπρό. Περισσότερες, πρέπει να πούμε, από την πρώτη παρά από το δεύτερο. Είναι συμπαθέστερος στη μητέρα ο άντρας της κόρης της παρ' όσο ή γυναίκα του νυ.ού της.

Μόνο με τον πατέρα δε δημιουργούνται προβλήματα. Αραιές οι περιπτώσεις, που ο πατέρας-πεθερός ρίχνει οκίες στο σπίτι των παιδιών του. Τρυφερός στη νύφη, στορνικός στο ναυπρό.

Η σμυερνή περίπτωση αφορά τη σύγκρουση πεθεράς και νύμφης. Άνεπιθύμητη ήταν από την πρώτη στιγμή ή κοπέλα στη μητέρα του άντρα της. Την αντίδραση της τη γνώσε από την περίοδο του ειδυλλίου της άκουα. Είναι ο κανόνας. Με ανησυχία και έκθροπτα συνδέονται οι περισσότερες μητέρες τους πρόκετες περιπέτειες τους. Προσποιη τις και τότε με την άλλη, με πρόσωπα, που τα θεωρούν ακίνδυνα, παρά την καλλιέργεια έ-σχηματισμού, που υπάρχει πιθανότητα να σκηνιστούν ρίξες.

Το αντίθετο δηλαδή με ό,τι παρατηρείται στις μητέρες των κοριτσιών. Τρέμουν εκεί-φορούν από τα χέρια του ενός στα χέρια του άλλου. Θέλουν τον ένα και καλό, που θα γίνει ο σύζυγος. Ο τρόμος όμως της μητέρας στη μία και δέση μ' αυτήν τη ζωή της.

Συμβαίνει δε, ή μητέρα που έχει και κόρη και νυφί, διαφορετική τακτική ν' ακολουθεί άπεναντι των δύο παιδιών της.

Άλλα, στη σμυερνή περίπτωση, ο νόμος του άγοριού έχει πια νίσει. Δεν είναι οι νο-νείς που διάλεξαν τη νύφη τους. Άπεναν-τίας. Έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τορπι-λίσουν την ένωση. Άλλα ήταν τα όνειρα που είχαν για το παιδί τους. 'Αν οι κοπέλλες περιμένουν το βασιλόπουλο του παραμυθού, τη βασιλοπούλα περιμένουν οι νονείς των άγοριών. Την όμορφη και τη νοητική την βά-ζουν σε δεύτερο πλάνο. (Καλή να είναι), θα σάς πουν. Καλή και με το παραδάκι. 'Αν δεν είναι προκοφόρα, τη θεωρούν άναξία για

το παιδί τους. Καλή, σεινή, τίμια, νοικοκυρά, από οικόγενε α, μορφωμένη και πλούσια. Μα-κρότατος ο κατάλογος. Συμβαίνει όμως τις περισσότερες φορές ο κατάλογος αυτός με-τά προρόντα να μην πολυενδιαφέρει τους νέ-ους. Γι' αυτούς, πρέπει ή γυναίκα που θα τους συγκινήσει. Και τότε, με το μάτι του έρωτευμένου, βλέπουν υπαρκτά και άυπαρ-κτα χαρίσματα στο πρόσωπο που άνάπασαν. Βλέπουν την ώραία στην άσκημη, την ένα-ρεπτή στην άμωρική, την καλή στη στομένη. Δεν υπάρχει χειρότερος κριτικός από τα μά-τια του έρωτευμένου.

Είναι κι' εκείνοι, που κι' όταν ακόμα είναι έρωτευμένοι, διατρου την δρασί τους. Βλέ-πω τον στραβά. Ξέρουν πόσο επιθυμητός είναι ο σκελλος αυτός, που καλούν στο πλευρό τους. Το πάθος όμως εναι ίσχυρότε-ρο από την λογική, και ενώονται όταν όλα τα προγινωτικά δένουν ότι δεν έχουν να τα περιμένουν καλό από την ένωσή τους. 'Ε-κουσία πορεία προς το ναυγίο.

Δεν έχουμε κανένα λόγο να πιστεύουμε ότι στο μαύρο πινάκα άντικει ή κυρία που εκφράζει την απελπισία της για την πεθε-ρά της. Άπεναντίας, το νόημα της δένει ότι πρόκειται για γυναίκα οδορά και μορφή-μένη.

Αν δεν ήταν από την πρώτη στιγμή ή ελκετική των γονέων του άντρα της, δεν άσυνήθισαν όμως οι νονείς την εύλογα τους στη τέλεση του νόμου.

Ευχάριστη ή πρώτη περίοδος της κοινής ζωής. Χωρ στα όι νονεία, χωριστά οι νεόνυμ-φοι. Άναπημένοι, μονιασμένοι, ανεναντιμέ-νοι. Συνχές οι επισκέψεις της πεθεράς. 'Ε-συνήθιστο το βλέμμα της, άνακριτική και ελ-συνήθιστο ή διδασί της, έτοιμο να στάση σαναγκική ή διδασί της, έτοιμο να στάση το φασμάκι από τη γλίσσα της, πικνές οι παρατηρήσεις και οι επεμβάσεις στη ζωή του ζευγαριού, στις εξόδους, στις οκέσεις, στις δαπάνες. Πολυθνήνεται, πολλά εδεύεται, κα-τάλληλα τα πρόσωπα με τα όποια σχετι-ζέστε, υπερβολικό το ποσό που άπορροφούν τα λούσα.

Την κριτική όμως αυτή, όσο ζούσαν χωρι-στά, ή μητέρα την άκούσε με τρόπο, με προσοχή, σε τόνο ήπιο, με κάποια διακρι-τική. Στόν ίδιο τόνο άπαντούσε και ή νύφη, ή έκανε πως δεν καταλάβαινε τις μπηκτές και άπέφυνε τις άπαντήσεις.

Άλλα ήθε ή κακία ή ώρα, θάνατος του πατέρα. Μόνη ή μητέρα. Χωρίς κανένα περι-ουσιακό στοιχείο. Η μικρή σύνταξη του νια-τρού δεν ήταν άρκετή ούτε για το νοίκι του

διευκολύν τον άνδρα μου, αν καταλάβαινε ότι ενώ αφέρεται για καμιά άλλη. Έχω λό-γους που οās το νράω αυτό. Δεν είναι φο-βερό:»

Κάθε τόσο πάντα στην κουβέντα μιλά με ένθουσιασμό για τις γυναίκες με τις όποιες σχετίζονται, υπογραμμίζει τη χάρη και την όμορφη της υιάς, τη μόρφωσι και την περι-ουσία της άλλης. Σα να λένε στο νυφί της ότι με ά τέτοια του έπρεπε.

Συνθήκες που προκαλέσαν την άνάπτυξη μίσους άνάμεσα στις δύο γυναίκες. Μισεί ή πεθερά τη νύφη. Μισεί - όμοιοι - ή νύφη την πεθερά. Σε δύσκολη κατάσταση ο νυφίς, κλίνει άλλοτε προς τη μία και άλλοτε προς την άλλη πλευρά. Μαρτυρική και ή δική του ζωή μέσα σ' ένα σπίτι όπου μητέρα και γυ-ναίκα όρισκονται σε έμπόλεμη κατάσταση. Μα-λώματα, λιποθυμίες, λόγια σκληρά. Σωστή κό-λαση.

Δεν άντέχει άλλω ή γυναίκα. Συνχρόνως όμως δε βλέπει να υπάρχει διέξοδος. Άδύνα-το να κρατήσει ο άντρας της δύο σπία. 'Α-δύνατο ν' άφήση άποστάτευτη ο νυφίς τη μητέρα. Άδύνατο όμως και ή γυναίκα να συ-νεχίσει το άδόσταχτο ματοόριο. Μαύρισε το μάτι της. Το διαζύγιο είναι ή μόνη λύση, που της υπολείπεται.

Δαζύγιο ενώ αγαπά τον άνδρα της!... Δια-ζύγιο τώρα που περιμένει να γίνει μητέρα! 'Αν υπήρχε πιθανότητα ότι ο έρχομός του παιδιού θα άσκούσε κατευθυντική επίρροή! 'Όλα όμως μαρτυρούν ότι ή κατάσταση, όταν προστεθ ή μωρό, θα χειροτερέψει.

Άπελπισμένη ή κυρία φωνέει ν' άνα σω-σίβιο. Άναπόδοτες συνέπειες του τρόπου με τον όποιο είναι όργανώνεται ή ζωή της. Γι' αυτό, χρόνια τώρα το φωνάζουμε: Δου-λεία στη γυναίκα. Πενήντα τριών ετών είναι ή μητέρα. Άν άρχιζε να εργάζεται από ένα θα ήταν τώρα σε πλήρη άκμή και δε θα κρε-μόταν από το λαιμό του νυφιού της. Θα έχε κάπο α βάσι, κάποιες οικονομίες. Άλλα και ή σύζυγος, αν άντικε στις εργάζόμενες, δε θάνοιθε όλη μέρα την πεθερά στα πόδια της. Κι' ακόμα, ίσως τα δικά της έσοδα να διευκόλυναν το χωρισμό των δύο σπουαίων, που βρίσκονται σε άδικοκτη σύγκρουση. Κα-τά στρώνουμε, κακά κοιμόμαστε. Ειτυχισμέ-νες οι έρχόμενες νενές που δε ζήσουν, όπως ζουν οι άνεπιτυγμένες χώρες με δια-φορετικές συνθήκες, και οι νονείς δε θα γίνωvτα: έμπόδιο στην εύτυχία των παιδιών τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Δραγατσάνιου 4-Τηλ. 36-781-Δρ. 4

Η ΣΚΗΝΗ σε άθηναϊκό κινημα-τογράφο, που προσέαλλε ένα φίλμ το όποιον παρυσίαζε σκη-νές υπαλλέτου... έλαφρονύμι-νου, σκανδαλιστικώτατα στοί-χης και άλλα... γυναι γεννάτα. Μετάξύ των θεατών του έξωστου ήταν και ένας νεος καταγόμενος προσωπός από έπαροχία, με τη γυνά μητέρα του, που προσφώνε-επίσης, την είχε φέρει για μερι-κές μέρες στην πρωτεύουσα και την έπληνε στον κινματογράφο. Τελείωσε το φίλμ, οι θεαταί κα-τέβαιναν και κατέβηκαν επίσης μητέρα και νυφίς. 'Η σωμαθητι-

κή νύφη, ντροπισμένη νι' αυ-τά που είδε, είχε σκυμένο το κε-φάλι, που ήταν μισοτυλιγμένο σε τσεμπέρι. Στην έξοδο, ο νυφίς τη ώπτησε, με πορνό χαμόγελο: - Σ' άσεως μητέρα:

Κι' έκείνη τότε, πλήρης όννης και... άποτροπισμού, άπάντησε σε άσπρητότατο ύφος: - Έδώ μ' τώσε τα λεφτά σ'!

Σαν δεν ντρέπεσαι λινάκι! Αυτή ήταν η... κριτική της συ-μαθητικής νύφουλας, στη φαντα-σία της όποιας ή παρακολούθη-σις ταινίας με τέτοιο περιεχο-μένο εσθιάμεινε... πολυέσδο ξε-φάντωμα σε κέντρα άπυλεις, ό-που ο νυφίς της συμμετείχε διά-γών... βλεμμάτων και όπου... κα-ταστατάουσε το χόρμα του!

ΕΠΟΧΗ θηλυκού συναγερμού. Άηλοδή, (τέλως της εποχής), δηλαδή γενικό «ξεπούλημα!» Σ' όλα σκεδόν τα καταστήματα, εί-ναι κολλημένες οι προκλητικές «άφισσες» που διατυπώνουν με έντυπωσιακά κεφαλαία: «Καταπλη-κτικές έκπτώσεις». «Τιμές κάτω του κόσμου». «Καταρκλισμα τι-μών». Άλλα... μενέλειος της, είναι οι «ξεπούλματα». Και τρέχουν οι γυναίκες και φωνίζουν μερικά χυρίαμα, άλλα και πολλά... άχρη-στα πράγματα.

Αυτό έκανε και ή σύζυγος κά-ποιο στυπώλντο. Κάθε μέρα έ-φυνε πωί από το σπίτι κι' επέ-

στρέψε φορτωμένη δέματα. Διε-μαστυρετό ο ταλαιώρος σύζυγος, που ή κυρία του ζήτησε διαρκώς λεφτά, άλλα εκείνη... άπτότης, του άπαντούσε:

- Όλα τα μαγαζία έχουν ξεπου-λήμα, θεοωράκη. Να μην έπωρε-λήθω:

- Όπου μιά μέρα, άπνύθηκε ό άνθρωπος και είπε στήν... άδωφ-λο σύζυγο του, που του ζήτησε κάποιον ποσόν.

- Δεν υπάρχει φράγκο. Μαρίκα.

- Γιατί:

- Γιατί με όλ' αυτά τα ξεπου-λήματα, κανάντσα να... ξεπου-λήθω ενώ!

ΤΟ άποτέλεσμα της περυσινής έ-φαρμονής των νέων μετρών και σταθμών υπήρξε ότι έπληθε με ή πληθός εύθυνηράμιοι μας πός τα έν Εύρώπη κρατούντα, άλλα... δε οι τιμές της όκάς μετεπεόθησαν όπως είχαν στο κι-λό. 'Ετοι, όσο παίρναμε άλλοτε την όκα, πληρώνουμε τώρα το κι-λό, αν όχι και κάτι... παρσάνω. 'Ετοι έπροαματοποίη ή είλκρι-νής δήλωσις των παλαιών πωλη-τών, που έφώναζαν διαλαούντες το έμπορεύμα τους, όπως ένθυ-μούντα οι παλαιότεροι: - Περάστε, κύριοι. Έδώ το κα-λό πράγμα. Το σωστό-σωστό και ή όκα... τρακόσια!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, πενήντάρης παρά... κάτι, λευκανθείς πρόωρος κατά τη γνώμη του, άπεφάσισε να διορθώσει το... σφάλμα αυτό της φύσεως και νά... ξαναμυρι-ση. Έθωψε, λοιπόν, τα μαλλιά του, σε χρώμα... κόσκα. Άναλο-γισθείς, όμως, τα είωνικά σκό-λια που θ' άντιμετώπιζε στο γρα-φείο έκ μέρους των συναδέλων του, σκέφθηκε να τους... προκα-ταλάβη. Ένεσσανίσθη, λοιπόν, το πωί στο γραφείο με το καπέλλο καταθεσμένο μέχρι τα φρυδιά, έ-σταθη θεοραλώς και είπε: - Άκούστε εδώ, κύριοι. Έκανα κάτι για το όποιον δεν ντρέπεται καθόλου. Και παρακαλώ να λεί-πουν τα «γιατί» και (πως τόκα-νες) και οι εφινειές και τα πα-ρούσια.

Και, μόλις έτελειωσε το... λόγο του, έβγαλε το καπέλλο του και άπεκάλυψε κεφάλι με μαλλιά κατόμαυρα. Οι συναδέλοι του εί-δαν μ' έκπληξη την εικόνα, άλλα δεν είπαν τίποτα.

- Ό... μύθος της Βενετίας έκά-θησε άδιοπρεπώς στο γραφείο του. Άλλα τον έσπινε κάτι χειρό-τερο. 'Όταν σπώθηκε και βήκη σε διάδρομο, κάποιος του είπε: - Τι έχετε στην πλάτη σας:

- Τι έχω:

- Σας έχουν κορσιτώσει ένα χαρτί.

Το το ξεκαρσοτώσε, του το έδωσε και ο άντιπρόεδρος... όσους έδίδασκε με έρωαχία: «ΠΡΟ-ΣΟΧΗ! ΚΡΟΜΑΤΑ!» Και ή άδιοπρε-πεία... κατόρρευσε πατανώδης!

-ΚΑΙ πώς σας κλέψανε, δηλα-δή; ουτάει ο πρόεδρος στο Αυτόφωρο.

- Είχαν τις τράπουλες σημα-δεμένες!

-Μά δεν παίζατε στο σπίτι σας:

-Μάλιστα κ. πρόεδρε, στο σπι-τι μας, στο Χ...

-Κι' αναφέρε: Ένα άριστοκρατι-κό προσάτιο.

-Και τις τράπουλες τις έφεραν σι καρεσμένοι:

- Όχι κ. πρόεδρε. Έμεις τις είχαμε.

-Και πώς τις σημάδεψανε;

-Δεν τις σημάδεψανε. 'Ηταν σημαδεμένες!

-Δε μας τα λες καλά.

-Πολύ ώραία τα λέω κ. πρόε-δρε. Έκεί που μενουμε είν' έρω-μια. Ένα τρεπότερο έχει στη νύ-νια... Οι κύριοι, μόλις άσκήσας να παίζουμε, λύνε: «Θέλουμε και νύφρες τράπουλες». Στέλλουμε κι' άνοράζουμε...

- Άν... το περιπτερο.

- Φυσικά! Δυσ... έρωαζες πνίν του είχανε πάρει όλες τις τράπουλες. Και το πωί τις ημέρας που θα παίζαμε, του στείλανε κάποιον δίδεν (πασσιέ) και του λεί, του περιπτερόχου: («Έχω σπινές τράπουλες»). Και του τις πωλάει! Και (τόν πωλάει) κι' αυτόν.

-Και σάς πωλάσε κι' εσάς!

-Για πράσινα χαζιάρι!

-Άλλα («δυστυχώς»), άναπάει ό θεός τον κλέφτη αλ' άναπάει και τα «κορόδα» φανέται!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μ' έχει πάρει από πίσω αυτός ο Γιωταγής, αλλά να δού- με τί θα κάνει τώρα, που θά... κατέω από την όδο Σταδίου... (Τού Μ. Άναστόπουλου)

Λογικά τραγούδια

ΛΟΓΙΚΗ

Στα «ρανετό» μας, γελαστή κομιλίτσα μουρμελαί, σωστή κι' είς' όλο γάιο, φέρονε μαζί σου τη ζωή κι' ή άπαλή σου άναπνοή με παροφυσμάσει.

Τι να μου πής, τι να σου πώ, πού α' αγαπάς και σ' αγαπώ και μ' έχεις λιώσει, θάρρ' πώς σ' έχω παγτωμένη κι' ότι ή ιστορία μας αυτή έχει τελειώσει...

Σε βλέπω νύφη, πλάσι' άδρό, κι' έχω με τέτοιο θησαυρό να καυλώσω κι' όλοι να λένε «στό καλό» κι' όδες πολλέ να σου μιλά να σου μιλά, να σε φιλά να μην τελειώνω.

Ναι, όλ' αυτά είναι καλά να είναι όνειρα τρελλά! Πώς το φοβάμαι!... Όραία είναι τα φίλια άλλα δεν έχωμε δουλειά και πώς θα φάμε;

Το βόλκετε «φωβέο», «πεό» κοινό μου πλάσμα και γαζό, να σ' ένα μήνα όσο κι' «ό έρωσ αν νική» δε θα μω άδονου δανεικά και θάβ' ή πείνα!...

Είναι «προσγείωση» φοιγής, υ' άληθινή και φωναχτή, αίσθημα κοιν, κι' όσο τρελλά να σ' αγαπώ ποίπει με ποιο να σου πώ «γλυκεία μου, άντιο»...

ΕΥ.

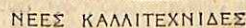

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

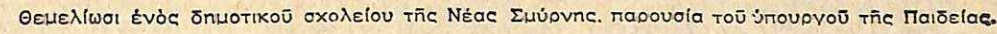
Κοπάνα

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ε. ΝΤΕ ΡΟΥΦΙ

από 10 κιλά. Η σαλάτα ζυγίζει 60 κιλά. Ο βα-
ρος που πάνω στη Σελήνη περιορίζεται
σε 10 μόνο κιλά, γιατί η έλξη της βα-
ρύτητας πάνω στο δορυφόρο μας είναι 6

Θ ΔΡΑΚΟΣ

ΕΥΑΣΕ 58 ΚΙΛΑ ΣΕ 15 ΜΗΝΕΣ

και πολυδιάσπαστη θεραπεία, που προϋποθέτει, όμως, άποψη από κάθε επαινευματική άποσπαστική.

Δέν ἔχομε βχολεία!...

Και όμως έχουμε 1.200.000 μαθητές

μέσα σε μία μικρή αίθουσα με ελαττωματική
κατασκευή, που δέν αερίζεται. Ένα παιδί να

ὁμως κινῶ νὰ φαμίλια,
κάνω νὰ τσαρδὶ.
ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

REMARKS: _____

ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ

«MANNEKEN»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Κυρία ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗ. Εύσωμος, επιβλητική και πολυτελής σταυρήνη και φορτωμένη με γούνες, μπιζού και πάσης φύσεως μπαλάντσες. 50 χρόνων. Κυρία ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ. Φίλη της, αδύνατη σε στέκα μπαλάντσου, ντυμένη κι αυτή και φορτωμένη με πρόκειται να ταξιδεύει και θέλει να γυρίσει το Τ.Λαγείο. 52 χρόνων. Κος ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ. Πλούσιος επιχειρηματίας. 60 χρόνων. Κος ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ. Συνάδελφος και συνομήλικος. ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ. Α και Β «μαννέκεν».

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στο κομψό νέο κατάστημα γυναικείων ειδών «Μαννέκεν».) ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Στό μαγαζί μας θα βρείτε πραγματικά έκλεκτα ποιότητα και γούστο! Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό της επιτυχίας μας. ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ (άποθαυμάζων τα «μαννέκεν»): Τό βλέπω, κυρία μου, το βλέπω! ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Ποιότης άριστη!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Μά φαίνεται, μαντάμ! Είναι... οθαλμοφανές!

ΣΚΗΝΗ 2η.

(Στο σπίτι της Χατζηκοθώνης.)

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Λέλα μου, άκου πού σου λέω γά! Κάτι λάκκο έχει η φάβα! Για να μάς χαρίζουν μπαλάντσες σε ορεθύθια και μαγαζαρίστρια σε μπαλάντσια...

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: Μην είσαι καχύποπτη, βρε Πόπη κι' άσε πιά τα όνειρα! Τα μπαλάντσια και τα μαγαζαρίστρια είναι απλούστατα ψεύτικα.

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Τα κομπιναίζουν και οι κάλτσες είναι γνήσια!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: Γνήσια! Και μ' αυτό, τί;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Μας τα χαρίζουν για να μάς ρίχνουν στάχτη στη μάτια!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: Μην είσαι ανόητη! 'Αν είχαν φιλενάδες θα τα χαρίζανε σ' αυτές.

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Χαρίζουνε και σ' αυτές!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Ε, είσαι ύποβολική!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Τί τους έπεισε δηλαδή; Πώς μάς έρωτευτηκανε ύστερ' από τριανταπέντε χρόνια γάμο;

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Οχι μην είναι ογδόντα!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Τέλος-πάντων. Τριάντα! Τώρα τους ήρθε να κάνουνε τρυφερές λεπτότητες; Και γιατί δεν αγοράζουμε μιά γούνα; 'Η ένα ύφασμα; Παρά όλο κομπιναίζουν και σουτιεν και κάλτσες; Γιατί, απλούστατα, αυτά τα είδη πουλάει το μαγαζί που τους ενδιαφέρει! Είναι φως φανερό!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Εχεις πείσι σ' αυτό το «Μαννέκεν»;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Ποτέ μου. Είναι καινούργιο μαγαζί.

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Βάζω στοίχημα πως βόχει άμορφες στοίχτριες!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: Μά Πόπη μου, όλα τα μαγαζιά έχουν όμορφες πολήτριες.

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: 'Εκεί δέ θα είναι μόνον άμορφες. Θα είναι και βολικές! Πάμε και δά δής!

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Στο «Μαννέκεν».)

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ (επισημαίνοντας στην «αίθουσα επιδείξεως»):

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: 'Ορίστε, τί ενδιαφέρει! (Δείχνει τον έντονα της και το Χατζηκοθώνη)

με μάτια λιγωμένα παρουσιάζει απδέσπαστο θέαμα): Τό κυριώτερο, κυρία μου, είναι ή καταπληκτική πρωτοτυπία σας! Νά φορηό το «μαννέκεν» τά είδη και τά βλέπη ό πελάτης απάνω σε σώμα αληθινό. 'Οχι σε κομμάτια!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: Βέβαια! Τό ρούχο «ζωντανεύει» απάνω στο κομμάτι! 'Ετσι τό καταλαβαίνεις!

(Παρασιάζεται τό Α' μαννέκεν, μιά σωστή κομμάτι με κόκκινα «ντεζαμπιγιέ» δαντελοποικιλία και τό Β' — γοητευτικό πλάσμα μ' έντονες, γλυπτικές «θελκυόττες» — με «ντεζαμπιγιέ» μαύρα. Βηματίζουν άσφα και λιγιστικά.)

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ (σε μαύρο γάλλο): Μαγεία!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ: 'Υπέροχο!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Δεν είναι πολύ αίσθητική;

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Αριστούργημα! Δέ βρίσκει κανείς λόγια να έκφράσει τό θαυμασμό του!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Τζούλια...

Γύρισε, παιδί μου, γύρω-γύρω!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ (ήλθια): 'Ετσι υπάροδο!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Νά δήςτε τώρα κι' άλλα...

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ: Βεβαίως! Βεβαίως να δούμε κι' άλλα!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Ολα, όλα!...

ΣΚΗΝΗ 4η.

(Στό πρώτο τμήμα του καταστήματος.)

Κα ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ (ξετυλίγει ένα πακέτο): Τά είδη αυτά είναι δικά σας, δεν είν' άτα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Μάλιστα, μαντάμ!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ (κυττάζει τίς παλάντριες που είν' άσχημες): Πάμε, Πόπη.

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Στάσου, παιδί μου, Μπορούμε να κάνουμε άλλαγη;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Βεβαίως. 'Εο' όσον είναι άφορετά.

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Δείξτε μας τότε τίποτε άλλα σχέδια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ (δείχνει): 'Ορίστε... Αυτό είναι όρατό. Κι' αυτό έπίσης, κομψό και ι-διόρρυθμο.

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Άλλες ύπαλλήλους δεν έχετε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ (αδιάφορα): 'Οχι. Τί έννοείτε; 'Εογάτριες;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: 'Οχι... θέλω να πώ, δεν έχετε άλλο προσωπικό;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Τό προσωπικό... αλλάζει, κυρία μου. Γιατί ρωτάτε; Τί σας ενδιαφέρει;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: 'Ορίστε, τί ενδιαφέρει! (Δείχνει τον έντονα της και το Χατζηκοθώνη)

πού βγαίνουν από μέσα). Τί είν' εκεί;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ (παγωμένος): Δοκιμαστήριο!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Καί... δοκιμάζετε «κομπιναίζουν» οι δύο σας;

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Οχι! Διαλέγαμε!

ΤΖΟΥΛΙΑ (βγαίνει με «κομπιναίζουν» στη μικρή πόρτα του δοκιμαστήριου): Αυτό θα τό πάρετε;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ (εξαλλή): Θα φωνάξω την άστυνομία!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ: Πόπη! Σε παρακαλώ!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Τι παρακαλείς; Βρε ρασιολιμέντο;

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: Γελούοι! (Πάει να ξεμαλλιάσει τη διευθύντρια). Κι' έσύ διεφθαρμένη...

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Η Παπαβλάμη από πίσω. Πιάνονται. Μαζεύεται κόσμος και ά-στυφύλακες.)

ΣΚΗΝΗ 5η.

(Στης Χατζηκοθώνης.)

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: Ρεζίλευ-τάρκα!

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗ: Τό πάθαμε τό ρεζίλι, άλλα ήσυχάσαμε, Λέλα μου! Αυτά τά πράματα πρέπει να χτυπιούνται στην άρχη, γιατί είναι επικίνδυνα!

Δόξα σοι ό Θεός να λές που προλάβαμε! Άλλοίως μπορεί να είχαμε κανένα μπλεξιμο και να τραβάζαμε αύριο τά μαλλιά μας!...

ΣΚΗΝΗ 6η.

(Στό «Μαννέκεν».)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: Νά, νά!... 'Εν τάξει! 'Εμείς δέ μάς ένδιαφέρει, κύριο, άν τά θέλετε για νομίμους σκύλους ή όχι. 'Εμείς είμαστε έμποροι. Νά μάς δώσετε τη διευθύση κι' όπου θέλετε άδραγαντά τά «μαννέκεν» να σας δείχνουν τά είδη! Εί-σθε εύχαριστημένοι;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ: 'Ενθουσιασμένοι!

ΣΚΗΝΗ 7η.

(Στό δρόμο.)

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ (στό Χατζηκοθώνη): Μωρέ ό Θεός τίς φωτίσει κι' ήρθανε στο μαγαζί! Λύσαμε τό πρόβλημά μας!

Ποιάς ξέρει πόσους μήνες θα ξεροσταλιάζαμε άκούη στο «δοκιμαστήριο» σαν ήλθιοι!

ΧΑΤΖΗΚΟΘΩΝΗΣ: 'Ελα-φρέσ' θα είναι οι μικρές, έ;

ΠΑΠΑΒΛΑΜΗΣ: Πάντως... με τά γραμμάκια θα τίς ζυγί-σουμε. Στην έποχή μας δεν ύ-πάρχουν δρώμια.

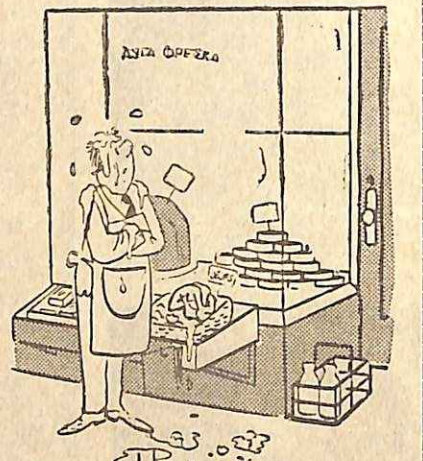
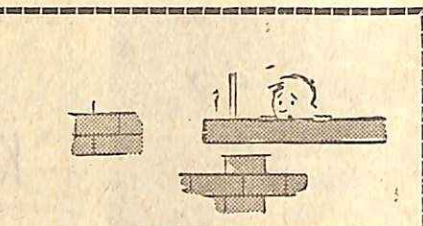
(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

ΤΟ ΧΑΛΑΖΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΜΟΣΧΑΡΙΑ

Τό χαλάζι προκαλεί τόσο μεγάλες καταστροφές στη Νότιο 'Αφρική, ώστε γίνονται τώρα πειράγματα για την παραγωγή ειδικών οικοδομικών υλικών που ν' άντέχουν σ' αυτό. Τά υλικά λοιπόν αυτά δοκιμάζονται μ' ένα έξυπνο μηχανήμα, που ρίχνει τεχνητό χαλάζι, με ταχύτητα μεγαλύτερη από 160 χιλιόμετρα την ώρα. 'Η πρόσκορσι του πάνω στους τοίχους και τίς σκεπές, που έχουν κατασκευασθή με τά δοκιμαζόμενα υλικά, γίνεται υπό διάφορες γωνίες. Και εξετάζονται ύστερα οι ζημιές που προκαλέσει.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τό χαλάζι της Νότιου 'Αφρικής έχει συχνά τό μέγεθος μπαλάντσας του γκόλφ και ταχύτητα 150 χιλιόμετρων την ώρα. Και σκοτώνει, όχι μόνο μικρά ζώα, αλλά και άντριά και μοςχάρια!

— Μήπως είδατε τη μπάλλα μου, κύριο Πέτρο;

— Τί χρειάζεται αυτός ό κώδων κινδύνου από πάνω σου Δουλού;

— Πάλι ό Λεό αλλάζει δωμάτιο!

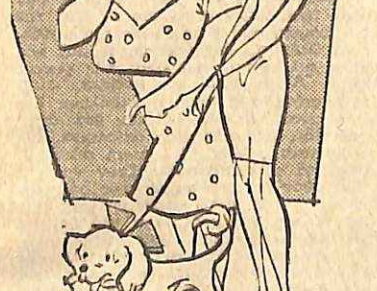
ΑΠΟ τότε που ή Σούζη είδε στο σενιό την ταινία «'Η κυρία με τό σκυλάκι», έσπευσε να προμηθευθή κι' αυτή ένα σκυλάκι για να θναίνη έξω μ' αυτό και να κάνει έντύπια στοίχες καλλιτεχνικούς κύκλους. Με τό διαφορά ό-τι τό σκυλάκι της Σούζης ήταν στην πρωταγωνιστική ρόλο σκυλά-τος παρακαταάνης ράτσας.

— Τί μου κομμάλλησε αυτό τό βρωμάσκυλο, βρε παιδί μου; τίς φωνάζε ή κυρία-Καλλιόπη.

— Σε παρακαλώ, μάδε, τίς άπάντησε με ύφος ή Σούζη, μην έμπεθαίνης στον καλλιτεχνικό μου έξοπλισμο. Μία καλλιτέχνις δέ θεωρείται περιωπής σήμερα, άν δεν συνοδεύεται στους περιπάτους της από ένα χαρτωμένο σκυλάκι! Κατάλθε, μάδε:

— Δεν είσαι καλά! τοίριζε έξω φρενών ή κυρία-Καλλιόπη.

Και ξαναγύρισε στην κουζίνα της μωρουοίζοντος ότι δέ θα την γλυτώσει τί φόλα τό παλινό-

σκυλο πού τίς κομμάλλησε ή προ-κομένη ή κόρη της.

Η Σούζη όμως είχε διαφορε-τικά σχέδια για τό σκυλάκι της. Πρώτα της έκανε ένα υπάνιο κα-βαριόττο. Κατόπιν την πήγε στον ειδικό κομμάτι των σκυλίων και την κομμάτι καλλιτεχνικά, τίς έδωσε κι' ένα φινιό στο λαμό και τί θάφτηκε... Σούζη. 'Α-πό κεί και έορ, όπου πήγαινε, κομμάλλησε μαζί της και τί «Σού-ζη» πρός μεγάλη θυσία των νεϊτώνων, που τί βλέπανε να σέρ-νι όλημέρη τί σκυλάκι και σπά-νανε πλάκα με την καινούργια λέξη της της λοκαμπεύσε. Μάλι-στα, για να είναι άσροτι με την σκυλίτσα της, που ήτανε κανελά-λιά πήγε κι' έβρασε κι' αυτή τά μαλλιά της στο ίδιο χρώμα.

Στό μεταξύ, ή κυρία-Καλλιόπη είχε γίνει άνοια θάλασσα με την κόρη της, που έδειχνε μεγάλη άδυναμία στη σκυλίτσα και είχε μεταβάλει την τροπασαία σε έν-διαίτημα και ύπνυπριο της «Σού-ζης» με όλα τά έπακόλουθα για ένα τετράποδο ταπεινής κατανω-γής με κακή άνατομή.

Η Σούζη έπαυσε πάντοτε τό μέρος της σκυλίτσας της.

— Πώς έκπράττειται έτσι, μάμυ; 'Η Σούζη είναι τό καλλιτεχνικό μου (άξέσου) και χρειάζεται λί-νο σεσάμους πέρα τί σκυλίτσα μιάς μεγάλης καλλιτεχνίδος...

— Ποιάς μεγάλης καλλιτεχνίδος; βρε τρελλοκαμπεύσε; έσπευσε ή κυρία-Καλλιόπη άσυγκόττητη, που με τίς παλάβρες σου νίναμε βού-κινο στον κόσμο και δεν έχω μού-τρα να βνώ στην πόρτα;

— 'Α, μάμυ! άπάντησε τότε ή Σούζη μυστη-ώδως. Περιμενε λί-γες μέρες και θα τριβίς τά μά-τια σου!

Και αυτή τί φορά δεν ήτανε άστοχος ό ύπνυπνισμός της Σού-ζης. Πρώ ήμερών είχε στείλει στις έφημερίδες μιά άγγελία που έ-λεγε τά έξης καταπληκτικά:

('Όποιας του σινιόμιά πολύ έμ-φανίστην και πολύ χαριτωμένη με φειδίση σώμα και ιδιόκτητο σκύλο, άπορρίψατε πολλές προ-

Η δεσποινίς με τό σκυλάκι

τάσεις συνεργασίας με μεγάλες κινηματογραφικές εταιρίες του έ-ξωτερικού. Έκ λόνων πατριωτι-κών, προσφέρεται να συνεργα-σθή με ένχώριον παραγωγόν, δια-σθή με ένχώριον φίλου αείωσεων να γυρίση μερικά φιλμ αείωσεων — όχι άπιδες — με παστεναίο τον Χάρν, τον Μπάσκουλη, τον Κυν-σταντάρα και τον Νικολινάκο. 'Α-πευθυνθήτε εις τίν νόμισαν Σού-ζη Ντάρ, όδός τάδε αριθμός δει-να, τηλεφώνων 43-58 τό ταχύ-τερον, καθ' ότι πιέζεται να ύπα-γραφή συμβόλαιον με τον Ζυλ Ντασένιν.

Αυτήν άκρίως την άγγελία εί-δε ό παραγωγός Κ. Καραμπεύσε-και φωνάζε άμέσως τον σκηνοθέ-τη του, τον Κ. Χατζηλαφά:

— Για διάβασε έδώ... Πού είναι αυτή ή σότα; Λές να είν' έν-να κελεπούρι;

— Σούζη Ντάρ; Δεν την έχω άκουστά... άπάντησε άπορνήτως ό σκηνοθέτης.

— Δέ θές να είναι κανένα λα-ρόκι; Πρέπει να σπεύσουμε μπας και μάς προλάβουν οι άλλοι. Πά-σε γρήγορα τό συνεργείο και τρέ-χα να τίς τσαχίλεις μερικά μέ-τρα δοκιμαστικά. Μη κάθεται κα-θόλου...

Σέ μισή ώρα, ένα καινούριον, φο-ρτωμένο με τά σύμβολα του «γυ-ρισματος», σταματούσε έξω από τό σπίτι της Σούζης. Και ένώ οι τεχνικοί ξεφορτώναν τίς μηχανές λήψεως και τους προβολείς ό σκηνοθέτης χτυπούσε τό κουδού-νι. Του άνοίξε ή Σούζη και βλέ-ποντας τίς μηχανές έμεινε έμ-δρόντητη.

—Είσα ή δεσποινίς Ντάρ; ρώ-τησε ό σκηνοθέτης. 'Ηθαμε να σας πάρουμε λίγα δοκιμαστικά, από την κινηματογραφική εταιρία «Σακλ-φίλι».

— Σωπα!

— Καλέ τί σόπα! 'Αφού άρχισα και τό γύρισμα... Πρωτανγιστώ με τον Κωνσταντάρα...

— Επ' τρεις μέρες, ή Σούζη δεν έκανε άλλα δουλειά από τό να διατυπώνη τό νέο, όσο δεν παίρνει παρασυνοκμένο.

— Καλέ δέ τά μάθατε; Με άν-καζάριος ή «Σακλ-φίλι» για μιά δεκαετία... Άντες τίς μέρες άρχί-ζω τό γύρισμα σε τρεις ταινίες συνεχόμενες... 'Ακ! Πού να σας τά

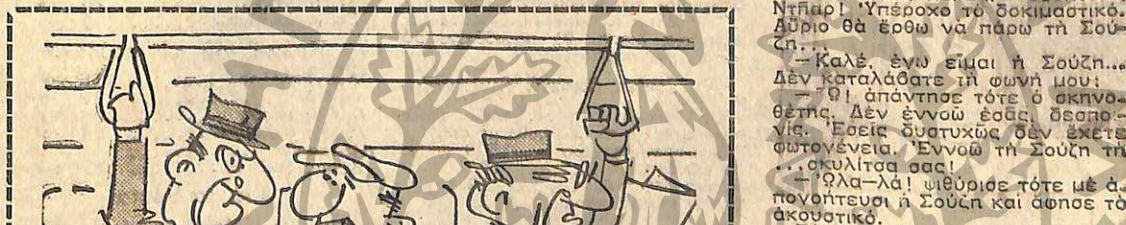
πάρει ή δεσποινίς Ντάρ; ρώ-τησε ό σκηνοθέτης. 'Ηθαμε να σας πάρουμε λίγα δοκιμαστικά, από την κινηματογραφική εταιρία «Σακλ-φίλι».

— Σωπα!

— Καλέ τί σόπα! 'Αφού άρχισα και τό γύρισμα... Πρωτανγιστώ με τον Κωνσταντάρα...

— Επ' τρεις μέρες, ή Σούζη δεν έκανε άλλα δουλειά από τό να διατυπώνη τό νέο, όσο δεν παίρνει παρασυνοκμένο.

— Καλέ δέ τά μάθατε; Με άν-καζάριος ή «Σακλ-φίλι» για μιά δεκαετία... Άντες τίς μέρες άρχί-ζω τό γύρισμα σε τρεις ταινίες συνεχόμενες... 'Ακ! Πού να σας τά

— Πώ... πώ... πώ... πώ... είδατε... κύριε σήμερα; (Του 'Αρχελάου)

Κεστούμια από γαρτί

Στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες έμφα-νιστήκαν κοστούμια από γαρτί, που άπομνημονύουν στην εμφάνισή τά μού-λα και τά βραχιόλια. Μόνον ότι δέ μπορεί κανείς να τά φορέση πα-ραπάνω από δύο φορές.

λέω. Μόλις μάθανε τό νέο οι διά-φορες βεντετούλες, τά βάζανε μαύρα. 'Η Βενιουκλάκη έπρεσε με πυρετό. 'Η Καρατζη τσαβεί τα μαλλιά της. 'Η όνσου άπειλεί να αυτοκτονήσει. Και ή Διαλυνά έπαψε νευρική κρίσι. Καλέ τίς έ-σάφωσα όλες...

Την τετάρτη ήμερα τό πωλί

χτύπησε τό τηλεφώνον. 'Η Σού-ζη ήτανε στο υπάνιο. 'Επρεξε και σπίκωσε τό ακουστικό ή κυρία-Κα-λλιόπη.

— Εμπρός... Ποιάς είναι; 'Ο Κ. Χατζηλαφάς; Πώς; 'Η Σούζη ήτα-νε ύπεροχη στα δοκιμαστικά; Τί;

— Έχει περίσφιξη φωτονόμια και θα την άνακατέρε για τρεις ται-νίες.

Πεταχτική από τό υπάνιο με τό μπουνοζή ή Σούζη, άκούνον-τας τά εύχόλοισα και άρπαζε τό ακουστικό.

— Άλλά! 'Εδώ Σούζη Ντάρ! Ποτέ άρχίζουμε τό γύρισμα;

— Σε λίγες μέρες, δεσποινίς Ντάρ! 'Υπεροχή τό δοκιμαστικό. Άύριο θα έορθε να πάρω τί Σού-ζη.

— Καλέ, ένώ είμαι ή Σούζη... Δεν καταλάσατε τί σινιόμιά μου;

— 'Οι άπάντησε τότε ό σκηνο-θέτης. Δεν έννοώ έσας, δεσπο-νίς. 'Εσείς δυστυχώς δεν έχετε φωτονόμια. Έννοώ τί Σούζη τίς... σκυλίτσα σας!

— 'Όλα-λά! υιούσις τότε με ά-πονοήτως ή Σούζη και άσπες τό ακουστικό.

Σέ λίγο έλεγε στή μαμιά της: — Μάδε, άν περάση άύριο ό υπάνιος, δώσε τό σκυλί γιατί μου φέρνει άλλερνία...

Και γυρίζοντας πέρα τί σκυλί-τσα που έστρεψε πλάι; της και κου-νούσε χαρούμενα την ουρά της, πρόβρασε με άναγνώστη:

— Όυσί! βρωμάσκυλο! βρωμά-τι! Και τσάπλες για τό βρωμά-τι της μεγαλοκλήτης, ένώ ή κυρία-Κα-λλιόπη έκανε τό σταυρό της:

— Καλέ, αυτό τό κομμάτι είναι θεοπρόδο! Τί έπαθε και τά έδα-λε, σ' τά καλά κοστούμια με τό σκυλί;

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Κεστούμια από γαρτί

Στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες έμφα-νιστήκαν κοστούμια από γαρτί, που άπομνημονύουν στην εμφάνισή τά μού-λα και τά βραχιόλια. Μόνον ότι δέ μπορεί κανείς να τά φορέση πα-ραπάνω από δύο φορές.

τη μουσική, γράφτηκε και στη φιλολογία.

Τώρα είχαν γίνει δυο νέοι κύριοι, ο καθένας στον τύπο του. Ή γιναν δε χόρταινε να τους βλέπαι και να τους θαυμάζει κι' ευχαριστούσε το θεό τις καρέες. Το μόνο που ήθελε, ήταν αυτό που είχε πει: Να τους δώ στοσ' τωτες. Όχι πως συμπαθούν το στρατιωτικό. Άλλα ήταν ένα στα δύο από όπου θα περνούσαν, έτσι ή αλλιώς, τα παιδιά. Γιατί να στερούνται, λοιπόν, κι' αυτό το συν-κινητικό θέαμα;

Στο μεταξύ είχε άοκισι να μισονορήναι και η μαμά. Τα μαλλιά της είχαν πάρει το απαλό κνρί-ζο κωδύνα που είναι ο πρόλογος του χιούμορ. Όσο για το υπα-μύνη, αυτές είχε προσηνθή. Είχε δολοφονήσει τη σαλμάρα του και τον ένοχλωσαν κάτι βαναυσικά...

Πρώτος ντύθηκε το σπασίμα... Γιωανάκης, όταν τελείωσε τις σπουδές του. Ήθελε στο σπίτι του ρεμέντο, με το βαρύ θύμα της αβύσσας και τη χακή στολή, που του πηγαίνει. Ότι και να φορούσε αυτό το παιδί, του έρχοταν νάνι. Ήθελε μόνο για μία μέρα και ξανάφανε για τη μοναδία του, μακριά από την Άθυνα, όπου θα τον κυνηγούσαν σαράντα μέρες για νυμφαία. Ή νυμφαία δάκρυσε πάλι στο αντίκρουσμα του...

—Μου φαίνεται σαν να ήταν χτες που τον είχα στο γόντα μου και τον χόρευα... Και τώρα, κοτζάμ στρατιώτη!

Την ίδια συγκίνηση ένοιωσαν η μαμά, ο μπαμπάς και ο παπούς. Όλον αυτόν τόν καιρό που ήταν στο στρατό, οάν κάτι νάει-πε από τη ζωή του σπιτιού. Κάτι που προσπαθούσε να το νυμεί ο Κωστάκης με το πιάνο του, μέχρι να το κλείσει κι' αυτές, για να δώσουν το παρόν στη μουσική της σελήνης...

Απολύθηκε ο Γιωανάκης πύρε τη σειρά ο Κωστάκης. Αυτός ήταν λίγο αστείο με το χακή, αλλά έδινε σημασία... Ο πρώτος κατα-πίστηκε με την τέχνη του. Ζω-γραφική και διακοσμήσεις. Κέρδι-ζε αρκετά, άρκως να δημιουργή όνομα.

Κι' όταν τελείωσε το στρατιω-κό του κι' ο Κωστάκης, κωμέσε με μία κορνίζα το δίπλωμα της φιλολογίας και τ'όριξε στη μου-σική. Εφταίε μία δική του, μον-τέρνα όρχήστρα και πολύ νήνο-ρα και το δικό του όνομα άκου-νόταν στο κέντρο, και στους ρα-διοφωνικούς σταθμούς. Άλλα δεν παρομύλησε και την κλασική μου σική.

Όλη η οικογένεια ζούσε — δό-ξα ο θεός — και απολάμβανε τη συγκίνηση και τις καρέες που δι-νε κάθε ηλικία στον άνθρωπο. Και η μαμά κοιμόνταν ανάμεσα στους δυο νύμφες της, που την έβγαζαν περίοδη, την έπειναν ο' έκδρομες την πηγαίνουν σε κέντρο, να τη διασκεδάσουν.

Μόνο η νυμφαία παραπονιόταν πάντα. Ήτανε τώρα μία συμπα-θητική νοσούδα, που όλο για την πειρά της μιλούσε και για τα κά-λια της — όπως τ'έλεγε.

—Έγώ είμαι αμαρταλό πιά...Το μόνο που θέλω τώρα είναι να ιδώ τα παιδιά παντρεμένα... Να τα φιλήω ναμυρώς να τους δώσω την ευχή μου κι' έπειτα ας πε-θάνω...

Κι' όταν πραγματοποιήθηκε κι' αυτή η «μόνη» της επιθυμία, ο παπούς της είπε, νυνύνοντας από το δρόμο νύμω:

—Τι παρσόνος έχεις τώρα, γι-ανιά; Ότι ζήτησες ένινε. Πάν-τρεφες την κόρη σου, απόκτησες έννόνια, τα είδες να πηγαίνουν σχολείο, να βγαίνουν το νυνύ-σιο, να βγαίνουν το νυνύ-σιο, το Πανεπιστήμιο και το 'ρ-δείο, να νυνύνωνται και το στρα-τιω-τες, ν' άοκίσουν να έρωσύνωνται και να παντρεύωνται... Τι άλλο θέλεις ακόμα;

—Ένα μόνο θέλω, παπού! Να ιδώ διένοντα. Κι' έπειτα...

—Κι' έπειτα να τα ιδώ να πη-γαίνουν σχολείο, να βγαίνουν το νυνύ-σιο, να πηγαίνουν στρατιω-τες, να παντρεύωνται και το μόνο που θα θέλεις τότε, θα είναι να σου δώσουν τριένοντα. Ο θεός να δώση, να τα ιδώμε όλοι μας.

Αυτά τα λόγια είπε ο γερο-πα-πούς. Κι' έμεινε δεν έκανε παρ-ά να πύμω μαζί του: Ο θεός να δώση... ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Θεατρικά ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πιχάντικο ρεπερτόλ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ με έντατικό αυθύμ οι ζυμώσεις για τη θε-ρινή θεατρική περίοδο.

Ως βέβαιαι θέσεις ήδη φέρον-ται οι τρεις μουσικοί, που θα παι-ζουν στα θέατρα «Πάρκο», «Άκρο-πόλ» και «Βέμπο».

Στο «Πάρκο» ο Κώστας Χατζη-χρήστος φιλοδοξεί να παρουσιάσει και φέτος ένα φαντασμαγορικό θέαμα, με συμμετοχή νέου μεγάλου μπαλέτου, που θα μετακληθεί από το εξωτερικό.

Τα ίδια σχέδια έχει και ο θεα-τρικός επιχειρηματίας κ. Μπουρ-νέλης για το «Άκροπόλ» ο θίς-σος του οποίου, μετά την απογύ-ρση της Μπέττης Μοσχάου, θα πά-ρη το καλοκαίρι νέα μορφή.

Η Σοφία Βέμπο, εξ' άλλου, που εξασφάλισε για τη θερινή πε-ρίοδο τη συνεργασία του Νίκου Σταυρίδη, θ' ανεβάσει επιθεωρησι-αξιόλογα, που γράφει ο Μίλης Τράφορος.

Όσο για την κ. Κατερίνα, σύμ-φωνα με τις τελευταίες πληροφο-ρίες, θα μείνει για ένα ακόμη χρό-νο στο θέατρο της, στην όδο Γ' Σεπτεμβρίου, αφού η επέκτασι των εγκαταστάσεων του ΟΤΕ, που ε-ξέρχεται να γίνει φέτος στο οικό-πεδο του θεάτρου, ανέβλησε για το ερχόμενο έτος.

Τέλος, ο Κατράκης, με την πε-ποίθησι, ότι θα μείνει πάλι στο θέατρο του Πάρκου, θα επαναλάβει για ένα διάστημα την περσινή με-γάλη του επιτυχία, τον «Πατοχά».

Όσο για την ένδεχόμενη μεταφο-ρά του στο θέατρο «Περσέκη», ο δημοφιλής θιασάρχης της πράξας διέκρινε με αναπάντησι αυτά που γράφτηκαν τις τελευταίες μέρες.

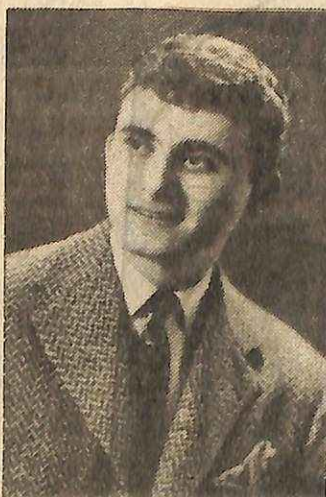
Ο Θάσος Ροντήρη, που θα πάη τον Αύγουστο στην Αμερική, θα περιδεύσει προηγουμένως ο' δλη την Εύρώπη.

Ετσι, από 10—20 Ιουνίου, θα εμφανισθή στο Λονδίνο, κατόπιν δε θα δώση δυο παραστάσεις στο δι-εθνές φεστιβάλ της Βιέννης.

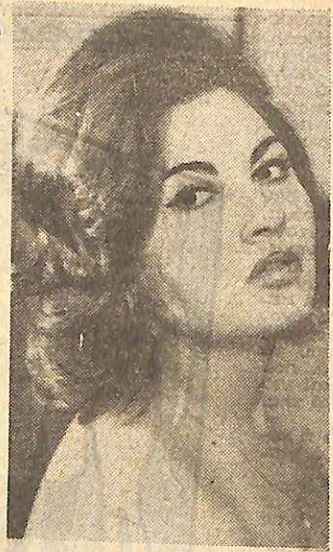
Ο «Περσικός θάσος» θα παρου-σιάση στην έρεσινή μεγάλη πε-ρίο-δα του τα έξη τόια έργα: «Η λέκτρα», «Χοροί», «Εμμένιδες» και για πρώτη φορά τις «Τράδες» του Ευριπίδη.

Η διδασικαία του θεατρείου έργου θα άρχισι κατά τα τέλη Μαρτίου, που θα γυρίσι από τη Νέα Υόρκη ο κ. Ροντήρης.

Νέα πάλι, περιπολική παρομ-οιάστηκε στο ζήτημα του Δημι-ού θεάτρου στον Πειραιά.

Ο Νίκος Άντωνιου

Η Λύττια Στεφανίδου

Το Συμβούλιο 'Επικρατείας, με-τά την προσφυγή έπτα δημοτικών συμβούλων, θέσπισε άκυρη την ά-πόφασι του Νομάρχου, που δεν ε-νέκρινε την πρώτη απόφασι του Δημοτικού Συμβουλίου για την πα-ραχώρησι του θεάτρου στο θίασο της Μαλαίας Μανουσάκης.

Επειδή όμως επεφυλάχθη να εκ-δόση απόφασι, πιστεύεται, ότι ως τότε θα έχει λήξει η... χειμερινή περίοδος.

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρας, που άπευλόρησε από το θίασο της κ. Κατερίνας, πιστεύεται να έμ-φανισθή το χειμώνα επί κεφαλής προσωπικού θίασου.

Επίσης, η Ρίκα Διαλυνά, που αποχωρεί από τόν ίδιο θίασο, σκο-πεύει να μεταπηδήσει στο μουσικό θέατρο, θα δέ πιθανότατα η προ-ταγνολογία του θίασου Χατζηχρή-στου, το καλοκαίρι.

Το συγκρότημα του χιούμορ-στα κωμφορσιστή Γιώργου Οικονο-μίδη με τους «Ιντιος», που με-τα την Κρήτη βρίσκεται τώρα στη Μυτιλήνη, πέτυχε ένα σπάνιο ρεκόρ στην Πάτρα με 3½ χιλιάδες εισιτήρια σε δυο παραστάσεις που έβωσε.

Επίσης αξιόλογα εισπρακτικά ρεκόρ σημειώνει στη Μακεδονία ο μουσικός θίασος Αδωνίτη - Βασιλειάδου - Ρίζου, που θα έμφανι-σθή ύστερα από λίγες μέρες, στη Θεσσαλονίκη.

Στην Κωνσταντινούπολη, εξ' άλλου, σημειώνει μεγάλες πινές ο πρώτος μουσικός θίασος, που με-τέφη εκεί μετά από την κυβερνη-τική διάλυση. Έκτος από τους τρεις συμβαδιστές, το Λεβασίτη, τη Μα-ρίκα Νέξερ και το Δούκα, μετέχει το χορευτικό ζευγάρι Καστρινός - Χρυσούλα Ζώκα, καθώς και ο τε-νόςρος Σάμιος.

Η Λύττια Στεφανίδου, η γνω-στή ηθοποιός του κινηματογράφου, που έχει παίξει ως τώρα σε άρ-κετές Ιταλικές ταινίες, πρόκειται να παίξη ένα χαρακτηριστικό ρόλο στη νέα Ιταλική ταινία «Η άρπα-γή των Σεβώνων», που θα έχη πρωταγωνιστή την Μαρτίν Κα-ρόλ και τη Μυλέν Ντεμονζώ.

Στις λίγες μέρες, που βρίσκεται για άνάπαυσι στην Άθυνα η Στε-φανίδου, είχε προτάσεις να παίξη σε ελληνικές ταινίες, δεν τις δε-χτηκε όμως, γιατί θα ξαναγυρίση στην Ιταλία.

Δύο Έλληνοαγγλίτιες άδελ-φές, η Έρρικα και η Μαργαρίτα, που εμφανίζονται τελευταία στην Άθυνα, σημειώνουν ιδιαίτερη επι-τυχία με ένα τραγούδι.

Στην Άθυνα επίσης βρίσκε-ται για πρώτη φορά μία Βελγίδα ηθοποιός, που τραγουδάει τη Σιμόν Ντεμπύ, που σημειώνει έξοχη επι-τυχία.

Στην όρχήστρα του μαρίστου Γιάννη Σπάρτακου, συμμετέχει ένας νεώρος τραγουδιστής, ο Νίκος Άν-τωνίου, που σημειώνει πολλή επι-τυχία στους μοντέρνους ρυθμούς.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΑΚΟΥΣΙΑ ΗΡΩΪΔΑ

Η συγκλονιστική περιπέτεια μιας νεαρής Γαλλίδας

Οι άστρνομοι της Νίκαιας, στην γαλλική Κωστή 'Ακτιή, έμειναν κατά-πληκτοι, όταν είδαν να σιαμασάη μπροστά στα γραφεία της άστρνομίας ένα αυτοκίνητο «Σίτρον», που είχε κλαπή από τόν ιδιοκτήτη του πριν από 48 ώρες και που άλες οι προσπάθειες για την ανέωρσι του είχαν ως έκβλη-την στυγνή άποτύχη. Η κατάπληξι τους, όμως, έγινε πολύ μεγαλύτερη, όταν είδαν τη νύμφη και χαριτωμένη κοπέλλα, που το είχε, τόσο άπροσδο-κίτα, έφει στην άστρνομια, που το ά-νακτόρησε, να άφαιγη την πίσω πόρ-τα και να τους δείγνη, σωρημένο στο κάθισμα, ένα άκνομο 40 ευρώ έτών. Με την πρώτη ματιά, που έφαινε, οι άστρνομοι διαπίστωσαν πως το άκ-νο αυτό, που φαίνεται να έχη γάσει τις αισθήσεις του, ήταν ένας έπικίνδυ-νος κακοποιός, που τόν άναζητούσαν από καιρό.

Στις έρωτήσεις των άστρνομοικών, η νέα, που είχε πραγματοποιήσει το δι-πλό άθλο να προσκοίση, μαζί με το κλειμένο αυτοκίνητο, τόν καποχού-μενο κακοποιό, άπάντησε πως δεν εί-χε ιδέα σε ποιόν άντικε το αυτοκίνη-το, όποτε ποιος ήταν ο άχιμάχτος της.

Όνομαζόταν Ζαν Γκαρινάτο, τούς ε-λήγησε, και άναζόταν ο' ένα παριό-νιο λιστοτού καλλήνη. Στη Νίκαια είχε έφει για να περάσι μεοικες με-ρες άκαμψης και, με την άκαρία αυ-τή, άκαμψι φίλοι της την είχαν καλέ-σει ο' ένα πάρτυ, που γινόταν έξω από το θέατρο. Βγαίνοντας από το ξενοδό-γείο της, για να πάη στο πάρτυ, η Ζαν κάλεσε ένα αυτοκίνητο, χωρίς να προ-σέχη πως δεν ήταν δικό, αλλά ιδιότι-κό. Το λάθος της το διαπίστωσε, όταν είδαν τόν όδηγό να άνακλώθη την αντί-θετη κατεύθυνσι από εκείνη που του έδωσε και να την παρασύρση, άδισα-ρώντας για τις φωνές της. Έξω από την πόλη, Τέλος, ο' ένα έσομικό ση-μείο, ο όδηγος σταμάτησε, πέρασε α-πό τη θέσι του από πίσω κάθισμα και έπενεψε να καποκοίση τη νέα.

Έκείνη τόν έσπρωξε μακριά της και, καθώς αόδες έσπρωκόμενι για να της έπτεθη, η Ζαν πρόλαβε να βγάλει το πορτοφόλι της και να τόν ντυπήσει δυ-νικά με το παρόντι στο μπλάνζι. Το γύπνημα τόν έκανε να γάσι τις αι-σθήσεις του και τότε η Ζαν, χωρίς να γάσι καιρό, κάθισε στο θόλον και άόχησε με τανύτητα στο θόλον, πάλι, για να τόν παρασύρση στην ά-στυμμία. Έπειτα από τις έζηνησεις αυτές, οι άστρνομοι, συγχρόνως, θεμά την ψύχραιμη νέα.

Χιούμορ

Γιά να μην έχη υποχρέωσι!

— Γιατί έφυγες άπ' αυτό το σπίτι, καυμένη Μαρία, αφού ήσουν εύχαρι-στημένη από την κυρία σου;

— Γιατί ο άρεστικός μου έλεγε δι-σκόως πως ήταν κρυμμένος και μ' έ-θεζε να τόν τρώω.

— Ε, και τί μ' αυτό; Κι' έχω τρώω τόν άρεστικό μου, όταν είναι κρυμμένος.

— Ναί, μ' ο δικός μου ένωρσε... να έβγαλν την υποχρέωσι με τόν ίδιο τρόπο!

— Η καθαριότητα έπιστρέφει σπύτι της καθαριότη.

— Έν τάξει! λέει. Με προσέλασαν για να καθαρίζω το γραφείο του ά-πογορνό των Έξωτερικών.

— Και γιατί φαίνομαι τόσο κουρα-σμένη;

— Δέ μπορείς να φανταστής τί δύ-σκολα έξετάσεις, που πέρασι! Ήθε-λαν να θεσπιάσουν δύο είμαι... ά-γράμματι...

— Ο στρατολόγος: «Όποτε θέ-λεις να καταταγής σε άντατικό; Το ά-λάν στον έξοικος κολυμπί.

— Ο άπ' ψήφιος: Γιατί; Δεν έ-γετε πιά κοροάβι;

— Στο δικαστήριο:

— Γιατί έβλεπε αό το ποδήλατο;

— Το έρωκα έξω άπ' το νεκροτα-φείο...

— Ε, και τί μ' αυτό;

— Νόμισα πως ο Ιδιοκτήτης του... είχε πεθάνει!

Αισθηματικό μυθόσημα από Ιωάννα Αναγνώστου — Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο νύμω της Μαίρης άναθά-λεια για λίγο καιρό, γιατί κα-θύς πηγαίαν στην έκκλησία, τούς χτύπησε ένα αυτοκίνητο και η μη-τέρα της τραυματίστηκε βαρέα και πέθανε ύστερ' άπς τρεις έβδο-μάδες. Έτσι, δυο μήνες μετά το δυστύχημα γίνεται ο νύμω. Ο Στέφανος Πλαντής πεθαίνει στην Άθυνα και η Μαίρη φέρονι στον κόσμο πρόωρα για τόν Ούίλλ'αυ ένα κοριτσάκι. Από το βάρος του παιδιού καταλαβαίνει έκείνος ότι δεν πρόκειται για πόρωρο τοκέτο και ότι το παιδί αυτό δεν είναι δικό του. Διότι, λοιπόν, στη Μαίρη όπι θα τη στείλν πίσω στον πατέρα της...

12ον Έφθασε το μεσημέρι κι' έχω έλαίγια άκούη, και σε κύτταλα, σε κύτ-ταλα, ήδελα να ρουηόση

Το δροσέρο μου προσωπάκι μέσα στην ψυχή μου.

Έκείνο το ποινώ, Ρίτα μου, δέ σκέφθηκα τίποτε άλλο. Τόλησα για σένα. Κι' ήσουν ποσάξανα ευ-τυχισμένη μέσα στη δυστυχία μου.

Κάποτε όμως, σαν να έζηνησα. Είδα το ρολόι. Έλεγε δύο. Ο άντρας μου είχε κρυφώσει το λό-γιο του. Δεν είχε έφει στο σπίτι το μεσημέρι. Μ' έπιασε πανικός:

— Τάχα να γάρισε στον πατέρα μου; Τάχα να πήγε κιόλας στο δι-κηγύρο του;

Φώναζε την άδελφή και τη ρώ-τησα. Μου είπε ότι δεν είδε διόλου τον κύριο. Τ'όριο κι' η ύπνερπρία.

Τότε είπα στην ύπνερπρία να πά-ρη τόν κύριο στο τηλεφώνιο και να του πη ότι ήταν άπολυτη άνάγκη να περάσι υλις θά τ'έλειανει τη δουλειά του, από το σπίτι. Άνύ-ποπτη η κοπέλλα έξετέλεσε την παραγγελία. Ήθελε όμως σαστι-σμένη.

— Ο κύριος δέ μπορεί να πε-ράσει, έτσι μου είπε.

Τότε σηκώθηκα. Πήγα μόνη στο τηλεφώνιο.

— Έλα, τόν ίκέτεια. Έλα!

Πώς τ' άποφάσισε, κι' έχω δεν έξεω. Βραδίκι ήρθε σπύτι, μήτη-κε στο δωμάτιο, κλειδωσε την πόρτα.

— Προσάντων δεν έχω σκοπό να γίνουμε θέατρο, μου είπαι. Για-τί έβαλες την ύπνερπρία να μου τηλεφωνήσι;

— Έγραψες στον πατέρα μου; τόν ρώτησα.

— Δεν πρόφθασα, μου άπο-κοίθηκε παγερό. Έτυχε μεγάλη άναποδιά στο γραφείο σήμερα.

Όλα έχοχταν μαζεμένα. Δεν πρόφθασα Τώρα θα καθώσω και θα γράψω. Και με το δικηγόρο μου τώρα θα συνενωπόθω.

Τόν άρχισα στα παρακάλια, παιδί μου. Προσπάθησα να τού παρσάστω τα πράγματα όπως ήταν, να τού δώσω να καταλάβη ότι δεν τόν άπάτησα όταν ήμου-ν γυναικά του. Το παραδέχθηκε αύ-τό, αλλά δέ με δικαιόλογησε.

— Είχες χρέες να μου έσομο-λογήσης την άλήθεια, μούλεγε και μου ξανάλεγε. Φέρθηκες άτι-μα. Αυτό δέ μπορώ με κανένα τρόπο να στο συγχωρήσω. Άν δεν ήταν το παιδί σου, ένα ζων-τανό πλίσμα στη μέση, ίσως να ήταν κάποιος διαφορετικός τα πρά-γματα. Μ' αυτό το πειστήριο ό-μως τής ένοχες σου, δέ μπορώ να στο συγχωρήσω.

Από κουβέντα σε κουβέντα ά-πο παρακάλια σε παρακάλια, θάσασα στο κεντρικό σημείο του θυμού του. Δέ μπορούσε να δια-νοηθή να έη κάτω από την ίδια στέγη με τόν νερό παιδί μου.

— Δεν καταλαβαίνεις ότι τό-

ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΣΤΥΧΙΑ

Φθασες να τόν άγαπήσης πραγμα-τικά. Πες ότι γεννήθηκε νεκρός.Θά κάνουμε άλλα παιδιά, θάμαστε ευτυχισμένοι.

— Και το παιδί μου; τόν ρώ-τησα.

— Δεν είμαι φονιάς, αυτό θα τόχης καταλάβει μου άποκοίθη-κε. Άσας δεν πρόκειται να τόν σκοτώσω.

— Τί θα τόν κάνης;

— Θα τόν στείλω κάπου... κά-που, όπου να είναι έξασφαλισμέ-νο ότι θα μεγαλώση.

— Κι' ότι δέ θα δυστηχήση;

Σήκωσε τούς ώμους του.

— Κανείς άνθρωπος δέ μπο-ρεί να έγυνηθι για την ευτυχία άλλου ανθρώπου. Κανείς άνθρο-πος δέ μπορεί να έγυνηθι για τη δική του ευτυχία.

— Έκλαψα, τυπώθηκε, τίποτε. Φαινόταν να με λυπάται, αλλά μούλεγε και μου ξανάλεγε:

— Και να τόν δειθώ αυτή τη στιγμή, τόν ξέρω ότι δέ θα τόν κά-νω ευτυχισμένο αυτό το παιδί. Θά τόν μισώ... θα τόν μισώ άφάν-ταστα.

— Τό παιδί μου δεν τόν δίνω! τόν φώναξα έχω τότε, άνάμεσα στ' άνασφαλήτα μου.

Σηκώθηκε, μούρισε μία ματιά παγερό.

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάνει τυπικά και για σας και για μένα, και για όλους. Σας δι-νω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να πείθω κακό αυτό το παιδάκι; που στο κάτω-κάτω δεν ευθύνεται για τίποτε. Κι' ε-

— Άκούστε, κυρία, μου είπαι. Την άπάντησι σας δεν την παί-νω για τελειωτική. Σας οφίω αμριο όλη την ήμέρα να σκεφθή-τε. Άπόψε θα κοιμηθώ έδω για ν' άποφύγουμε τα σόγια. Παρσά-κάλεσα τόν γιατρό να μη πη σε κανένα για τη γέννησι τού παι-διού. Έχω τόν σχέδιο μου. Άν δε-χόητε αυτό που σας λέω, θα πούμε σε όλο τόν κόσμο ότι το παιδί γεννήθηκε πρόωρα, έλατ-τοματικό και δεν έζησε παρά δυο ήμέρες. Την ύπνερπρία θα τη διώ-ξετε άμέσως. Όταν άόρηθι η και-νούργια ύπνερπρία, δέ θα υπά-ρη έδω το παιδί... Το παιδί θάχη πεθάν

δεν έχεις μάθει να ψυχολογείς τους ανθρώπους...

— Αυτό είναι αλήθεια, πρόφερε η Νέλλη σκληρά. Δεν έχω μάθει, παρά να είμαι ψυχολογία. Κι' η άλλη αυτή ψυχολογία λέει, πως κάθε μανά αγαπάει το παιδί της. Λέει, πως χιλιάδες, μυριάδες μάνες, έκαναν μεγάλες θυσίες για τα παιδιά τους.

— Έχεις, δική, πρόφερε η γυναίκα ταπεινά. Τα λόγια αυτά που μου λες τώρα σου, τα είπα χιλιάδες φορές έχω στον εαυτό μου. Χιλιάδες φορές.

— Τότε, ρώτησε η Νέλλη.

— Τότε... Αυτό ήθελα να σου πω. Υπάρχουν στιγμές στη ζωή του ανθρώπου, όπου η θέλησή του χαλαρώνει. Θέλει κάτι, αλλά δεν έχει τη δύναμη να το εκτελέσει. Κι' έρχεται κάτι που τον απλώνει σίγουρα, ανελέητα στον αντίθετο δρόμο. Έτσι συνέβη και μ' εμένα, παιδί μου. Έλεγα μέσα μου εκείνη τη φοβερή τη νύχτα, ότι το μόνο που μπορώ να κάνω, είναι να σε πάρω και να εξαφανιστώ. Έβλεπα κιόλας τον εαυτό μου, φταγιά, δυστυχισμένη, μ' ένα μωρουδάκι στην αγκαλιά, να χτυπάω τις πόρτες και να ζητώ δουλειά. Έρχονταν στιγμές εκείνη τη νύχτα, που τάδελαπα στο λώ αυτό μπροστά μου. Σ' έσπινγα απάνω μου, χείδενα τα μαλλιά σου, και σου μιλούσα σαν να μπορούσες να καταλάβεις: — Μωρό μου, σου λέγα δε θα σ' αφήσω. "Αν είναι να δυστυχήσουμε, θα δυστυχήσουμε μαζί, κι αν είναι να πεθάνουμε, θα πεθάνουμε μαζί.

Αυτές οι σκέψεις κυριαρχούσαν μέσα μου όλη σχεδόν τη νύχτα. Κι' άφωνα μ' έπιανε κάτι σαν πανικός:

— Είναι σωστό αυτό που σκέπτομαι; Τι θα 'το ώφελησω το κορπάκι μου, να το κάνω ήπια-μιάκι; Είναι αυθιχία αυτό, η έγνοια; "Αν το πάρω το μωρό μου κι' εξαφανιστώ όπως σκέπτομαι, είναι μαθηματικά βέβαιο πως θα το κάνω δυστυχισμένο. Θα γνωρίσει τη πίκρα της ζωής, την ταπεινότητα, του νόθου παιδιού από τα πιάτα της τρυφής. Αυτό θα είναι δυστυχισμένο, ενώ θα είμαι δυστυχισμένη, ο άντρας μου δυστυχισμένος, κι' ο πατέρας μου θα περάσει από τον καύμο του κι' από τη ντροπή. Θα ατιμάσω δυό δυνάμεις.

— Λοιπόν, ρώτησε η Νέλλη κοφτά. Τι αποφασίσατε επί τέλους; Φυσικά, με δώσατε την άλλη μέρα...

Χαμογέλασε η μανά πικρά. — Όχι τόσο εύκολα, παιδί μου, όχι τόσο εύκολα. Την άλλη μέρα, έτσι όπως ήμουν, πικρή, κα από το κορεβάτι, σύρθηκα στα πόδια του. Τον ικέτευσα να μού επιβάλει όποια άλλη τιμωρία. Ο Ουίλλιαμς έμεινε άτεγκτος στην απόφασή του.

— Δεν πρόκειται για τιμωρία, μου είπε. Όταν φύγω το παιδί από τη μέση, θα ξεχαστούν όλα. Την τρίτη μέρα, μπήκε ο άντρας μου στο δωμάτιο, και μου είπε με ύφος επιτακτικό:

— Όλα τάχα είπα. Παρήγγειλα της Ντίνας...

Πάγωσα ολόκληρη. Ντίνα ήταν μιά Έλληνίδα, οικογενειακή φίλη των Σόφτ. Μιά γυναίκα μεσοκοπή, που είχε παίξει κάποιο ρόλο στην οικογένεια.

— Τι θα κάνει η Ντίνα; τόν ρώτησα.

— Αυτή θα τ' αναλάβει όλα. Μόνο σε παρακαλώ, να γίνωμ όλα διακριτικά.

Βγήκε από το δωμάτιο ο Ουίλλιαμς και την άλλη στιγμή μπήκε η Ντίνα. Είχε εντολή από αυτόν ν' αφήσει το μωρό στο βρεφκομείο, στην Αθήνα. Να το ρίξη στη βρεφοδόχο.

— Μόνο μια χάρι σου ζητώ, της είπα. Να καρφιτσώσης στο μωρό ένα σημείωμα, πως ονομάζεται Ρίτα Πλαντή...

Τ' όνομα μου ήρθε εκείνη τη στιγμή αθέωωτα. Ρίτα έλεγαν τη μητέρα του Στέφανου, τη γιαγιά σου, παιδί μου. Και ο πατέρας σου είχε αυτό το επίθετο.

Η Ντίνα σημείωσε τ' όνομα και μου είπε με συμπόνια:

— Έννοια σου, σου δρκίζομαι.

Σε πήρε κατόπιν, παιδί μου...

Τί έγινε έπειτα δεν ξέρω. Φαίνεται πως λιποθύμησα. Έπειδή οταν συνήλθα, είδα πάνω από το κεφάλι μου μια νοσοκόμα και κατάλαβα πως είχε κιόλας δημελώσει.

Πέρασα έτσι τραγικές ημέρες, ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Κι' άξαφνα, μου ήρθε η ιδέα να καταθέσω ένα ποσό σ' όνομα Ρίτα Πλαντή στην Τράπεζα για να τ' όρθος όταν μεγαλώσει...

Από τότε άρχισα να κάνω τριμερές οικονομίες, πούλησα μάλιστα κρυφά και μερικά κοσμήματα μου και τέλος έδωσα στο συμβολαιογράφο Τζών Τζόνσον το βιβλιόριο της Τσασπένς...

ΘΑΝΑΤΟΣ...

Καιμιά άλλη μέρα θα στα διηγηθώ κι' αυτά, για να καταλάβεις από τι θανάσιμες αγωνίες πέρασα, ώσπου να πιστέψω ότι τα χρήματά βάφθαναν μιά μέρα ασφαλώς στα χέρια σου. Πάντως, όταν παρέδωσα όλα τα χαρτιά στον Τζόνσον, ήσυχα. Κι' ο καιρός κυλούσε. Καταθλιπτικός, αυγός...

Πέθανε ο παππούς σου, Ρίτα μου και κατόπιν ήρθε η σειρά του Ουίλλιαμς, που παραπονιόταν για κάτι ενοχλήσεις στο στομάχι κι' αποφάσισε να πάει επί τέλους στο γιατρό. Κι' αυτός μου είπε, χωρίς περιστροφές, ότι πρόκειται περί καρκίνου, τόσο προχωρημένου, που δεν υπήρχε καμιά ελπίδα πθανότητας σωτηρίας. Όπως δήποτε έγινε έγχλησις και για κάμποσο καιρό νομίσανε πως είχε πάρει το καλύτερο. Έπειτα όμως, σιγά-σιγά άρχισε να φθίνει. Ένα ολόκληρο χρόνο δεν έβγαυ από το προσκέφαλό του. Έτσι παρακολούθησα μόνον ότι είχε παρουσιαστή μιά μέρα στο Τζόνσον κι' ότι είχε άνοηθη να πάρει τα χρήματά...

— Ναι, δε τα ήθελα τα χρή-

ματά, είπε η Νέλλη με ξαφνική σκληρότητα.

— Γιατί, παιδί μου;

— Έπειδή δε μπορούσαν να με ικανοποιήσουν τα χρήματά για το κακό που μου είχατε κάνει. Έπειδή εγώ ζητούσα αγάπη, μιά μανά να μ' αγαπάει, και όχι χρήμα...

— Έπειτα όμως, τα πήρες...

— Παρασιτάσθηκε ανάγκη και τα πήρα, πρόφερε η Νέλλη κάπως ντροπισμένη.

— Ο Θεός με λυπήθηκε! είπε η Μαίρη με πόνο. Τώρα ακριβώς που μείνα ελεύθερη, η πρώτη μου σκέψη ήταν να γνωρίσω το παιδί μου. Δεν ήξερα όμως πού να σε βρω. Όταν με είδωποισε ο συμβολαιογράφος ότι πήγες και πήρες τα χρήματά, κι' ότι ήξερε τη διεύθυνσή σου, ένοιωσα τόση χαρά, Ρίτα μου που τρώμαξα. Δεν πίστευα πως ήταν δυνατόν ποτέ πιά στη ζωή μου να αισθανθώ χαρά. Κι' όμως στο λώ, παιδί μου, δεν ντρέπομαι και πρέπει να με πιστέψεις. Έκείνο που κατάλαβα μέσα μου, το άγριο σκίτημα της καρδιάς μου, μόλις μου είπε ο Τζόνσον ότι σε πήρε, ήταν χαρά...

Τώρα Ρίτα μου, τα ξέρεις όλα. Ο άντρας μου πέθανε εδώ και λίγες ημέρες. Δεν τον συγχώρησα όμως κι' αυτόν. "Όχι παιδί μου, δεν τον συγχώρησα... Δεν ξέρω, παιδί μου, δε μπορώ να στο πω... Ίσως να τον μιλούσα... Πάντως, δεν τον έχω συγχωρήσει. "Όχι, δεν τον έχω συγχωρήσει... Κι' εσύ δε θα με συγχωρήσεις! Το βλέπω στα μάτια σου, πως κι' εσύ δε θα με συγχωρήσεις.

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Η Νέλλη κατέβασε το κεφάλι και δεν αποκρίθηκε. — "Ας μ' μιλάμε για αγάπη, είπε η Μαίρη Σόφτ ταπεινά. "Ας μιλήσουμε για κάτι άλλο, παιδί μου. Κι' η αγάπη για μένα υπορεί νόρδη ξαφνικά στην καρδιά σου. Δεν επιβάλλεται η αγάπη. Ποιος ξέρει, μιά μέρα μπορεί να νικήσης την περιφρόνηση που ίσως νοιώθεις για μένα. Μπορεί να αισθανθής ότι πλούτισε η ζωή σου, από τον καιρό που έχεις μ' εμένα... "Ας μιλήσουμε όμως για κάτι άλλο. "Ας βίσουμε το οικονομικό ζήτημα. Σήκωσε τα χρήματά από την Τράπεζα. Πρέπει να

ήταν περισσότερο από χίλιες λίρες με τους τόκους τσών ετών.

— Ναι, αποκρίθηκε η Νέλλη στεγνά, κι' ένοιωσε σαν να καθόταν στα καρφιά.

— Είμαι ευτυχισμένη που τα χρήματά αυτά ήρθαν στα χέρια σου την ώρα που τα είχες ανάγκη... Παιδί μου, θέλω να σου δώσω και πολλά άλλα χρήματα. Είμαι πλούσια. "Ο Σόφτ μ' άφησε γενική του κληρονομιά. Ήταν και γι' αυτόν κάποια εξιλέσει. Τώρα λοιπόν μπορώ να σε βοηθήσω. Είμαι απόλυτα κυρία του εαυτού μου. Δεν έχω να δώσω λογαριασμό σε κανένα...

— Ευχαριστώ, κυρία πρόφερε η Νέλλη κοφτά. "Αλλά χρήματά όμως δεν πρόκειται να δεχθώ. Κι' αυτά που αναγκάστηκε να πάρω, αν μπορούσα βέ σ' τα επιστρέψω. Θα ήθελα να μη τα δεχθώ ποτέ, να σ' τα επιστρέψω.

Η Μαίρη Σόφτ τινάχτηκε σαν να είχε δεχθί ένα χτύπημα στο πρόσωπο.

— Μπορείς και μού μιλάς με τόση σκληρότητα; ρώτησε, όχι μόνον με πόνο αλλά και με κάποιο θυμό.

Η Νέλλη δάγκωσε τα χείλη της. Κι' αυτή δεν ήξερε τί να κάνει, πώς να φερθεί. Η καρδιά της μάγευε στη σκέψη πως πλήγωσε κι' άλλο την πονεμένη αυτή γυναίκα. Πάλι όμως έστρεψε. Συλλογίζονταν πως δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να δεχθί κι' άλλα χρήματα. Τραυλίζονταν ως προς αυτό το σημείο, έπρεπε να μείνη σταθερή.

— Με συγχωρήσε, κυρία, πρόφερε τώρα πιο μαλακά. Δε θέλω να σ' ενοχλώ. "Αλλά, πρέπει και σεις να με καταλάβετε. Δεν είναι δυνατόν να μού είναι ευπρόσδεκτα χρήματα ύπ' αυτούς τους όρους.

— Ούτε και σ' αν εξιλέσωσι, δεν τα δεχόσαι; ρώτησε ταπεινά η γυναίκα.

Έκανε η Νέλλη μιά αόριστη κίνηση.

— Εξιλέωσι; Τι κουβέντα είναι αυτή; Δεν χρειάζεται εξιλέωσι! Είναι πράγματα που όταν γίνουν μιά φορά, δε μπορούν να ξαναγίνουν. Τα χρόνια που πέρασαν, δε μπορούν να σβήσουν.

— Πάλι μιλάς με μίσος, είπε η Μαίρη Σόφτ πικρά... "Αλλά ας αφήσουμε κι' αυτή την κουβέντα. Μίλησέ μου για τον εαυτό σου, για τόν άντρα σου, για το μωρό σου...

— Έσφιξε η Νέλλη τα χείλη της. — Είμαι καλός παντρεμένη, έχω οικονομική άνεση, ο άντρας μου μ' αγαπάει και το παιδάκι μου γεννήθηκε καλά. Αυτά μπορώ να σ' πω για μένα.

— Είνε κάπως λίγα, αναστέναξε η Μαίρη. Μετά τόσα χρόνια που λαχταρώ να σε γνωρίσω, είνε λίγα. Δεν πειράζει, κόρη μου. Δεν μπορώ να σου επιβάλω την αγάπη μου. Έπιζω να την κερδίσω. "Αλλά, ίσως να χρειαστεί να πωλέψω πολύ. Δεν πειράζει... Μόνον πού ξέρω ότι είσαι ευτυχισμένη, είναι για μένα μιά άφάνταστη ευτυχία... που τη θέλω και ταπεινά. σ' αν θέλω δώρο. Σ' α δώρο από τη μεγάλη, την απέραντη καλωσύνη του Θεού.

— Κυρία, πρόφερε με φόβο η Νέλλη. Έχω να σ' παρακαλέσω για κάτι. Ο άντρας μου δεν έχει ιδέα ότι είμαι δρέσιμο παιδί.

«ΝΑ ΜΗ ΦΑΝΕΡΩΗΤΕΙ»

Σ' αν ν' ανατρίχαισε η Μαίρη Σόφτ σ' αυτά τα λόγια, κι' η Νέλλη επανέλαβε:

— Ναι, δεν ήξερε την ιστορία μου έτσι, ότι με ήσαν πεταμένη στη βρεφοδόχο. "Αλλά τούχα πη... Πάντως ξέρει ότι ήμουν όρθανη. Ξέρει επίσης, ότι η γιαγιά μου εί-

χε καταθέσει χίλιες λίρες σ' όνομά μου στην Τράπεζα. Αυτό τού'να πη. Μ' άσες παρακαλώ, λοιπόν, να μ' αναμνησθείς. Δεν πιστεύω να θελήσετε να μού κάνετε κακό.

Γούρλωσε η κυρία τα μάτια της.

— Να φανερωθώ; Πώς το βλέπεις στο μυαλό σου αυτό, παιδί μου; Πώς είναι δυνατόν να φανερωθώ να φανερωθώ; Είκοσι δύο χρόνια ξέρει η κοινωνία εδώ ότι είμαι μιά γυναίκα απόλυτα έντιμη, και μιά πονεμένη χασοκαμένη μανά. Πώς είναι δυνατόν να φανερωθώ την αλήθεια τώρα; Πρέπει τότε να φύγω από δω, να εξαφανιστώ. Κι' είμαι τόσο πονεμένη, τόσο τσακισμένη ψυχικά, που δε θα είχα το θάρρος, τη δύναμη ν' αρχίσω τώρα μιά καινούργια ζωή σε καινούργιο περιβάλλον. Λοιπόν, βλέπεις, είναι αμυδρία. Κι' εγώ θα σε παρακαλούσα να μην αναφέρεις τίποτε σε κανένα. Δεν ξέρω αν μπορής να χης μυστικό από τόν άντρα σου.

— Μυστικά από τόν άντρα μου δεν έχω, αποκρίθηκε με υπερβολή η κοπέλλα. Αυτό το μυστικό όμως είναι για την ευτυχία του, για την ευτυχία του παιδιού μου. Γι' αυτό θα το κρατήσω.

Σηκώθηκε. — Πρέπει να φύγω τώρα, πρόφερε σοβαρά. Χάρηκα που σ' ε γνώρισα...

Η Μαίρη Σόφτ κρατήσε το χέρι της μέσα στη νύχτα της:

— Ο άποκαιρισμός μας είναι κρύος, παιδί μου. Πότε θα σε ξαναδω;

— Δεν ξέρω αν θα με ξανα-

δείτε...

Πήδησε η γυναίκα.

— Ρίτα, φώναξε με πόνο. Βαστάει η καρδιά σου; Είσαι αλήθεια τόσο σκληρή;

— Όσοι και πότε - πότε να σ' ε βλέπω, αφού σ' ε ευχαριστώ...

— Σε παρακαλώ, παιδί μου, είτε με άφάνιστο πόνο ή πονεμένη μανά. Σε παρακαλώ να ξε-

σβουδάς να με βλέπεις. Να κλέψεις λιγάκι μαζί μου. Λίγο-λίγο θα μού πής για τη ζωή σου.

— Όσοι και πότε μιά φορά την εβδομάδα, ύποσχέθηκε η Νέλλη με κάποια συγκίνηση. Όταν θα υπορώ να ξεκληρόμαι θαρχωμαι. Πάντως, δεν πρέπει κανείς να πάει είδησι, για τις επισκέψεις μου...

— Από μένα, δεν κινδυνεύεις ύποσχέθηκε η Μαίρη Σόφτ μ' ένα πικρό χαμόγελο.

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Άφησε να περάσουν λίγες ημέρες η Νέλλη άπωπ ν' αποφασίσει πάλι να πάει σ' η μητέρα της Ρίτας. Θα ήθελε να ή ξαναπατήσει ποτέ στο σπίτι αυτής της γυναίκας. "Αλλά αφ' ενός φοβόταν υπ' την ελπίρ σε τόση απελπισία, που να πάει το τηλεφώνου. Κι' ένα τηλεφώνημα μπορεί πάντα να είναι επικίνδυνο. Αφ' ετέρου τη λυπόταν. Εύρισκε πως θα ήταν εξαιρετικά σκληρό εκ μέρους της να εξαφανιστεί, σαν να ήθελε να τη επιβάλει μιά σκληρή τιμωρία.

Πήρε λοιπόν μιά μέρα την απόφαση και ξαναπήγε στο ώραο άριστοκρατικό διαμέρισμα. Η κυρία Σόφτ δεν την περίμενε. Της άνοιξε λοιπόν μιά ηλικιωμένη ύποπτορία με άψωμο αυγό φέρεμα, με λευκή ποδιά, μιά από τις υπηρέτριες του παλιού καιρού. Η μητέρα της Ρίτας την υποδέχθηκε με συγκίνηση. Έκλεισε πρώτα προσεκτικά τις πόρτες κι' έπειτα της έπιασε κι' τα δυό της χέρια.

— Παιδί μου! της είπε με φωνή παλλόμενη από τη συγκίνηση. Σ' ευχαριστώ που ήρδες.

— Δε θέλω να μ' ευχαριστήτε όταν έρχομαι! είπε η Νέλλη,

Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΜΑΘΗΜΕΝΟΣ ΓΟΡΙΛΛΑΣ

Ο πιο καλομαθημένος τσάφιος του ζωολογικού κήπου της Βασιλείας ("Ελβετία"), είναι ο ηλικίας 5 μόλις μηνών γορίλλας Γκόμα. Γεννήθηκε στο ζωολογικό κήπο και είναι τόσο ήμερος, ώστε δε χρειάστηκε, μέχρι στιγμής, τσιγγιές, αλλά με τους άλλους τετράγους τσιγγιές. Έχρησε ως τώρα και μεγάλας ελεύθερες μέσες στο σπίτι του διευθυντού του κήπου κ. Λάνγκ, η σύζυγος του όποιου περιβάλλει τόν Γκόμα με φροντίδες, που θα έκαναν πολλά παιδιά να ζήλουν. Το έστειναν πού όπου σπουδαίως, παρουσιάζει την κ. Λάνγκ τη στιγμή, που δίνει στο Γκόμα την καθημερινή κρέμα του. Για να μη αποξενωθεί τελείως από τις συνθήκες του, ο κ. Λάνγκ έδωσε για σύντροφο στον Γκόμα, ένα μικρό εξημερωμένο γιμπατζή, τόν Πέπε (κάτω δεξιά), που αυτός γεννήθηκε στην καρδιά της ζούγκλας.

προσπαθώντας να πάρη ύψος επιφυλακτικό. Όσοι και πότε πότε, έπειδή... έπειδή...

Δεν ήξερε πως να τελειώσει τη φράση της, κι' η Μαίρη την κύτταζε στα μάτια, περιμένοντας τη συνέχεια.

— Έπειδή είναι κατά κάποιο τρόπο καθήκον μου ναρχωμαι, συμπλήρωσε τη φράση της με κόπο η Νέλλη.

Η άπονοήτευσι ζωογραφίστηκε στα μάτια της γυναίκας.

— Έτσι κι' έτσι, πρόφερε πνιγόντας ένα αναστεναγμό. Έτσι κι' έτσι, παιδί μου. Ένα πράγμα μόνον σου λέω, ότι για μένα οι ώραιότερες στιγμές της ζωής μου θα είναι από τώρα και στο εξής οι στιγμές που θα περνά κοντά σου...

ΜΙΑ ΑΥΞΑΡΕΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Είχε χιονίσει. Ένα παχύ χνουδάκι κι' ολόκληρο σεντόνι σκέπαζε τις γυφτές σκεπές των σπιτιών, τους σουβλερούς τρούλους του Ουεστμίνστερ. Αμπεύ και το Μπίκ Μπέν, το πελώριο ρολόι, που σκαρφαλωμένο σ' ένα πύργο του Βουλευτηρίου, θυμίζει επί αιώνες στους Άγγλους λόρδους ότι ο καιρός περνάει κι' ότι καλύτερα είναι τα έργα από τις αιώνιες συζητήσεις.

Διέσχισε η Νέλλη το πεζοπάτι το Χαϊντ Πάρκ, δίπλα από το οειδωτό ποταμάκι, τη Σερπανταίν, και πήρε το λεωφορείο. Σε λίγο έφθανε στη μακρινή, άριστοκρατική συνοικία όπου κατοικούσε η κατά φαντασίαν μητέρα της.

Χτύπησε το κουδούνι και περίμενε να της ανοίξει η Μαίρη Σόφτ, όταν ξαφνικά άκουσε βήματα. Μιά γυναίκα έστριψε τη γωνία του σπιτιού και την άλλη στιγμή η Νέλλη, σαστισμένη, βρέθηκε αντίκρου στην Έλβια Παντελάκου. Τα εύκιντα, περιέργεια ματάκια της κομψικής αυτής κυρίας παιχνιδίσονταν, έπειτα άνοιξαν πελώρια.

— Μπά! Η Ρίτα! Έκανε παραξενεμένη, πώς από δω; Σάστισε τόσο η κοπέλλα, που κάμωση άρα δε υπέφερε παρά να μιλήσει τραυλίζοντας:

— Ήρθα... πέρασα... θέλω να

κατοική εδώ κοντά σας κάποια μοδίστρα Ρούθ Τάουερ; "Αμέσως υπήκε στο νόημα η Μαίρη.

— Ω, με συγχωρήτε κι' έμένα, είπε όσο πιο φυσικά μπορούσε. Σ' ες πέρασα για κάποια άλλη κυρία, που περίμενα. Ξέρετε δεν διακρίνω και τόσο καλά. Το χιόνι κιόλας με θορυπώνει... Ρούθ Τάουερ;... "Όχι, λυπάμαι... δεν έχω άκουσει αυτό το όνομα...

— Με συγχωρήτε πόσα πολύ...

— Τι γίνεσθε, κυρία Σόφτ; φώναξε εγκάρδια η Έλβια. Πέρασα να σ' ε δώ λιγάκι. Και, φαντασθείτε σύμπτωση! Συναντώ στην πόρτα σας την Ρίτα... Δε γνωρίζετε; Η κυρία Καρίνη... μιά νεαρά Έλληνίδα, το καινούργιο στολίδι στις συναναστροφές μας... Η κυρία Σόφτ... που ήταν κάποτε η βασιλίσσα στους κοσμικούς μας κύκλους.

Σαστισμένες αβέβαιες, οι δυό γυναίκες, έδωσαν τ' όνομα, παίζοντας όσο μπορούσαν καλύτερα την καμωδία των συντάσεων, ενώ τα ματάκια της Έλβιας τις παρακολουθούσαν με κυνή περιέργεια.

— Χαίρω πολύ, πρόφερε τυπικά η Μαίρη.

— Χαίρω πολύ αποκρίθηκε κι' η Νέλλη.

— Ένοιωθε μιά αβυσσώδη στενωχώρα κι' έναν άριστο όθο.

— Με συγχωρήτε... είπε έπειτα βιαστικά... να πγαίνω...

— Γιατί να φύγεις, αγαπητή μου; φώναξε η Έλβια. Κάθισε, μιά κι' έτυχε νάρθης. Η κυρία Σόφτ είναι τόσο μόνη... Κι' εγώ έχω τύψεις που δεν προσφώνηνα νάρχωναι πιο συχνά να την επισκεπτόμαι. Τώρα που δόθηκε η ευκαιρία, κάθισε να τη γνωρίσεις κι' εσύ. Και πότε πότε ναρχεσαι.

Η Νέλλη καθόταν σ' α καρέφια. Με κίνδυνο να φανή ανόητη ανήθηκε ζουρά:

— Δυστυχώς μου είναι αδύνατο. Με κάθε τρόπο πρέπει να βρω το σπίτι της μοδίστρας μου.

— Κοίμα, έκανε η Έλβια απογοητευμένη. "Αλλη φορά. Νάρθουμε μαζί, Ρίτα.

— "Όχι...

— Τότε τι χτυπάς το κουδούνι της;

— Ήθελα να ρωτήσω... κάποια πληροφορία. Θέλω να κάνω μιά επίσκεψη...

— Και χτυπάς έτσι στην τύχη μιά πόρτα; έκανε δύσπιστη η Έλβια. Μπά σε καλό σου, παιδί μου!

— Τι νόκανα; αποκρίθηκε κάπως κωπώς η κακή η Νέλλη. Πού να τρεχω με το χιόνι; — Ποια διευθύνσι θέλεις; Μήπως ξέρω εγώ;

Πάλι σάστισε για μιά στιγμή η κοπέλλα. Στο τέλος αποκρίθηκε στην τύχη:

— Γυρεύω το σπίτι της μοδίστρας... κάποιες μοδίστρας, που μού'χει πάρει ένα φόρεμα τσών καιρό!... Τη λένε Ρούθ... Ρούθ Τάουερ...

Ποιν τελειώση καλά καλά τη φράση της άνοιξε η πόρτα. Η Μαίρη Σόφτ δεν αντέληξε αμέσως πως την Έλβια. Γι' αυτό φώναξε, με το πάντα κάπως πονεμένο ύφος που είχε όταν καλωσώριζε εκείνη που πίστευε για κόρη της:

— Ω... Άρδσε με το χιόνι...

Την άλλη στιγμή αντέληξε την Έλβια και κοκκίωσε. Τα ματάκια της Έλβιας σφαιρούσαν, πήγαιναν γεμάτα περιέργεια πότε στη μιά πότε στην άλλη.

Η Νέλλη έπεσεστράτευσε όλο της το θάρρος όλη της την ψευδοαίμα:

— Με συγχωρήτε κυρία, πρόφερε δυνατά, με υπερβολικό στομό για να καταλάβει η άλλη το παιχνιδι. Με συγχωρήτε που σ' ε ενοχλώσα. Παρασπληνθήκα. Μήπως θα ήθερα να μού πητε αν

— Φαντασία σου, του είχε πη, έπειδή δεν εύρισκε πρόχειρη καμμιά δικαιολογία. — Αν τώρα λοιπόν πετούσε η

Ελδώρα μια κουβέντα, ότι την έβγαζε ιδιότροπα, όταν ακούσε από την ανόητη στις ερωτήσεις ό "Αλέξανδρος και δέ θα τολμούσε αυτή να του πη το ψέμμα για τη μοδίστρα.

— Τί κοίμα, τί κοίμα, συλλογίζομαι και περπατώ με άσφαλτο, προσεκτικά άπάνω στο γλυστό γιόνι... Πάλι να παρακαλέσω την Έλδώρα να μη τή πη θά φωνή κάποια ένοχη χωρίς λόγο, Τί να κάνω δέν ξέρω. Πάει χαμένη κι' ή έπισκέψι μου στην κυρία Σόφτ σήμερα.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

Αυτά συλλογίζοταν και περπατούσε στην τύχη, όταν άκουσε δίπλα της ρόδες αυτοκινήτου να τρίζουν στο χιόνι. Δέν έδωσε σημασία. Την άλλη στιγμή όμως μια θαυμασία κόουρσα σταμάτησε δίπλα της. Ή πόρτα άνοιξε και μια φωνή νεανική, ευγενική, κάπως ταραγμένη άκούστηκε:

— Ωου... κυρία Καρίππη. Γιατί περπατάτε άπάνω στο χιόνι; Ή Νέλλη κοκαλάωσε. Αυτή τη συνάντησι μονάχα δέ μπορούσε να διανοηθή.

Ο νεαρός λόρδος Ράλφ Γούντ, δμορφος, αδώνιστος, όλοάσπρος, έπλετοόριζε από καιρό. Πάντα ίπιποκίωτατα βέβαια, πάντα τυπικά, αλλά όλοάσπρος. Τό ήξερε ό "Αλέξανδρος, τό είχε καταλάβει, της τό είχε πη, κι' αυτή δέν τό είχε άρνηθή. Ήταν τόσο άγνό τό φλέτο του, τόσο ευγενικό, κι' ήταν κι' ή ίδια τόσο σίγουρη για τον έαυτό της, πού δέν διανοήθηκε να τού τό κούνη.

Δέν είχε ιδέα πού κατοικεί ό νεαρός λόρδος, και δέν τόν σκεπτόταν ποτέ. Τώρα παραξευούτηκε πού τόν είδε ξαφνικά μπροστά της. Ωστόσο δέν ύπήρχε λόγος να φοβήθ βάνουσα. Τόν χαιρέτησε φίλικά:

— Ω, σέρ Ράλφ... Τί συνάντησι! — Πώς βρεθήκατε από τη γειτονία μου; τή ρώτησε. — Από δά κατοικείτε; — Ναι, ακριβώς έδώ. Αυτό είναι τό σπίτι μου.

Ή κόουρσα είχε σταθή μπροστά σέ μια δμορφή Βίλλα, χαμένη στο βάθος ενός κήπου, πού φάνταζε κι' αυτός όλόκληρος όπως όλα γύρω.

— Δέν τό ήξερα, είπε απλά ή Νέλλη. Έγώ ήρθα για κάποια έπίσκεψι, έδώ... Τώρα γυρίζω κι' έγώ σπίτι μου...

Ποιν προσφύσθη να τόν έμποδίση, ό Ράλφ κατέβηκε από τό άμάξι του, έκλεισε πίσω του την πόρτα, και στάθηκε μπροστά της ρίχνοντάς της ματιέ, έρωτευμένος.

— Θα μου άρνηθήτε να κάνω

λίγα βήματα μαζί σας; Σήκωσε ή Νέλλη τούς δώμους της, χαμογέλασε μέ έπιεικεία. Δέν είχαν κάνει πέντε βήματα, όταν άκούσαν δίπλα τους μια γνώριμη φωνή:

— Ω... Σήμερα είναι άσφαλτός ή ημέρα τών εκλήψεων... Ο Σέρ Ράλφ... Την αγαπήτη μου Ρίτα την είχα ιδή προποχούμενα... Είναι ή δεύτερη φορά σήμερα.

Ή Ρίτα ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Κάτι σχεδόν σά φόβο. Ο Ράλφ κατσούφιασε. (Ή Έλδώρα είχε σήμη κουτοπονηρές στους κοσμικούς κύκλους).

— Μαλώσατε την, κυρία Παντελάκου, είπε ό νεαρός λόρδος, μέ τόσο στόμφο, πού φανόταν άφύσικος. Δέ θέλει να την πάω μέ τό άμάξι μου στή στάσι.

— Προτιμά να περπατήσει! Έκανε ή Νέλλη κοφτά.

— Φυσικά, φώναξε ή Έλδώρα και τά ματάκια της σπίθισαν γεμάτα δισαλιά. Είναι τόσο ρωμαντικός ένας πείρατος στα χιόνια. Τί δουλειά έχει ή πεζότης τού αυτοκινήτου, όταν βρίσκονται μέσα σέ μια τέτοια δμορφή πλάσι δυό ψυχές... πού... πού συνεννοούνται.

Τό πρόσωπο τού Ράλφ Γούντ πήρε μια στανή τυπική έκφρασι.

— Κυρία Παντελάκου, πρόφερε στεγνά. Έχετε πολύ ζωηρή φαντασία. Δυστυχώς όμως... δυστυχώς για μένα, ή κατάστασι δέν είναι όπως τή φανταζέσθε. Ο πείρατός μου μέ την κυρία Καρίππη κάθε άλλο παρά ρωμαντικός έπράκειτο να είναι. Άπολύστατα, τή συνάδεια ως τή στάσι τού λεωφορείου, για να μη γλυστρήσει πάνω στο χιόνι.

— Μά γιατί εξάπτεσθε, νεαρό μου λόρδο; Έκανε όμο μπορούσε πιδ εύθυμα ή κυρία Παντελάκου. Γιατί εξάπτεσθε; Δέ μπορεί κανείς να πη ένα άστείο, ή έστω και να δημιουργήση μια γοητευτική κατάστασι... ΈΕ άλλος σας ευχαριστώ κι' έγώ για τη συνοδεία σας. Τή δέχομαι πολύ ευχαρίστως. Οά μου έπιτρέψετε μάλιστα να κρεμαστώ κι' έγώ στο άλλο σας μαρμάτο; Δέ φαντάζεστε πόσο φοβάμαι τά γλυστρήματα στο χιόνι... Ω... κάθε είδους γλυστρήμασι Είναι μεγάλως κίνδυνος.

Κρεμάστηκε στο μπράτσο του. Ή Νέλλη σνδόμερητα είχε άπομακρυνθή αρκετά κι' έτσι, βουβοί έφθασαν στή στάσι τού λεωφορείου. Πότε πότε πετούσε ή Έλδώρα κοιμιά αδιάφορη λέξι.

Στή στάσι ό μένος τής άποκαιρέτησε τυπικά κι' έφυγε γρήγορα. Την άλλη στιγμή οι δυό γυναίκες μπήκαν μαζί στο λεωφορείο.

ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ή Νέλλη αίσθανόταν μια άβάσταχτη δυσφορία όση ώρα διήρ-

κεσε ή διαδομή. Τής έρχόταν να χαστουκίση την αδιάκριτη "φίλη της. Κι' εκείνη έλεγε, έλεγε, φλυαρούσε μέ τό φυσικότερο και αγασώτερο ύφος τού κόσμου:

— Τί τόν έπιασε τόν σέρ Ράλφ και θύμασε; Τί είπα έγώ, ή καυμένη; Θέλησα ν' άστειευθώ. Καλά λένε όμως, πώς όποιος έχει ύμνα μυιάζεται...

— Γιατί τό λές αυτό; ρώτησε ή Νέλλη έχθρικά.

— Μυιάστηκες κι' έσύ; ξεκαρίστηκε στα γέλια ή γυναίκα. Μπρά σέ καλό σου, παιδί μου. Τί είπα πάλι; Ο Ράλφ είναι έρωτευμένος μαζί σου, δέν ύπάρχει άμφιβολία, τό ξέρουν όλοι, τό λένε όλοι. Και πολλές φορές γελούσαμε μέ τόν άντρα σου γι' αυτό, θυμάσαι;... Γιατί θυμώνεις λοιπόν;

— Έπειδή τό ύφος σου είναι σάν... σάν να πιστεύεις...

— Τί θέλεις να πιστέψω; Έκανε ή Έλδώρα μέ τό έθωτερο ύφος τού κόσμου. Τί φταίω έγώ πού σέ είδα μέ τόν Ράλφ;...

— Μέ είδες μέ τό Ράλφ! Έκανε ή Νέλλη μέ αγανάκτησι. Τό λές σάν να είχα ραντεβού μαζί του.

— Έσύ τό λές! πρόφερε ήρεμα και είσωνικά ή κυρία Παντελάκου. Ποίος άφέρεσε τή λέξι ραντεβού; Δέν τό έβαλα στο νού μου. ΈΕ άλλου όλη ή κοινωνία έχει να κάνει μέ τή σευνότητά σου. Άν πής για τόν άντρα σου, αυτός πιά καιραρώνει για σένα. Σούχει τυφή έμπιστοσύνη.

— Ή καρδιά της Νέλλης χτυπούσε σάν ξεκοφαστη. Σέ λίγο θα φθαναν στή στάσι όπου έπρεπε αυτή να κατεβή. Ο νους της δούλευε έντατικά:

— Τάχα, να την παρακαλέσω να μη πη τίποτε τού "Αλέξανδρου; Ή είναι χειρότερο; Μήπως τής κινήσει τίς ύποψιες;

Μέ μια άπότομη κίνησι στάθηκε τού λεωφορείου. Ή Έλδώρα πετάχτηκε.

— Ή στάσι μου! φώναξε. Έδωσε τό χέρι βιαστικά της Νέλλης.

— Γειά σου, Ρίτα μου...

— Έκανε ένα βήμα πρds την έξοδο τού λεωφορείου Κι' άξασαν σά να τό μετάνιωισε σταμάτησε:

— Κι' ένοιωσα σου, ψιθύρισε. Δέν πρόκειται να πω μιλιά στον "Αλέξανδρο για όλα αυτά.

— Γρήγορα κυρία μου! Έκανε την παρατήρησι ό εισπρακτω.

Κι' ή Έλδώρα Παντελάκου έτρεξε πρds την έξοδο, κάνοντας ένα φιλικό νεύμα της Νέλλης πού είχε σαστίσει. Κατέβηκε γρήγορα ή Έλδώρα από τό λεωφορείο, πού ξεκίνησε την άλλη κιόλας στιγμή, κι' έτσι ή Νέλλη δέ πρόφασσε να πη άλλη λέξι.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

ΜΙΑ ΣΚΙΑ

Ούτε έδωσε κακό στο νού της την άλλη Πέμπτη όταν ξεκίνησε για τή Μαίρη Σόφτ ή Νέλλη.

Ήταν τόσο εύτυχισμένη, πού δέν συλλογίζοταν τίποτε άλλο παρά την εύτυχία της. Κι' έτσι ξεκίνησε για την καθιερωμένη έπίσκεψι χωρίς φόβο, χωρίς άνησυχία. Μόνον μέ κάποια ένδομηνη στενωχώρια όχι για την Έλδώρα, αλλά έπειδή έπαιζε τό διπλό παιχνίδι μέ την μητέρα της άμοιρης της Ρίτας.

Δέν πρόφασσε ζωας να κατεβή από τό λεωφορείο, και βρέθηκε αντιμετάπη μέ τόν Ράλφ Γούντ. Μόλις την αντίκρουσε αυτός, γούλωσε τά μάτια του και άνηκε πραγματικά να έκπλησεται για την παρουσία της. Μιά στιγμή όμως βάσταξε ή έκπληξι τού μονάχα. Την άλλη στιγμή ήθελε κοντά της άστροφότονος από χαρά:

— Έ, ύπάρχει κάποιος Θεός πού αγαπάει όσους ύποφέρουν, είπε ρωμαντικά.

Είχε κάτι τό ύφος του, τόσο παδιτικό, τόσο άγνό, αλλά συγχρόνως και τόσο έρωτευμένο, πού την έκανε άδεια της να γελάση.

— Σέ ρωμαντική διάθεσι βρίσκεσθε, τού είπε υ' έλαφρά είώνα.

— Δέν είναι; τό κλίμα σας αυτό, ό ρωμαντισμός; τή ρώτησε.

— Μαλλον...

— Αφού προτιμάτε να περπατάτε στα χιόνια παρά να τρέχετε μέ την κόουρσα...

— Σήμερα δέν έχει χιόνια, τού είπε. Σήμερα είναι τόση καταιχνία, πού δέ βλέπει κανείς μπροστά του.

Πραγματικά, όλα ήταν τυλιγμένα στην ομίχλη.

— Σήμερα όμως δέν έχω τό άμάξι μου, τής είπε μέ λύπη. Σκέφθηκα κι' έγώ να κάνω ένα ρωμαντικό πείρατο σήμερα. Λές κι' είχα προαίσθημα πώς θα σας συναντούσα... Πού πάτε;

— Κάποια έπίσκεψι, τού άποκρίθηκε.

Κι' ένοιωσε άμέσως ένα σφίξιμο στην καρδιά.

Μέ κανένα τρόπο δέ θα ήθελε να μάθη κανείς πώς είχε γνωριμία μέ τή Μαίρη Σόφτ. Ήταν ένα διπλό μυστικό. Και δικό της, φυσικά, αλλά και τής κυρίας Σόφτ. Τό καλύτερο και για τίς δυό τους, θα ήταν να μην ύποψιασθή ποτέ κανείς πώς γνωρίζονταν κά.

— Οά μου έπιτρέψετε να σας συνοδεύσω; τή ρώτησε.

Και τά μάτια του γαλανά, παιδιάτικα, συμπλήρωσαν την έκφρασι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΚΑΤΑ τό 450 π. Χ. ένας άνθρωπος μεσουρανούσε στην Άθήνα και κυβερνούσε την πολιτεία κατά την άπόλυτη κρίσι του, σέ βαθμό πού ό Θεουκλίδης να νράση για τό άθηναικό πολίτευμα ότι "κατ' όνομα ή τοιαύτη διοίκισι έλέγετο Δημοκρατία και πραγματικά ήταν ή έξουσία ποι' διπύθηκε ό πρώτος άνθρω.

Αυτός ήταν ό Περικλής ό Ξανθήπου! Στην Πύκκα, όπου ό Περικλής άπήγγελλε άσπαστον κομψότονος ορτορικούς λόγους, δταν έπρόκειτο να λάβουν μεγάλες αποφάσεις τα πλήθη έτρεχαν να τόν δούν, να τόν θαυμάσουν, να τόν έπευφημούουν.

Τό παρουσιαστικό του ήταν εύχάριστο, επιθατικό, μελιχίο. Ή αυστηρότητα τής φυσιογνωμίας του ένέπνεε σέ όλους τό σεβασμό. Έμειναν πάντοτε στην Έκκλησία τού Δήμου φορώντας τό κράνος τού στρατηγού, ίσως για να κρύβη κάποια δυσμορφία πού είχε τό κεφάλι του. Και φαίνεται πως τό σκίψη τού κεφαλιού τού Περικλή ήταν περισσότερο μακού από τό συννημένο. Για τό ελάττωμα τού αυτό ο' σατυρικοί ποιητές τόν ονομάζουν.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μοιάζει χρόνια στις στωχότερες τάξεις. Και για να έψωψον τό πνευματικό επίπεδο τού άθηναικού λαού τούς δίνει θωρεάν είσηρία στα θέατρα. Τό τελευταίο αυτό μέτρο ήταν να άνάγκη για την Άθήνα τής εποχής εκείνη. Μετά τούς περσικούς πολέμους και ίδίως επί τής εποχής τού Περικλή ή Άθήνα, από ένα κωινό γεσηώνων πού ήταν παλαιότερα, είχε γίνει μια μεγάλη κοσμοπολιτική πολιτεία. Από τούς δήμους τής Άττικής είχαν κατεβή οι χωριάτες και είχαν ένκατασταθή στο "άστυ", όπως λεγόταν τότε ή πόλι της Άθήνας. Επί πλέον πολλοί έξωνοι — οι μετοίκοι — έμειναν μόνιμα στην Άθήνα και τών Πειραιά έμπορευόμενοι μέ τις μακρινές πατρίδες τους. Άπό τόν πληθυσμό τής Άττικής οι περισσότεροι ήταν άστροφώτοι και τό θέατρο ήταν γι' αυτούς ένα σχολείο.

Μολοντί δέν έκουσε άπνορσθή τού πληθυσμού τής Άθήνας κατά την εποχή τού Περικλή.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

Όταν έφτασε σπίτι της ένοιωθε την καρδιά της σφιγμένη. Μετά λίγη ώρα όμως τό έχασσε όλα.

εποχή εκείνη στην Άθήνα και τό δημόσιο ταμείο ήταν γεμάτο από κουράσι. Επί πλέον ό Άθηναιός πολιτικός φρόντισε να μετασέρη και τό συμματικό ταμείο τής Άθλου στην Άθήνα. Ή ιστορία τού ταμείου αυτού είχε άρχισι ποιν από είκοσι χρόνια, όταν ό "Αριστέιδης μεταξύ τού 475-472 π. Χ. έβαλε τις πρώτες βάσεις τής συμμαχίας τής Άθλου.

Στην άρχή μερικά νσιά τού Αιγαίου και λιγοστές πόλεις τής Μικράς "Ασίας, τής Προποντίδας και τής Χαλκιδικής, μαζί μέ την Άθήνα και την Εύβοια, έθεσαν τις βάσεις ενός κοινού μετώπου πού θ' αντιμετώπιζε τόν περσικό κίνδυνο. Όλα τά μέλη στή συμμαχία αυτή ήταν ίσα και άνεξάρτητα. Ή Άθήνα θα είχε μόνο τή γενική έποπτεία. Συμφωνήσαν να κατεβούν χρήματα σ' ένα κοινό ταμείο στή Άθλο για να συνκορπούουν αυτά δέν αναγκάσι στόλο. ώστε ν' αντιμετωπίσουν τόν περσικό κίνδυνο άν δά παρούσαζέταν άνάγκη.

Ή Άθήνα, από πρώτη μεταξύ τών ίσων και ίσων τής συμμαχίας τής Άθλου, έγινε μέ τόν καιρό πραγματικός άρχηγος τών πόλεων πού μετείχαν. Ένας άρχηγος μάλι στα πού ήταν πολλές φορές άκλόος άπέναντι τών ίσων των του. Τό 451 π. έπράσι τού Περικλή τό ταμείο μεταφέρεται από τή Άθλο στην Άθήνα για μεγαλύτερη άσφαλεία. Στο μέλλον τά χρήματα θα τ κρατά ή άθηναική δημοκρατία πού αναλάμβανε την ύποχρεωσι να έξασφαλίζι μέ τό στόλο της την έλευθερία στής συμμαχίας πόλεις. Ή άπόφασι αυτή δέν έκανε μεγάλη έντύπωσι στα μέλη τής συμμαχίας, γιατί οι περισσότεροι από τις έλληνικές πόλεις τής Μικράς "Ασίας και πολλά από τά νσιά στην συμπόλιμενα να πληρώνουν φόρο στο βασιλιά τής Περσίας. Γιατί τώρα να μην πληρώνουν στην Άθήνα;

Περισσότερη αντίδωρη βρήκε ό Περικλής από τούς συμπατριώτες του, πού πολλοί αντιπαιτευόμενοι τόν κατηγορούσαν ότι ή έπόφασι ήταν άνθρωπη. Σ' αυτούς ό Περικλής, κατά τόν Πλουταρχο, δικαλογούσε τό πρβγμα ύποσπρίκοντας ότι, αφού ό άθηναιός στόλος ήταν κυρίαρχος στο Αιγαίο και έξασφάλιζε την έλευθερία στής συμμαχίας πόλεις, ή συμμαχία τής Άθλου εκπληρωνόταν στο άκέραιο. Και λογικό ήταν τά χρήματα να τ παύονταν εκείνη, πού έδωσαν και συντηρούσαν τό στόλο.

Ότι σωστότερο, ή μεταφορά τού θησαυρού τής Άθλου στην Άθήνα και ή τεράστια είσοδος τών συμμαχικών κάθε χρόνο έκαναν την άθηναική δημοκρατία τόσο πλούσια, ώστε είναι ζήτημα αν κανένα άλλο κράτος τής άρχαιότητας ή από τά σημερινά ύπόφερε να φθάση τόν πλούτο πού παρουσίαζε ή Άθήνα κατά τό δεύτερο ήμισυ τού 5ου π. Χ. αιώνα. Οι είδηκο ύπολόνιζον ότι σέ κάθε Άθηναιό τής εποχής τού Περικλή αντίστοιχούσαν τουλάχιστον πέντε φορές περισσότερα από τό δημόσιο προϋπολογισμό από ό τι αντίστοιχούσε σέ κάθε σύγχρονο Έλληνα. Και καταλαβαίνει κανείς πόσο πλούσια θα ήταν ή σημερινή Ελλάδα αν είχε πενταπλάσιες πόρους, χωρίς να έχη και τά μεγάλα έξοδα πού επιβάλλουν στα σύγχρονα κράτη οι στρατιωτικοί έξοπλαισμοί. Τόσο ό στρατός όσο και ό στόλος στοίχιζαν τότε ελάχιστα στο δημόσιο άθηναικό ταμείο. Τά πλούτα έπαικναν και τά έξοπλαίζαν οι πλουσιότεροι Άθηναιοί και τόν όπλισμό τού στρατού τόν κατασκεύαζαν μέ δικά τους χρήματα οι πολίτες. Ή πολιτεία πληρώνε μόνο νά την εκπαιδεύσι δυό ηλικίους νεοσυλλέκτους, πού πληρώνονταν στον Πειραιά και τά φρούρια τής Άττικής και για τή συντήρησι τών τεχνών τής πόλεως. Ο θουκυδίδης γράφει ότι ή άθηναική πολιτεία ήταν τότε τόσο πλούσια, ώστε σέ διάστημα λίγων χρόνων είχαν περισσέψει από δημόσιο ταμείο όκτώ χιλιάδες τάλαντα. Κάπου δέκα εκατομμύρια χιλιάδες σημερινές Λίρες!

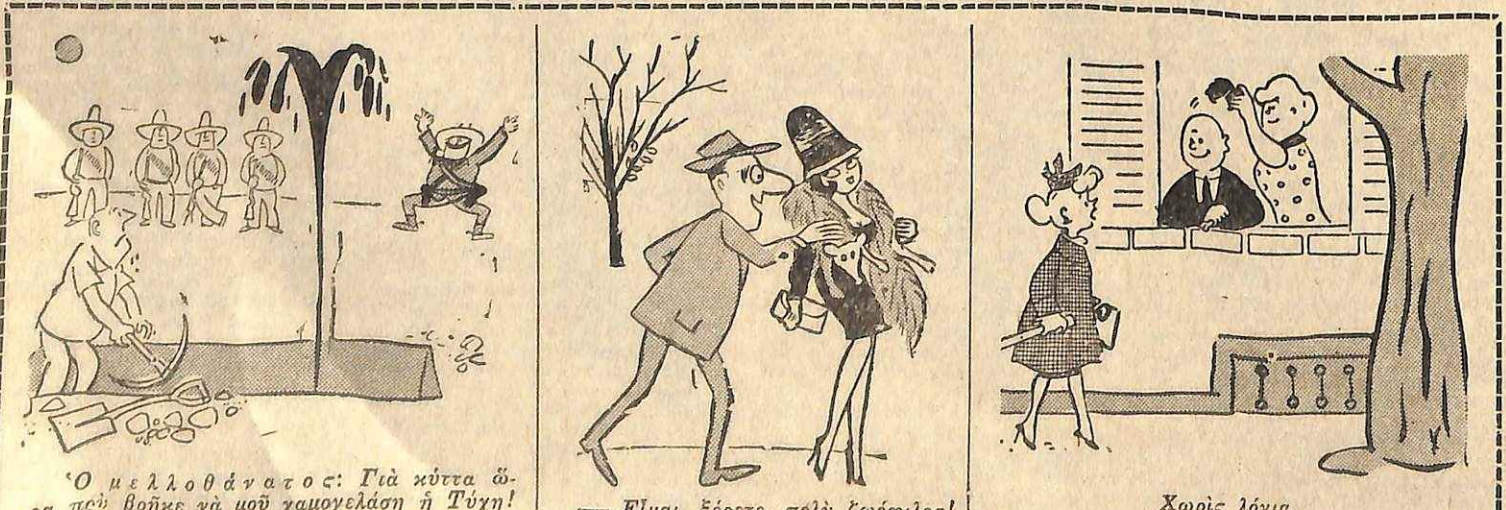
Κοντά στο κράτος είχαν πλούτισει και οι ιδιώτες. Για πρώτη φορά στην δημόσια οικονομία τής άρχαιότητας. Στην εποχή τού Σόλωνα οι μεγαλύτερες περιουσίες έφθαναν τα έπτα τάλαντα. Τώρα έφταναν τα εκατό. Ο Νικίας, ό Καλλίας, ό "Αλκιβιάδης έχουν ακόμα μεγαλύτερες περιουσίες.

Μέ τις άσφαλείς αυτές οικονομικές βάσεις ό Περικλής έκιννατε σπουδασιώτατη ένα έπιτελείο από μέντορες καλλιτέχνες και σπουδαίους τεχνικούς αναλαβάνει να καλλιπών την Άττική με περίσσεια έργων να τά όποια θ' άσολογούσε στο άπαισιό της.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΔΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Ξέρετε ότι οι καθολικοί θεωρούν τόν "Αντώνιο ως προστάτη όλων τών "κατωτέρων ζώων" και ιδιαίτερα τών γυναικών; Στην "Ιταλία την ημέρα της νίκης του οπικού πνιγνόντων τά ζώα τους έσω από τήν έκκαλιση για να τά σπείρουν ό "Αγιος! Ένα από τά πρβγματα ήρωισμού τού "Αντωνίου άρτίζει μέ τή λέξις "Αναπατή "Αντωνίου" άπειρήνεται δέ... στο σολωμό μου φράσι... άπειρήνεται δέ... στο σολωμό και στον ήπικαλιόρα!

Ο μελλοθάνατος: Για κύντα ώρα πού βοήκε να μου χαμογέλαση ή Τύχη! — Είμαι, ξέρετε, πολύ ζωόφιλος! Χωρίς λόγια.

ΕΝΑ στυλό διαρκείας στα χέρια ενός άκατανίκητου Δον Ζουάν είναι ένα άναποστοστο εξάρτημα της γοητείας του. Αυτό ακριβώς συνέβη σε μένα: Βρέθηκα ανάμεσα στα επιτήδεια δαίτυλα ενός άντρα, που δεν έκανε άλλη δουλειά από το να ξετρελλώνει τις γυναίκες. Και το ξετρελλάσμα άρχισε από μέσα: Άναγκαζόμουν να γράφω στο χαρτί τις πιο τρυφερές κι αληθοφανείς ψευτιές. Νά, ακούστε μερικές, για παράδειγμα: «Αγαπημένη μου! Από τη στιγμή που είχα την εξίσια ευκαιρία να βρεθώ κοντά σου, να άσπασω το άρωμά σου, να μεθύσω από τη γοητεία της φωνής σου, ναιώθω δημογυγικά αλλογμένο τον εαυτό μου! Ο όργανισμός μου άναστατάθηκε ηλεκτρισμένος, όλα τα νευρά μου τεντώθηκαν, μία δίψα άσυστη με φλόγισε — μία δίψα που μόνο στα κατακόκκινα κρασάκια χείλια σου μπορούσε να σβήσει... Δέ μου τα έδωσες... Είναι από σεμνοτυφία... Είναι από διάθεση να μιστηγώσης τον έρωτά μου με την άρνηση πιο πολύ... Έλπιζω...» αυτό το δέτερο. Γιατί μία προαίθεση πληροφορεί, ότι δε σου είμαι άξιος. Άν δεν το υπολόγης, είλει γιατί θέλεις να κρατήσεις τα προσχήματα. Για τις γυναίκες — και συχωρέσε μου την κάπως αδόξη ελικοίνεια — δε δημιουργείται ζήτημα αν θα πέσουν το μόνο ζήτημα είναι πότε θα πέσουν... Άς έλπισω αυτό το «πότε» στην περίπτωση μου να μην είναι μακρινό...»

Καταλαβαίνετε, ότι, ύστερα από ένα τέτοιο γράμμα, ή γυναίκα που το έπαιρνε, δεν κατάφερε

Καταλαβαίνετε, ότι, ύστερα από ένα τέτοιο γράμμα, ή γυναίκα που το έπαιρνε, δεν κατάφερε

πέλλας μισόνοιχτη, γλύστερσα κι έπεσα κάτω, ενώ αυτή περπατούσε σε μία γοητευτική έξοχη. Τώρα δεν κύτταζε χαμηλά, γιατί ένα υπέροχο φεγγάρι είχε κατακλύσει άσημα το στερώνια και μαγνήτισε το βλέμμα της μαγεμένο... Κυττάζοντας ψηλά, λοιπόν, δε με είδε που έπεσα. Απολυτράθηκε έτσι από την άσυγχώρητη βλακεία της, και δεν έγινε συνένοχος μιας άναμφίβολης κατρακύλας...

Με άνακάλυψε ένα παιδάκι, ενώ πήγαινε στο σχολείο του. Έσκυψε και με μάζεψε ένθουσιασμένο: «Ένα στυλό διαρκείας!...», φώναξε. Με έβαλε στη σάκκα του κι άρχισε μία περίοδος καινούργια για μένα. Από τον έρωτα βρέθηκα στις αντωνυμίες, κι από κεί στα κλάσματα και στην ύφαιρη. Ένοιαθα άνετα μέσα στο άγνό αυτό περιβάλλον. Πόσο γελιόμουν! Η συνέχεια με έπεισε, ότι παιδιά δεν υπάρχουν στην εποχή μας: υπάρχουν μόνο μεγάλοι με μακριά παιτελόνια και με κοντά... Το παιδάκι, που με είχε βρή, ήταν από τους μεγάλους με κοντά. Έτσι, ένοιωσε μία μέρα — μπορεί να το φανταστή κανείς... — έρωτα για μία συμπαθήριά του! Και, πριν μισή ώρα γράφω το «σ' αγαπώ!», έμαθε να το αισθάνεται... Με έπεισε, λοιπόν, μία μέρα που είχε μελέτη, έσκισε βέσωνα από το τετράδιο των έκαγγο! Έμε τραλός για σένα! Μ' αγαπάς κι έσοι; Μπαίμτεισα, περιεώρα ορική πιο πολύ για το γραφείο... Δε μπόρεσα να παρακοινηθώ τί άπέγινε, γιατί ή άγασκαί αποκρουστικό μεγαλωμα των παιδιών με έκανε να γλυστρήσω την πρόωρη έρωτική ανάπτυξη και να ζητήσω άλλο στέκι.

Και το βρήκα το στέκι μέσα στην άδεια τσέπη ενός ποτηριού! Τού έπεσα κοντιό όταν με βρήκε στη μέση του δρόμου, γυρεύοντας γράφη στίχους για την αγαπημένη του... Οι στίχοι ήταν τόσο άυπόφορα και καταπληκτικά άνούσιοι, που έπρεπε να διαβέτω ένα άπεράντο άπόθεμα άνοχής, για να επάκοιούθω της... Και ξερετε τί είναι τα επάκοιούθω της ναυτίας για ένα στο διαρκείας; Βγάζει όλο το μελάνι του στο χαρτί!

Εξάκολούθησα να εξυπηρετώ την άνυπαρκτη μούσα του άπερίγραπτου αυτού στιχοπλόκου, που άεροκοπανούσε με ρίμες. Κι όταν τον βρεθήκα και τον παράτησα, ή τύχη μου με έρωσε στα χέρια ενός τοκογλύφου... Άρχισα να άλυνίζω τα κατάστιχα με τα έδω. Έως έφτασε ως διακόσια τα έκατό! «Μου κ' έγω συνένοχος των κακών πράξεων, που δεχόμουν να χάρες στο χαρτί... Και πολλές φορές άριθμητικής, όταν λήγουναι ένωσ παλαιάθρσμος, όταν λήγουναι ένωσ παλαιάθρσμος, από το ύστε ένωσ πορτοφολιού από την άπερίμε μορφή άνδρώπου...

Από τις άποκρουστικές πεζότητες του τοκογλύφου δραπετεύσα πάλι για τα γοητευτικά ύψόμετρα του έρωτα: ξεφύγα από τη φυλακή του Σάλλω και βρέθηκα στα χέρια ενός επιπόλαιου αισθηματία: μάτο δόκους για κάποια που νόμωμ, ότι άγαπούσε... Άποδείχτηκε διαρκείας, ο δικός του έρωσ δεν ήταν... Και τελείωνσε τη γρηγορά, το λικά, άφω άστραποβολήσουν έκτυφλοτικά, με πολύχρωμες λάμψεις... Έίχα κάθε διάθεση να έξιστομω και άλλες άνάλογες περιπέτειες, όμως άνάλογες, γιατί για να σάς πώ, ότι οι περιπέτειές μου με κάνανε να βγάλω άποκαρδιακά συμπεράσματα για τους άνδρώπους και για τα φερόνιά τους. Όσοι δεν άείζουμε κλειμάτα, άείζουμε χωρίς άλλο γέλια!...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΣΤΥΛΟ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ...

...ή κρατηθή στην όρβοφροσύνη του «όχι». Έπεφτε κατ' ευθείαν, με τα μούτρα, στην άγκαλιά της επιτήδειου, που ήξερε να της προκαλή το πέισμα και την άγανάκτηση.

Αυτά και πολλά άλλα άναγκαζόμουν να κάνω — με άναγκαζε, δααή, ο φοβερός αυτός γόγος, που με είχε στην κατοχή του. Και γι' αυτό — επί τέλους — έπαναστάτησα! Νόμισα, ότι ήμουν συνένοχος ενός πλήθους από κακές πράξεις — άπάτες, ψευτιές, θεαρινισμούς... Οι τύψεις συνειδήσεως με κάνανε να ζητήσω την άλευθερία μου. Και τη βρήκα μία μέρα που κατάφερα να γλυστήρω από την τσέπη του κυρίου μου και να πέσω στο δρόμο...

Ήτανε μία τρέλλα, που μπόρεσε νάχη όλθθεις συνέπειες για μένα: Μπορούσαν να με πατήσουν τόσα πόδια, που άδιάφορα περνούσαν από δίπλα μου. Εύτυχώς, ότι έδ άοχησε να με άνακαλύψη, μία ευχίστητη ύπαρξη, που χαμπαόλεπε από ντροπή. Αυτή ή ντροπή ήταν ή σωτηρία μου. Γιατί, κυττάζοντας χάμω, ή ντροπαλή κοπέλλα με άνακάλυψε, έσκυψε και με πρέ. Και, το ίδιο βράδυ, μπήκα στα μυστικά της: Κλειστήκε μέσα στο δωματιάκι, έκατσε μπροστά από γραφειάκι της, με έσφιξε με πυρετό στα δαίτυλά της κι άρπασε έλεύθερη την καρδιά της να ξεχυθεί στο χαρτί: «Δεν καταλαβαίνω πώς βρίσκω το θάρρος να άραδείσω στο χαρτί αυτά που κανονικά θα έπρεπε να τα κρατήσω φυλακισμένα βαθιά μέσα μου. Είμαι όμως δικλοκλειδωμένη άπόψε μέσα στο μοναχικό δωματιάκι μου, κι έτσι έχω την αίσθηση, ότι, γράφοντας, δεν έχω το φόβο να προδοθώ... Είναι ένα είδος εξομολογήσεως, αυτό που κάνω τώρα, κάτι που μοιάζει με μολόγο... Κι όταν θα διαβάζετε αυτές τις γραμμές μου, δε θα βρίσκειτε μπροστά σας γιά να κοκκινίω...» Ίσως και

δεν κατάφερω να σας το στείλω αυτό το άνόητο και τόσο προσάθλητικό για μένα γράμμα μου. Ίσως μία σωτήρια και επιβεβλημένη αυτοάμυνα με κάνη να το σκίσω, άφω θα έχω πρώτα την έγκληματική άφέλεια να το γράψω... Άν όμως δεν έχω τον ηρωισμό να το σκίσω και φτάση στα χέρια σας, μη γελάσετε γεμάτος σαρκαστική άυτοπεποίθησι: κι αν έχετε κάποια λύπη για την άνόητη κοπέλλα που είχε την άσυγχώρητη άφέλεια να σας χάριση την καρδιά της, σκίστε σείς το τόσο ένοχο-ποιντικό γράμμα της, που την έθετε στα μάτια σας — το ίδιο όπας και στα μάτια τα δικά της...»

Με τί στενοχώρια δέχτηκα να χαράσω στο χαρτί αυτές τις άχαροκτηριστές όμολογίες, που δεν είχαν άλλο σκοπό από το να δημιουργήσουν έναν καινούργιο κατακτητή... Γιατί, νά: κάθε κατακτητή τον δημιουργεί ή γυναίκα βλακεία. Όταν ή γυναίκα είναι έζυπη και συγκρατημένη, ο άντρας μένει στα έπιπεδα της μετριότητας: δε γίνεται δικτάτορας και τύραννος, δεν το παίρνει άπάνω του, δεν πατάει άπάνω στη γυναίκα για να άνεβή άπάνω στο βάθρο ενός τεχνητού μεγαλείου, που τις πιο πολλές φορές δεν το άείζει...

Αν άναγκησθί μου με έκανε να ζητήσω πάλι μετακίνησι: Βρίσκοντας την τσάντα της άνόητης κο-

ΜΟΥΣΙΚΗ... ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

...ή άλλη φλογέρα του Τόμας Μπλόντς

Η τελευταία λέξη της «καλλιτεχνικής» εξωφρενικότητας, που βρίσκεται πάντα, πότε με τη μία και πότε με την άλλη μορφή της στη μόδα, είναι ή λεγόμενη «μουσική για τα μάτια». Όπως φανερώνει και ή όνομασία της, ή μουσική αυτή — αν είναι δυνατό να τη δεχτή κανείς για μουσική... — δεν άπειθόνεται στην άκοή, αλλά στην όρασι. Ο εκτελεστής παίξει — ή, μάλλον, κάνει πώς παίζει — χωρίς να άνοδινεται κανένας ήχος. Με τις «εκφραστικές κινήσεις» του, όμως, υποβάλλει, όποίθεται, στο θεατή τη μουσική μελωδία!

Ένα τέτοιο ρεσιτάλ «μουσικής για τα μάτια» έδωσε πρό ήμερών στο Λονδίνο, σε μία άσφρκτη γαμάτη από φιλοπερίεργους άλθουσα συνουλιών, ο Ούγγρος Τόμας Μπλόντς, που θεωρείται από τους όπαδούς της νέας «τέχνης» σαν ο καλύτερος έρμηνευτής της.

Ο Μπλόντς έφτανίστηκε στη σκηνή με μία φλογέρα, κι έπαιξε σαν άληθινός δεξιότεχνος, με τη διαφορά πώς δεν άκούγονταν τα παραμικρά! Οι κινήσεις του, όμως, καθώς κι ή συνεχής έναλλαγή έκφράσεών στα χαρακτηριστικά του, έδει-

χναν — διαβεβαιώνουν οι γοητευμένοι θεατές — άλλοτε πάθος, άλλοτε ούράνια έκσταση, άλλοτε θλίψη και άλλοτε έξαλλη χαρά!

Χαρακτηριστικοί ήταν κι οι τίτλοι των κομματιών, που «έξτελέσεν» με την... άλλα ή φλογέρα του, ο Τόμας Μπλόντς. Το πρόγραμμα άρχισε με τις «Έξοσες Πάσεις» του Λούτζι Μπεργκαμο και συνεχίστηκε με τη «Γεωγραφική Σιγή» και την «Ολοκληρωμένη Σιωπή» του Κουπενχάιμπερ. Στο δεύτερο μέρος, ο Ούγγρος «καλλιτέχνης» άφισε τη φλογέρα και έτερψε τα μάτια των θεατών με το «τραγουδί»: «Εξετέλεσε μία σειρά από άριες, που είχαν το γενικό τίτλο «Άριες για μία κωφάλα ή γυναίκα»!

Το άποκρούφωμα του εξωφρενικού αυτού ρεσιτάλ στάθηκε, όταν, μετά το τέλος του προγράμματος, ο Μπλόντς κατέθηκε από τη σκηνή στην πλατεία και μούρσε στο κοινό δίσκου, μουσικής για τα μάτια! «Τους δίσκους αυτούς — έξηγησε — τους βάχετε στο πικάπ και, καθώς δεν άκούγεται τίποτε, ή φαντασία σας είναι έλεύθερη να συνδυάση το άργό και σιωπηλό γόργισμά τους με την πιο ιδανική μουσική»!

...Δε θα τον πάτε πουθενά!... Η φωνή της κάνει όλα τα ζευγάρια να σταματήσουν το χορό και οι χοροφύλακες που κυττούνται άλλοι, γυρίζουν τώρα προς την Άλίκη, που συνεχίζει: — Δέν τάκλεισε τα ρούχα... Είναι δικά του!...

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΧΗ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ
Θ. ΒΕΓΓΟΣ

ΑΛΙΚΗ ΤΖΩΝΥ (Δημοσ.)
ΖΑΝ
ΔΟΥΚΙΣΣΑ
ΜΕΝΕ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Σενάριο — Σκηνοθεσία — Παραγωγή
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Ενώ συνεχίζουν το χορό, δυο χοροφύλακες παρουσιάζονται στην είσοδο του κέντρου και κυττάζουν στο έσωτερικό. — Νάτον!... Έρθαν για σένα! Ψιθυρίζει ή Άλίκη. Τί γίνεται τώρα; — Χόρευε, χόρευε, σαν να μη συνέβαινε τίποτα... Μη χάσεις τη ψυχραιμία σου...

...Και τα σπύτια δικά του είναι, όλα δικά του!... Είναι άδερφός του Άρχοντα. Δέ με πιστεύετε; Οι δυο χοροφύλακες άλληλοκυττάζονται έξαφνιασμένοι. — Κυνηγάμε κανένα; ρωτάει ο ένας τον άλλο. — Σκόαστο, Γιάννακα! φωνάζει ή Άλίκη στον καθαλιέρο της.

Ο ένας από τους χοροφύλακες φωνάζει σε κάποιο μικρό: — Έ, ψιτ, έλα δώ έσύ... — Νάτον!... Έρθαν για σένα! Ψιθυρίζει ή Άλίκη. Τί γίνεται τώρα; — Χόρευε, χόρευε, σαν να μη συνέβαινε τίποτα... Μη χάσεις τη ψυχραιμία σου...

...Και τα σπύτια δικά του είναι, όλα δικά του!... Είναι άδερφός του Άρχοντα. Δέ με πιστεύετε; Οι δυο χοροφύλακες άλληλοκυττάζονται έξαφνιασμένοι. — Κυνηγάμε κανένα; ρωτάει ο ένας τον άλλο. — Σκόαστο, Γιάννακα! φωνάζει ή Άλίκη στον καθαλιέρο της.

— Ο Γιάννακας περνάει σαν άστραπη μπροστά από τους δυο χωροφύλακες και γάνεται μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι, ενώ η Αλίκη τρέχει πίσω του. Οί δυο χωροφύλακες αλληλοκυττάζονται πάλι και ο ένας λέει στον άλλο:

— Τρελλάθηκαν αυτοί;
— Αφού τρέχουν άρεκτη ώρα, ο Γιάννακας και η Αλίκη σταματούν στην έρημη παραλία και βλέποντας πώς κανείς δεν τους κυνηγάει, κάθονται πάνω σ' ένα βράχο. Η Αλίκη είναι πολύ συγκινημένη και ο Γιάννακας προσπαθεί με το μαντίλι του να σταματήσει το αίμα, που τρέχει από το μέτωπό του, γιατί πάνω στη φυγή του το έγδαρε σ' ένα στυλό.

— Τώρα θα σε πιάσουν, δέ γλυτώνεις! του λέει η Αλίκη, έτοιμη να κλάψι.

— Θα φύγω, Μουσίτσα, της απαντά εκείνος. Ένα γνωστό μου καίκι φεύγει απόψε...

— Και πώς θα πιάς στο λιμάνι; Θα τώχουν μπλοκάρει...

— Για βλάκα με πέρασες; Θα πάω με βάρκα!

— Η Αλίκη βλέπει μία στιγμή το γδάρισμα στο μέτωπό του και τον ρωτάει:

— Πού χτύπησες;

— Ούτε είδισι δεν πήρα, πάνω στην τρεχάλα μου...

— Και δεν πονάς;
— Λίγο...
— Να στο φιλήσω για να περάσας;
— Φίλη το...

— Ο Γιάννακας σκύβει προς το μέρος της και η Αλίκη τον φιλάει στο μέτωπο. Ύστερα εκείνος πρώτος σηκώνεται.

— Και τώρα δράμο.

— Θα φύγης, λοιπόν;

— Θες να με πιάσουν;

— Όχι.

— Τότε αντίο, Μουσίτσα.

— Έσύ φταίς για όλα, γιατί αν μ' άκουγες από την αρχή, θα τόδρισες το δική σου και δε θα σε κυνηγούσαν τώρα οι χωροφύλακες.

— Ό,τι έγινε έγινε... Φεύγω τώρα, γιατί δεν έχω καιρό για χάσιμο...

— Αντίο...

— Αντίο και καλή τύχη...

— Η Αλίκη τον παρακολουθεί κατασυγκινημένη και με δυσκολία συγκρατεί τα δακρύα της. Ύστερα από λίγο, ο Γιάννακας έχει πια χαθεί μέσα στο σκοτάδι και με βαρεία καρδιά η Αλίκη ξαναγυρίζει στο σπίτι της.

— Ενώ στο δράμα του φάρου συμβαίνουν τα δραματικά αυτά περιστατικά ο Ντόντος και η Νενέ κάθονται σ' ένα καφενεό της παύρας και συζητούν. Σε μία στιγμή ο Ντόντος βλέπει τον Τζώνου να κάβεται σ' ένα τραπέζι, πίσω τους.

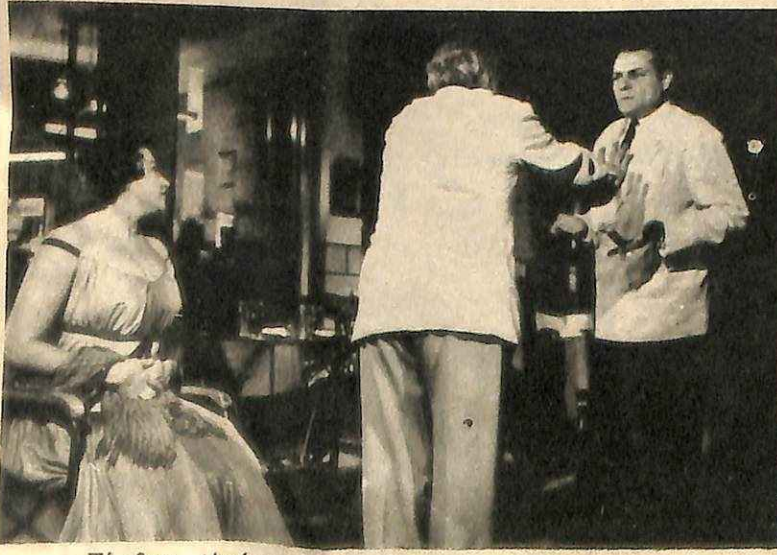
— Νενέ, τον είδες; ρωτάει με παρόπινο τη γυναίκα του.

— Ποιόν Ντόντο μου;

— Ο Τζώνου κάνει νόημα στη Νενέ και για να μη τον δει ο Ντόντος, που γυρίζει εκείνη τη στιγμή προς το μέρος του, η Νενέ βάζει τις φωνές:

— Αχχ!... Άαααχ!...

— Τί είναι, Νενέ μου;... Τί έπαθες;

— Ένας πόνος εδώ... Αχ!... Πεθαίνω!...

— Ο Ντόντος σηκώνεται και κάνει σαν τρελλός:

— Ένα γιατρό... Φωνάξτε ένα γιατρό... Όχι έσύ... Κάτσε κάτω έσύ, φωνάζει στο Τζώνου, βλέποντάς τον να πλησιάζει.

Την ίδια στιγμή, ένας ταχυδρόμος τον χτυπάει στον ώμο.

— Είσαι γιατρός; τον ρωτάει εκείνος άσχημαμένος.

— Εγώ είμαι ταχυδρόμος.

— Μωρέ γιατρό θέλω εγώ, όχι ταχυδρόμο!...

— Έχω ένα τηλεγράφημα για σάς...

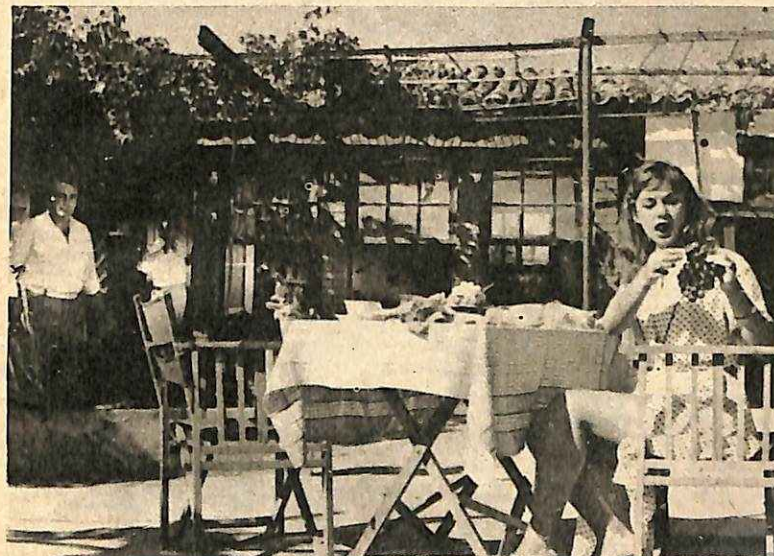

— Ο Ντόντος ανοίγει βιαστικά και διαβάζει το τηλεγράφημα, που τουστειλαν ύστερ' από συνενόηση ο Τζώνου και η Νενέ.

— Πονάς, Νενέ μου;

— Πεθαίνω, Ντόντο μου...

— Δεν πεθαίνεις μόνο έσύ. Κι' ο άδερφός μου πεθαίνει!

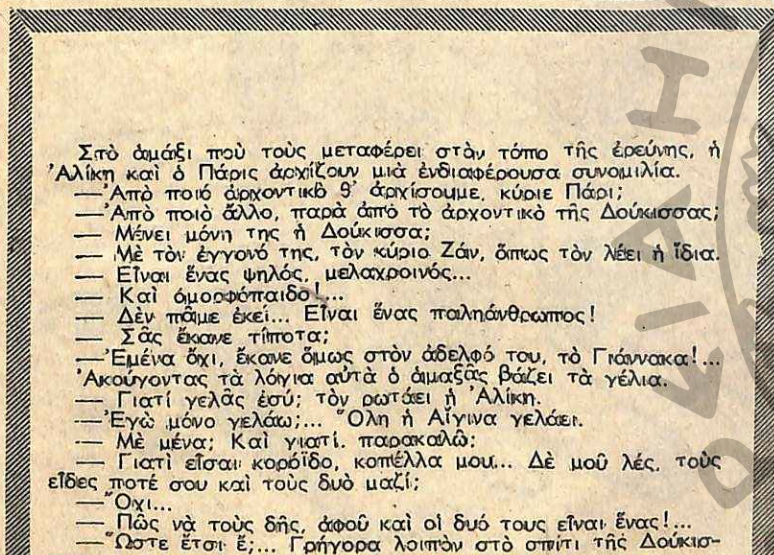

— Καλημέρα σας, δεσποινίς Αλίκη... Ο μπαμπάς;

— Ο Τζώνου, που έχει ραντεβού με τη Νενέ και θέλει ν' άποφύγη το ρεπορτάζ, προσποιείται τον άρρωστο...

— Όχι!... Τί παράξενος πόνος είναι αυτός...

— Δηλαδή, κύριε Τζώνου, δε θα πάμε σήμερα εκεί που λέγαμε;

Στο άμαξι που τους μεταφέρει στον τόπο της έρευνας, η Αλίκη και ο Πάρις αρχίζουν μία ενδιαφέρουσα συνομιλία.

— Από ποιό άρχοντικό θ' αρχίσουμε, κύριε Πάρι;

— Από ποιό άλλο, παρά από το άρχοντικό της Δούκισσας;

— Μένει μόνη της η Δούκισσα;

— Με τον έγγονό της, τον κύριο Ζάν, όπως τον λέει η ίδια.

— Είναι ένας ψηλός, μελαχροινός...

— Και όμορφόπαιδο!...

— Δεν πάμε εκεί... Είναι ένας παληάνθρωπος!

— Σας έκανε τίποτα;

— Εμένα όχι, έκανε όμως στον άδελφό του, το Γιάννακα!...

— Άκούγοντάς τα λόγια αυτά ο άμαξας βάζει τα γέλια.

— Γιατί γελάς έσύ; τον ρωτάει η Αλίκη.

— Εγώ μόνο γελάω... Όλη η Αίγινα γελάει.

— Με μένα; Και γιατί, παρακαλώ;

— Γιατί είσαι κορόιδο, κοπέλλα μου... Δέ μου λές, τους είδες ποτέ σου και τους δυο μαζί;

— Όχι...

— Πώς να τους δεις, αφού και οι δυο τους είναι ένας!...

— Όστε έτσι έ;... Γρήγορα λοιπόν στο σπίτι της Δούκισσας...

Την άλλη μέρα το πρωί, ενώ η Αλίκη παίρνει το πρωινό της στην αυλή του σπιτιού τους, φτάνει πάλι εκεί ο Πάρις. Έχει συνεννοηθή με τον πατέρα της και πράκειται να τον άδηγήση στα διάφορα άρχοντικά της Αίγινας και να τον βοηθήση να γράψη ένα ενδιαφέρον ρεπορτάζ.

— Όχι σήμερα Πάρι, δε μπορώ.

— Τότε θα πάω εγώ! φωνάζει η Αλίκη... Θα τραβήξω εγώ φωτογραφίες, όπως μ' έχεις μάθει και θα σου συγκεντρώσω όλα τα στοιχεία που σου χρειάζονται... Μία στιγμή να έτοιμαστώ, κύριε Πάρι κι' έφτασα...

Όταν το άμαξι σταματάει μπροστά στο άρχοντικό, η Αλίκη και τεβαίνει και παρακαλεί τον Πάρι να την άφήση μόνη να συνεχίση τ' «ρεπορτάζ» της. Εκείνος δεν της χαλαίει χατήρι κι' ενώ το άμαξι ξαναγυρίζει πίσω, η Αλίκη προχωρεί και μπαίνει στον κήπο του άρχοντικού.

— Γαϊά σου, χρυσή μου, και
σ' όρκίζομαι να σε δω ξανά μέ-
δε ποτέ που θα τρώω ψάρι!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Συναρπαστικό Ιπποτικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Ζεβακό

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΚΕ' ΤΟ ΘΟΥΜΑΔΙΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σοριέντες αποφασίζει ν' αναβεί ο' έναν από τους επαν-
νελματίες που ζουν του Παρισιού
να τον γλυτώσει από τον Ραγκά.
στέν κι' η έκκληση του πέφτει στο
Ζυλ το Λυκό, στον οποίο δίνει
τις οδηγίες του, χωρίς όμως να
του φανερώσει το όνομα του θύ-
ματος. Η δολοφονική απόπειρα
εξελίχθηκε. Ένα βράδυ, έπειτα
από τρεις ημέρες, κοντά στο Ση-
κουάνα. Ο Ζυλ ο Λυκος χτύπησε
το Ραγκάστέν κι' άμεισε οι συν-
ταροί του έκλεισαν τον Ιππότη
μέσα ο' ένα σακκό, όπου είχαν
δέσει κάμποσες πέτρες και τον
πέταξαν μέσα στο ποτάμι. Τη σκηνή
αυτή την παρακολούθησαν ο
δούκας ντε Σοριέντες, η νυνί-
κα του κι' η αδελφή της, ο Γκα-
μπόρ Πινάκλ, ο Σαιν Μενγκρέν κι'
αυτός ακόμη ο Περινιάν, που
δεν έκαμε την παραμικρή κίνηση
για να σώσει τον αδελφό του. Ο
λοιποι ήταν βεβαίοι ότι ο Ραγκά-
στέν είχε πεθάνει και χαίρονταν
στην περυσία του γιου στο Ραγκά-
στέν. Ήταν προκαταβολικά βέ-
βαιος γι' αυτό.

— Έλπιζω, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

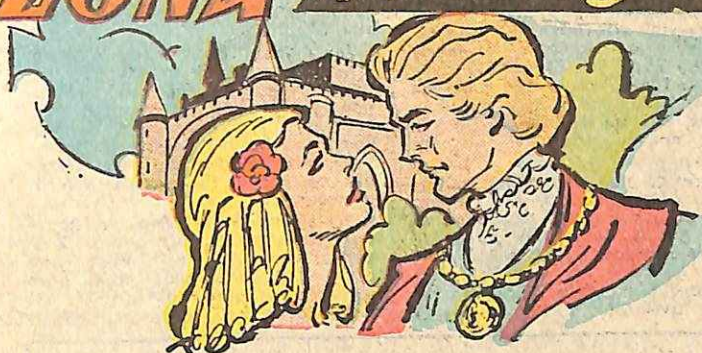
— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

να τεντώσει τ' αυτιά του, για ν'
ακούσει όσα θα λέγονταν. Θα μά-
θαινε έτσι περισσότερα παρά αν
πήγαινε να ρωτήσει το Σοριέντες
ή οποιοδήποτε από τους άλλους...
Δεν ένοιωσε, φυσικά, καμιά έκ-
πληξη, ακούγοντας, ότι η συζητή-
σι περιστρεφόταν γύρω στο Ραγκά-
στέν. Ήταν προκαταβολικά βέ-
βαιος γι' αυτό.

— Έλπιζω, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

— Αλλά, ότι αυτή τη φορά
δεν κάνετε λάθος, είπε ο Γκιζής
στο Σοριέντες. Μην ξεχνάτε πως
δύο φορές νομίστηκε ότι τον σκο-
τώσατε και πως και τις δύο φο-
ρές σ' έφευγε.

καμε τη δουλειά του, έβαλε το μα-
χαίρι του μπροστά στα μάτια του
δούκα ντε Σοριέντες. Κι' η λεπί-
δα αυτού του μαχαίριου ήταν βαμ-
μένη με αίμα.

— Αυτό είναι σωστό, έπι-
δε-
βίωσε ο Σοριέντες. Είχα ξεχάσει
αυτή τη λεπτομέρεια.

— Ο Γκιζής πείστηκε στο τέλος.
— Δε χωράει αμφιβολία, είπε.
Ο Ραγκάστέν πέθανε!

— Πέθανε! είπαν κι' οι άλλοι
όλογυρά του.

— Ο Πινάκλ δεν είχε χάσει λέξη
απ' αυτή τη συνομιλία. Γι' αυτό,
θεώρησε περιττό να ζητήσει άλλες
εξηγήσεις. Έτσι, απομακρύνθηκε,
ψιθυρίζοντας:

— Ο Ραγκάστέν πέθανε! Δε
χωράει αμφιβολία γι' αυτό. Είναι
περιττό, λοιπόν, να βασανίζω πε-
ρισσότερο το κεφάλι μου.

Τόλγε και το θανάτωση κι' ώστό-
στο δεν κατάφερε να βγάλει αυτή
την ιδέα από το μυαλό του.

— Όλοι είναι βέβαιοι πως ο
Ραγκάστέν πέθανε και μόνο εγώ δε
θέλω να το χωνέψω, ξαναείπε. Μή-
πως τρελλάθηκα, λοιπόν;... Όχι,
όχι, ο Ραγκάστέν πέθανε! Και
πρέπει να είμαι χαρούμενος γι'
αυτό.

Βγήκε σε λίγο από την αίθουσα
των εορτών και διευθύνθηκε προς
το μέρος του Λούβρου, όπου βοι-
σκόταν το διαμέρισμά του και που
ήταν ολόκληρο έρημο... εκείνη την
ώρα. Βάδιζε με σταθερό βήμα κι'

ήταν ολόκληρο έρημο. Ούτε μια
φορά δε γύρισε πίσω το κεφάλι
του. Κανένας κίνδυνος δεν τον ά-
πειλούσε πιά.

Κι' ωστόσο, από τη στιγμή που
βγήκε από την αίθουσα των εορ-
τών, ένας άνθρωπος τον παρακο-
λουθούσε σαν τον ίσκιό του. Κι'
ο άνθρωπος αυτός ήταν η ζωντα-
νή εικόνα του εαυτού του. Ήταν
απόλυτα ο Πινάκλ υπ' αριθ. 2.

Για κάμποση ώρα, ο υπ' αριθ.
1 Πινάκλ προχώρησε ολόκληρο ήρε-
μος. Καί, ξαφνικά, είχε την εντύ-
πωση πως τον παρακολουθούσαν.
— Άλλ' απόφυγε να γυρίσει πίσω το
κεφάλι του. Τί είχε να φοβηθεί,
αφού ο Ραγκάστέν δε ζούσε πιά;

Κι' ωστόσο, ήταν λιγότερο από
κάθε φορά βέβαιος γι' αυτό. Μία
φωνή μέσα του του φώναζε άδία-
κοπα.

— Όλοι κάνουν λάθος. Ο Ραγκά-
στέν δεν πέθανε!... Ο Ραγκά-
στέν είναι ένας δαιμόνιος βγαλμέ-
νος από την κόλαση! Και θα τον
ξαναθάψει μπροστά σου, εκτός αν
προφτάσης να τον εξορκίσεις για
να τον απομακρύνεις... Πως δεν τό
σκέφτηκες πρωτότερα; Ναί, μόνο
ο εξορκισμός μπορεί να σε σώσει.

— Ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ ξεκα-
λουθούσε πάντα να προχωρήσει.
— Έπειτα από λίγο, ο υπ' αρ. 2
Πινάκλ έτασε μπροστά στην
πόρτα του διαμερισμάτος του κι'
έβαλε το χέρι του στο πόμολο. Πή-
ρε ταυτόχρονα το θάρρος να γυ-
ρίσει προς τα πίσω το κεφάλι του.

Καί, ξαφνικά, είδε στον τοίχο
που βρισκόταν στο βάθος του δια-
μέρισμά του... τον εαυτό του.

— Περσίεργε! ψιθύρισε. Δεν ή-
πηρε άλλοτε καθρέφτης σ' αυτό
το μέρος!

Σήκωσε το χέρι του, έστριψε
δεξιά, άριστερά το κεφάλι του,
προχώρησε ένα βήμα προς τα έμ-
πρός, ξαναγύρισε άλλο ένα προς
τα πίσω και πάντα η εικόνα του
έκανε τις ίδιες κινήσεις.

— Δε χωράει αμφιβολία, σι-
πέρανε. Είναι η εικόνα μου... Άλ-
λά πότε έδωκαν καθρέφτη σ' αυτό
το μέρος;

— Έβγαλε κατόπιν ένα κλειδί από

Κουβέντες της πιότας μετωπικής

Ξεσπαθώματα

Βρέ τον κύριο Κλεώπα! Ξαναβγήκε στο κλαρί
και ξανάμυα στην πιότα χαρούμενο κυκλοφορεί,
όπου σίγουρα θ' άρχισι με λακτάση του μενάλι.
να ύμνη τον μήνα Μάρτη και την άνοιξη να ψάλλη...

— Έτσι κάνει κάθε χρόνο, ο Κλεώπας δηλαδή
που γλεσσόμενος τον χειμώνα την περνά μεσ' στο τσαοδί
κι' όταν δη τον πρώτο κλώνο και το πρώτο το λιπουτογκι
ξευτιτίζει αινιδιαώς σαν... κελύνα απ' το καθούκι!

— Άσυνκράτητος, πιά, τότε παίρνει άμπαρίτσα και θνάνει
κι' οπουδήποτε κι' αν στέκη κι' οπουδήποτε πηνάινει
για τις αφθονες τις χάρες της άνοιξως κραυγάζει
και του ζωογονού ήλιου λόγος... πυρίνο του βνάσει!

«Ήθε ή άνοιξις, φωνάζει... Ήθε ή άνοιξις, παιδιά
που άνοιγει τα λουλούδια, που άνοιγει την καρδιά
και παρ' όλη ο χειμώνας, που στο οπτι σου δε κλείνει
κι' απ' το... μούχλιασμα κοντευεις να βρεθής... πινικιλίνη!»

Συζητά γι' άνθους, για κλώνια να τ' άρώματα που πνύνουν
και τινίζει ιδιαίτερος τα παραθύρα που... άνοιγουν,
γιατί βλέπει, άδερφέ μου το άνοιχτο το παραθύρι
του παρέχει εύκαιρία ν' άπολαύ.

(ση... μανιοτήρη!

Τ' άνοιχτά, λοιπον παντζούρια
(πως και πως τα περιμένει
για ν' άρχισι τη δουλειά του την
— επαλία κι' αναπημένη
— γιατί λόγω του χειμώνας έχει κα-
— (αδικοστή!)...
(σορακοστή!)

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

την τσέπη του κι' άνοιξε την πόρτα. Προτού μπή, όμως, στο διαμέρισμά του, έβριζε μία τελευταία ματιά για να ξαναδεί την εικόνα του. Άλλα δεν την είδε. Και βεβαιώθηκε ταυτόχρονα πως δεν υπήρχε καθρέφτης σ' αυτό το μέρος.

Ο Πινάκλ έτριψε τα μάτια του, σά να θέλε να βεβαιωθεί πως δεν όνειρευόταν.

Κι' όμως, ο καθρέφτης ήταν εκεί πριν από μία στιγμή, τραύλισε σαστισμένος.

Μήπως, λοιπόν είχε χάσει το λογικό του; Ή μήπως ήταν τόν παιχίδι κάποιου δαίμονα, που τούπαζε αυτές τις φάρσες;

Άρχισε να προχωρή άγανά, ώσπου έφτασε στον αντίκρουσ τοίχο. Πραγματικά, δεν υπήρχε τίποτα εκεί. Κι' ώστόσο, ήταν βέβαιος πως είχε δη την εικόνα του... Έκαμε τότε μία απότομη στροφή κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός.

Τη στιγμή εκείνη, ένας άνθρωπος βγήκε πίσω από μία κολώνα. Ήταν ο ύπ' αριθ. 2 Πινάκλ, που γελούσε μ' όλη του την καρδιά.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Πέρασαν μερικές ημέρες. Ο Ραγκαστέν δεν είχε ξαναφανή. Όλα έδειχναν πως αυτή τη φορά είχε πεθάνει στ' αλήθεια. Ο θάνατός του ήταν για όλους μι άνακούφισι. Για όλους, εκτός από τον Πινάκλ, που βασανιζόταν από την άγωνία, και τον Περπινιάν, με τον όποιο πρέπει τώρα ν' ασχοληθούμε.

Εκείνος, που είχε χαρή περισσότερο ήταν ο δούκας της Γκίζης. Όλο αυτό τον καιρό, ζούσε με το φόβο, ότι ο Ραγκαστέν μπορούσε να τον προσβάλλ στο βασιλιά. Κι' αυτός ο φόβος δεν τον άφηνε να ήσυχασθ. Τώρα, όμως, δεν είχε λόγο ν' ανησυχά. Έτσι, ξαναέχισε

τις επισκέψεις του στο μέγαρο Σοριέντες. Γιατί ήταν πάντα έρωτευμένος με τις δυο αδελφές. Και δεν κατάφερε να πη ποιά από τις δυο ήταν εκείνη που άγαπούσε. Μόλις αποφάσισε να έωσθ την προτίμησή του σε μία από τις δυο, καταλάβαινε άμέσως, ότι δε θα μπορούσε να κάμει χωρίς την άλλη.

Ο Γκίζης, όπως ήταν η συνήθειά του, πήγαινε πάντα στο μέγαρο Γκίζης μαζί με μία ολόκληρη, επιβλητική και τρομερή ακολουθία. Άνάμεσα στους ακόλουθους του βρισκόταν κι' ο Περπινιάν, που εύρισκε έτσι την ευκαιρία να βλέπει τη γυναίκα που άγαπούσε.

Ο Περπινιάν δεν έπαυε, ώστόσο, μέρας στις συζητήσεις. Στεκόταν παράμερα, βράζοντας από όργη, και δε μιλούσε παρά μόνο όταν απευθύνονταν σ' αυτόν. Οι απαντήσεις του, άλλωστε, ήταν

πολύ σύντομες, όπως του ανθρώπου, που βρίσκεται σε άνάγκη να πη κάτι.

Αυτή η όργη του ήταν εύκολο να την άντεξε. Οι έρωτικές του υποθέσεις δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Ή γυναίκα που είχε όπλισει το χέρι του έναντιον του αδελφού του, δεν είχε τηρήσει την υπόσχεσή της και δεν είχε ξαναφανή.

Ο Περπινιάν προσπαθούσε να ξεγελήσει τον εαυτό του, βρίσκοντας ένα σωρό δικαιολογίες.

Δε θα είναι ακόμη ελεύθερη, σκεφόταν. Άλλα θα τηρήσει την υπόσχεσή της... Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Δεν έχω κανένα λόγο για να φαντάζωμαι, ότι δε μ' αγαπάει... Κι' αφού μ' αγαπάει, θα τρέψι κοντά μου.

Στο μεταξύ, συνόδευε το Γκίζη στο μέγαρο Σοριέντες. Αυτές οι επισκέψεις ήταν ελθνικό μάρτυριο για τον Περπινιάν, που έπρεπε να παρακολουθί τις πρωτοποπίες του δούκα με τις δυο αδελφές. Κι' ώστόσο, μόλις ο Γκίζης έτοιμαζόταν να πάη εκεί, έτρεχε να τον συνοδεύει. Τού ήταν άδύνατο να μη βλέπει τη γυναίκα που άγαπούσε. Άλλα ποιά από τις δυο άγαπούσε; Τη Λεωνώρα ή την Έρμιόζα; Νά τί δε θα μπορούσε να πη.

Κι' ίσως αυτή η άμφιβολία ήταν εκείνη που τον έκανε να μη μιλά. Άν ήξερε ποιά ήταν η γυναίκα που είχε σφίξει στην άγκαλιά του, δε θα διάταζε να τρέξει κοντά της και να διεκδικήση τα δικαιώματά του. Άλλ' αυτό το άγνοούσε. Κι' η άδυναμία όπου βρισκόταν, έκανε μεγαλύτερη τη λύσσα του. Έτσι, κάποτε δεν άνδεξε... Εκείνη την ημέρα, ο Σοριέντες, ή Λεωνώρα κι' ή Έρμιόζα συνόδευσαν το δούκα που έφυγε. Σε κάποια στιγμή, ο Σοριέντες πήρε το Γκίζη από το μπράτσο και τον τράβηξε μπροστά, για να του μιλήσει για κάποια επείγουσα υπόθεση. Ή Λεωνώρα κι' ή Έρμιόζα έμειναν έτσι αρκετά πίσω.

Αυτή τη φορά, ο Περπινιάν δε μπόρεσε να κρατηθί. Έτρεξε άμέσως μπροστά στις δυο γυναίκες και υποκλίθηκε βαθύνα... Ο δυστυχισμένος προσπαθούσε να φανή ήρεμος, αλλά δεν το κατάφερε. Τα μηνίγγια του χτυπούσαν δυνατά και τ' αυτιά του βούιζαν.

Οι δυο αδελφές τον κούταζαν έκπληκτες, βρίσκοντας τη στάση του πολύ παράξενη.

Ο Περπινιάν αποφάσισε, τέλος, να μιλήσει. Κι' ή φωνή βγήκε βραχνή από το στόμα του.

Ή μία από σας μου έδωσε μιá υπόσχεση που είναι καιρός να την τηρήσει, έλεε.

Άπειθύνονταν περισσότερο στην Έρμιόζα.

Γιατί, άραγε, σ' αυτήν κι' όχι στη Λεωνώρα; Αυτό θα ήταν άνίκανος να το πη. Ίσως γιατί είχε στο δάχτυλό της το δαχτυλίδι με το ρουμίνι σε σχήμα ρόμβου. Κι' ώστόσο, αυτό το ρουμίνι δεν ήταν σίγουρο γνώρισμα, γιατί το είχε δη ώλλοτε στο χέρι της γυναίκας με τα μαύρα κι' άλλωτε στο χέρι της γυναίκας με τα λευκά.

Έτσι, εκείνη που του άπάντησε, ήταν ή Έρμιόζα.

Τί θέλετε να πείτε, ρώτησε, ότι περιμένα να εκπληρωθί ή υπόσχεση που μου δόθηκε, αφού ο Ραγκαστέν πέθανε, άπάντησε ο Περπινιάν. Αυτή που μούδωσε αυτή την υπόσχεση, άς με κούταξε καλά κι' άς καταλάβη, ότι δεν είμαι από τους ανθρώπους, που μπορεί κανείς να τους κοροϊδέη... Έχασα πιά την υπομονή μου... Άς κρατήση, λοιπόν, το λόγο της, γιατί, διαφορετικά, δεν ξέρω τί μπορεί να γίνει και δε θα είμαι έγώ που θα έχω την εύθυνη.

Ήταν λόγια τρελλού αυτό που βγήκαν από το στόμα του. Άλλ' ο Περπινιάν βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση έκνευρισμού, που δεν ήξερε πιά τί έλεγε ή τί έκανε. Έπειτα από τα λόγια αυτά, έφυγε τρέχοντας για να προσβάλλ το δούκα.

Οι δυο αδελφές κούτάχτηκαν με-

ρικές στιγμές σαστισμένες. Έπειτα, ή Έρμιόζα έλεπε:

Αυτός ο Περπινιάν φέρόθηκε πολύ χυδαία. Δεν καταλαβαίνω για ποιά άγαπούσε μι αδελφή...

Ή Λεωνώρα άναστήκωσε τούς ώμους.

Ο δυστυχισμένος είναι άξιολμπητος, άπάντησε. Έχει χάσει σίγουρα το μυαλό του... Φαίνεται ότι άγαπούσε τον αδελφό του κι' ότι ο θάνατός του του προέβησε μεγάλη λύπη.

Αυτά ήταν τα μόνα λόγια, που έβγαν οι δυο αδελφές.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Την άλλη μέρα, ο Περπινιάν, μόλις τέλειωσε την ύπηρεσία του στο μέγαρο του Γκίζη, έτρεξε στο σπίτι της όδου Σαιν-Μαρτέν. Ήταν μετανοιωμένος τώρα γι' αυτό που είχε κάμει το προηγούμενο βράδυ. Θα τον συγχωρούσε, άραγε, ποτέ ή άγαπημένη του; Ή θα τον περφόρουσε;

Άν τουλάχιστον αποφάσισε να τον καλέσει κοντά της; Θα του δινόταν έτσι ή ευκαιρία να πέσει στα πόδια της, για να την παρακαλέσει να τον συγχωρήσει. Άλλοίμονο, όμως, με την πρώτη ματιά που έβριζε μέσα στο δωμάτιο, καταλάβε πως ή έλπίδα του ήταν μάταιη. Στο βάθος, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, δεν υπήρχε το συνθηματικό κόκκινο τριαντάφυλλο.

Δε θα με συγχωρήσει, ψιθύρισε, ενώ σωριαζόταν σε μιá πολυθρόνα.

Ο Περπινιάν ήταν τόσο άποροφθμένος από τις σκέψεις του, που δεν πρόσεξε πως μερικοί άνθρωποι τον παρακολουθούσαν από τη στιγμή που βγήκε από το μέγαρο Γκίζη. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ο Ζυλ ο Λύκος κι' οι σύντροφοί του Πατουά, Ριμπώ και Μακλού. Ο τελευταίος κρατούσε ένα δέμα κάτω από τη μασχάλη του.

Όταν ο Περπινιάν μπήκε στο σπίτι της όδου Σαιν-Μαρτέν, ο Ζυλ γύρισε στο Μακλού και του έλεπε:

Πήγαμε. Ο Μακλού έφυγε άμέσως προς το μέρος της εκκλησίας του Άγιου Ιουλιανού. Έξω απ' αυτή την εκκλησία, στεκόταν ένας άνθρωπος που περιεργαζόταν μ' ένδιαφέρον τα άγάλματα των αγίων, που στόλιζαν τον πυλώνα της.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Πινάκλ ή καλύτερα ο Πινάκλ ύπ' αριθμ. 2.

Ο Μακλού μπήκε στην εκκλησία, όπου ο Πινάκλ ύπ' αριθ. 2 τον άκολούθησε. Μερικές στιγμές άργότερα, ο Μακλού ξαναβγήκε. Κρατούσε πάντα στο χέρι του ένα δέμα. Πίσω του εμφανίστηκε ένας άλλος άνθρωπος, που δεν ήταν, όμως, ο Πινάκλ, άλλ' ό... Ιππότης ντε Ραγκαστέν.

Στο μεταξύ, ο Περπινιάν εξακολουθούσε να βρίσκεται μέσα στο σπίτι. Ο θυμός του είχε παραχωρήσει τη θέση του σε μιá βαρεία άπόγνωση. Σε κάποια στιγμή, έπιασε το έγχειρίδιο που κρεμόταν από τη ζώνη του και ψιθύρισε:

Νομίζω πως το καλύτερο, που έχω να κάνω, είναι να χώσω αυτό το σίδερο μέσα στο στήθος μου ή να προσπαθήσω να σκοτώθω στην πρώτη συνάντησι.

Ή σκέψη να σκοτώσει τη γυναίκα που τον κοροϊδευε με τόσο έλαινό τρόπο, δεν πέρασε ούτε στιγμή από το μυαλό του, όπως θα ήταν πιο φυσικό. Σκέφτηκε, τουναντίον, να χαθί ο ίδιος από τη ζωή. Πράγμα που έδειχνε ότι, στο βάθος της ψυχής του, αγαπούσε πάντα αυτή τη γυναίκα.

Ο θάνατος του αδελφού του δε μούφερε εύτυχία, ξαναέλεπε σε λίγο. Στην πραγματικότητα, έγώ τον σκοτώσα, αφού τον είδα να τον οδηγούν μπροστά στα μάτια μου, χωρίς να κάμω την παραμικρή κίνηση για να τον σώσω... Ναι, έγώ σκοτώσα τον αδελφό μου. Το φάντασμά του θα με κληνηθή τώρα σ' όλη μου τη ζωή, φαντάζοντας μου: «Κάινι! Κάινι!».

Έμεινε ακόμη κάμποση ώρα κι' έπειτα άρχισε να κατεβαίνει τις

σκάλες. Και, ξαφνικά, καθώς έφτασε στο δρόμο, είδε μπροστά του το Ραγκαστέν.

Ο Περπινιάν έφερε το χέρι μπροστά στα μάτια του, σά να θέλε να βεβαιωθεί, ότι δεν όνειρευόταν. Άλλ' όχι, δεν είχε κάμει λάθος. Ο άνθρωπος, που στεκόταν μπροστά του ήταν ο αδελφός του. Ο Ραγκαστέν όμως είχε πεθάνει... Σίγουρα, λοιπόν, θα ήταν το φάντασμά του.

Καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις, άκουσε μιá φωνή, που έλεγε:

Κάρολε, δε μ' αναγνωρίζεις;

Ήταν ή φωνή του αδελφού του.

Το φάντασμα! τραύλισε ο Περπινιάν.

Όχι, άπάντησε ο Ραγκαστέν.

Δεν είμαι το φάντασμα του αδελφού σου, άλλ' ο ίδιος ο αδελφός σου με σάρκα και όστά.

Είπες, ότι είσαι ζωντανός; τραύλισε ο Περπινιάν. Πως είναι δυνατόν;

Θέλεις να μάθης πως γούλωσα από την παγίδα του δούκα ντε Σοριέντες;

Ναι... θάβρελα να το μάθω...

Ω, θεέ μου, μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ!

Ο Ζυλ, ο Πατουά, ο Ριμπώ κι' ο Μακλού, είχαν σχηματίσει έναν κύκλο όλόγυρά τους, για να έμποδίσουν τους διαδότες να πλησιάσουν.

Ο Ραγκαστέν έγνεψε στο Ζυλ να πλησιάσει.

Άφηήσου στον αδελφό μου πως μου έσωσε τη ζωή, του έλεπε.

Ο φονιάς! ξεφώνισε ο Περπινιάν, αναγνωρίζοντας τον.

Τός ήταν πού... σε σκότωσα!

Άφηήσου τα όλα, ξαναέλεπε ο Ιππότης στο Ζυλ.

Ο Ζυλ δε διάταζε ούτε στιγμή. Κάποιος ήρθε για να τον ζητήση να τον γλυτώσω από έναν άνθρωπο, που τον ένοχλούσε, άρχισε. Δέχτηκε, γιατί αυτό είναι το έπαγγέλμά μου... Ο πελάτης, άλλωστε, πλήρωνε καλά. Έτσι, δεν ενδιαφέρθηκα να μάθω ποιος ήταν ο άνθρωπος που θα χτυπούσα... Αυτός ο πελάτης ζητούσε ένα σωρό προφυλάξεις. Το κάτω-κάτω ήταν δικαίωμά του. Τον άνθρωπο που θα σκότωνα, θα μου τον έδειχνε την τελευταία στιγμή. Όταν, λοιπόν, ήρθε αυτή ή στιγμή και μου τον έδειξε, αναγνώρισα ποιόν; Τον άνθρωπο που, χωρίς να με γνωρίζη κι' επειδή με είδε να κλαίω, διεκινδύνευσε τη ζωή του για να σώσει τη μητέρα μου, που πήγαιναν να την κάψουν στην πλατεία της Γκρένης, με τον ισχυρισμό πως ήταν μάγισσα.

Ο Περπινιάν άκουσε με μεγάλη προσοχή τα λόγια του. Ήταν κρεμασμένος στην κυριολεξία από τα χείλη του.

Καταλαβαίνετε, συνέχισε ο Ζυλ, πως δε μπορούσα να σκότώσω τον άνθρωπο, που είχε σώσει τη μητέρα μου. Για τον άνθρωπο αυτό, θάχωνα, τουναντίον, το αίμα μου ως την τελευταία σταγόνα... Στην αρχή, σκέφτηκε να χώσω το έγχειρίδιό μου στο λαιμό εκείνου που με είχε πληρώσει για να κάμω αυτό το έγκλημα. Και θα τώμω αυτό το έγκλημα, αν μιά άλλη σκέψη δεν περφόρε από το μυαλό μου. Για το νούσε από το μυαλό μου, που με είχε θάνατο του ανθρώπου, που με είχε διατάξει να σκοτώσω ενδιαφέρονταν πολλοί, ως και δυο μεγάλες ταν κυρίες, που μ' επισκέφθηκαν στο σπίτι μου και που έμοιαζαν τόσο πολύ ή μιá με την άλλη, που θα νομίζες πως ήταν ή ίδια γυναίκα. Είπα, λοιπόν, μέσα μου, ότι, αν σκότωνα τον ένα, το πράγμα θα ήταν χωρίς σημασία, αφού θα έμειναν οι άλλοι... Έτσι, προσποιήθηκα, ότι θα έκτελούσα τη διαταγή που πήρα. Άν τον νομίζαν για πεθαμένο, θα τον άφηναν ήσυχο...

Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν από το μυαλό μου με τη γρηγοράδα της άστραπής. Γλύσθησα, λοιπόν, πίσω από τον άνθρωπό μου και, στην κατάλληλη στιγμή, τον χτύπησα... Άλλα τον χτύπησα μόνο με τη γροθιά μου. Τό χτύπημα, όμως, ήταν τρομερό, γιατί ο κύριος Ιππότης σωριαστηκε άμέσως κάτω.

Άλλά, βρυχήθηκε ο Περπινιάν,

είδα τη λεπίδα του μαχαίριού, που ήταν πλημμυρισμένη στο αίμα. Την έδειξες στον πελάτη σου... Που βρέθηκε αυτό το αίμα;

Ο Ζυλ άναστήκωσε το μακίκι του άριστερού του χεριού κι' έδειξε λίγο πιο πάνω από τον καρπό μιá βαθεία ούλη.

Ήξερα πως ο πελάτης μου ήταν δούσιςτος, έλεπε. Γι' αυτό,

έβαψα το μαχαίρι μου μέσα στο ίδιο το αίμα μου.

Άλλά το σκακί... Υπήρχε μέσα σ' αυτό ένας άνθρωπος, που τον πέταξαν στο ποτάμι και που δεν ξαναφάνηκε.

Τό σκακί έμεινε στο βυθό. Άλλ' ο άνθρωπος που βρισκόταν μέσα σ' αυτό είναι εδώ μπροστά σας... Τη θέσι του κυρίου Ιππότη

Ζαχαρούκον

ΣΙΣΣΥ

Βελτιωμένος
τύπος

EXTRA

Σήμερα είδαε εύτυχισμένο! Άνριο ή εύτυχία σας θα εξαστόται από την καινούργια ζωή που θα έλθι άνάμεσά σας. Φροντίστε έγκαιρως να είναε γερó το παιδί σας.

Τώρα ή διαιτητική έπιστήμη προσάττει: ΖΑΧΑΡΟΥΚΟΝ ΣΙΣΣΥ EXTRA

Τό ΣΙΣΣΥ EXTRA δεν είναι μόνο κουτί-γάλα (χαράι). Περιέχει τα πορίσματα της σύγχρονης διαιτητικής έπιστήμης, συμπυκνωμένο μέσα σ' ένα ΧΡΥΣΟ ΚΟΥΠΙ.

Τό ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι εμπλουτισμένο με εωσφόρο, κάλιοιου, θιταίνες Α, Β, C και D, μεταλλικά αυσιατικά και ΡΙΜΠΟΦΑΒΙΝΗ, για την ισχυροποίηση των ιστών, ΘΕΙΑΜΙΝΗ, για υγιές νευρικό σύστημα.

Τό ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι ένα πλήρες γάλα.

Τό εργοστάσιο GELDERLAND - OVERIJSEL είναι το νεώτερο και πλέον σύγχρονο εργοστάσιο του Κόσμου, επεξεργαζόμενο 1.200 εκατομμύρια λίτρα γάλακτος άποήως.

ρωτήστε τον γιστρό σας

Θά οός βεβαιώση ότι τό ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι τό τελειότερο έπίτευγμα της σύγχρονης διαιτητικής έπιστήμης.

ΣΙΣΣΥ EXTRA: τό ποτό της ύβειας

Zinnia

Ένα ΔΩΡΟ για σας

Ή νέα εύρωπαϊκή δήκη με τη νέα ποιότητα κραγιόν ZINNIA κι' ένα κομψό καθρεπτάκι τσάντας, μέσα σ' αυτή την ώραλα κασετίνα: ΜΟΝΟ ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

Δοκιμάστε τα 2

ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

- * ΝΟ 25 ΜΠΕΖ ΚΟΡΑΛ
- * ΝΟ 26 ΜΠΕΖ ΜΠΡΑΖΙΛ

την είχε πάρει ο Πατούς. Πρέπει να ξέρετε πως κολυμπάει σαν ψάρι. Κι' άλλωστε, άνοιξαμε το σακί, προτού το πετάξουμε στο ποτάμι.

— Έπειτα απ' αυτές τις εξηγήσεις, ο Περπινιάν πείσθηκε πως ο αδελφός του βρισκόταν ολοζώντανος μπροστά του. Έγινε άμεσως ψυχρός και σοβαρός.

— Ο Ραγκαστέν περίμενε πως θ' άκουγε μια καλή λέξη από τον αδελφό του ή πως θα τον έδωλε να κάνει μια κίνηση που θα δείχνει πως είχε χαρή για την απροσδόκητη εξέλιξη που είχαν πάρει τα πράγματα. Αλλά ο Περπινιάν δεν είπε ούτε τη λέξη, ούτε έκανε αυτή την κίνηση.

— Αδελφέ μου, είπε, θέλω να μιλήσωμε λίγο. Δε νομίζετε πως θαύσατε καλύτερα στο σπίτι σας; Είμαστε πολύ καλά εδώ, απάντησε ο Περπινιάν. Μιλήστε.

— Ο Ραγκαστέν σούφρωσε τα φρύδια. 'Η άνοιξη κι' η άνοιξη του αδελφού του τον έδωργιζε. Κατάφερε, άσπασο, να συγκρατηθεί. Αλλά η φωνή του ήταν σκληρή, όταν άρχισε να μιλάει.

— Βρισκόμαστε στην υπηρεσία μιας συμμορίας ληστών, που δε διατάζει μπροστά σε τίποτα, για να πραγματοποιήσει τους σκοπούς της, είπε. Δεν καταλαβαίνετε, ότι ένας Ραγκαστέν δεν έχει θέσι ανάμεσα σ' αυτούς τους ληστές, που τους περιμένει ο θάνατος; Αλλά δεν είναι μόνον αυτό... Οι άνθρωποι αυτοί θέλουν να σκοτώσουν έμένα, που είμαι αδελφός σας. Σεις, όμως, όχι μόνο μένετε μαζί τους, αλλά τους βοηθάτε μ' όλες σας τις δυνάμεις και σ' αυτό σκοτώνουν. Στις πρώτες γραμμές εκείνων που θέλουν να με σκοτώσουν... Νομίζω πως είναι καιρός να συνέλθω, Κάρολε. Έλα μαζί με τον α-

δελφό σου, που δεν έπαψε να σ' αγαπάει, γιατί ξέρει πως το μυαλό σου έχει σκοτιστεί. Σανταγύρισε κοντά στον αδελφό σου, που το ξέρεις καλά πως δε βγήκε ποτέ από το δρόμο της τιμής... Δεν είναι δυνατόν να χάθηκε κάθε καλό αίσθημα από την ψυχή σου. Δε μπορείς να γίνης αδελφοκτόνος, για το χατήρι μιας γυναίκας, που στάθηκε ως τώρα σαν κακός δαίμονας ανάμεσά μας... Έμπρός, Κάρολε, θάρρος! Φύγε απ' αυτή τη γυναίκα, που σε σπρώχνει στο κακό.

— Δε θέλω να φύγω απ' αυτή τη γυναίκα, απάντησε ξερά ο Περπινιάν.

— Δε βλέπεις, λοιπόν, ότι σε κοροϊδεύει, ότι δε σ' αγαπάει κι' ότι δε σ' αγαπάει ποτέ; — Λες ψέμματα! φώναξε ο Περπινιάν. Μ' αγαπάει! — Αύτη η γυναίκα σε πρόστα-

ζε να με σκοτώσει, με την υπόσχεση, ότι θα σου χάριζε κατόπιν όλη την άγλη της, συνέχισε ο Ραγκαστέν. Και μόνο αυτό που σου ζήτησε, θάρρος, να σε κάμει να καταλάβεις ποιά είναι τα αισθήματά της απέναντί σου. Αλλά δε μπορείς να το καταλάβεις, γιατί δεν έχεις πια το λογικό σου... Άκουσε, όμως, τι έχω να σου πω. 'Η γυναίκα αυτή με πιστεύει, από όχτω μέρες, για το πεπαισμένο. Τήρησε την υπόσχεση που σου έδωσε; Όχι. Κάθε βράδυ, έρχεται εδώ με την ελπίδα πως θα βοηθί κάποιον μόνιμα της. Και κάθε βράδυ φεύγει απελπισμένος, γιατί δε βρίσκει τίποτα... Βλέπεις, λοιπόν, ότι δε σ' αγαπάει.

— Λες ψέμματα! Βρυχήθηκε και πάλι ο Περπινιάν. Μ' αγαπάει!... Είναι αλήθεια πως δε μου στείλε ακόμη κανένα μήνυμα. Αλλά θα με φωνάξει κοντά της... Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Ο Ραγκαστέν κτύπησε κάμποσα λεπτά τον αδελφό του. Στο βάθος της ψυχής του τον λυπόταν για το κατόντημά του. Σήκωσε ύστερα περήφανα το κεφάλι του και είπε: — Αφού είναι έτσι, αφού πιστεύεις πραγματικά, ότι η εύχια σου ξεκατάει από το θάνατό μου, είμαι πρόθυμος να πεθάνω.

— Εκκοιμήσατε ταυτόχρονα τη ζακέττα του και, προτεινόντας γυνή τ' στήθος του, πρόσθεσε: — Χτύπησε, Κάρολε! Χτύπησε χωρίς φόβο και χωρίς τύψεις. Ουσιαστικά, μ' όλη μου την καρδιά τη ζωή μου για σένα και μπορείς να είσαι βέβαιος, ότι το φαντάσμα μου δε θάρρη ποτέ να σε ταραχή, φωνάζοντας σου τη λέξη: «Καίν!».

— Ο Περπινιάν αποτροβήθηκε άμεσα από βήματα προς τα πίσω. — Βλέπεις, ότι υπάρχουν ακόμη ανθρώπινα αισθήματα μέσα στην ψυχή σου, αφού δε δέχεται τη θυσία μου, είπε ο Ραγκαστέν.

— Ο Περπινιάν είχε νικήσει. Κατέβασε ντροπισμένος το κεφάλι του κι' ένα δάκρυ κύλησε πάνω στα μάγουλά του, χωρίς να προσπαθήσει να το κρύψει. Και, ξαφνικά, απλώσε τα χέρια του κι' έσφιξε πάνω στο στήθος του τον αδελφό του.

— Έχεις ευγενική καρδιά, του είπε ψιθυριστά. Ένώ έχω είμαι ένας άθλιος... Άν κάποιος από τους δυο μας πρέπει να πεθάνει, αυτός δεν είσαι συ... Έγώ είμαι καταραμένος. Χαίρε!

— Αποτραβήχτηκε άμέσως κι' έρχισε να τρέχει σαν τρελλός.

— Κάρολε! φώναξε ο Ραγκαστέν.

— Ο Περπινιάν γύρισε το κεφάλι του και ξαναφώναξε ανάμεσα στη βουή του δρόμου: — Χαίρε, αδελφέ μου! Σε λίγο, χάθηκε.

— Ο Ραγκαστέν έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Ο Ζυλ τον έβγαλε, τέλος, από τις θλιβερές σκέψεις του.

— Είναι καιρός να φύγετε, του είπε. Μπορεί να σας αναγνωρίσουν. Ο Ραγκαστέν αναστέναξε βαθιά. Έρριξε κατόπιν ένα βλέμμα γύρω του κι' είδε πως ο αδελφός του είχε άρσει την πόρτα του σπιτιού του ανοιχτή.

— Έλα, είπε στο Μακλό, που κρατούσε πάντα το δέμα του κάτω από τη μασχάλη. Μήκαν κι' οι δυο μέσα στο σπίτι.

— Μερικά λεπτά αργότερα, ξαναβγήκαν. Ο Μακλό κρατούσε πάντα ένα δέμα κάτω από τη μασχάλη του. Ο άνθρωπος που τον ακολουθούσε, όμως, δεν ήταν πια ο Ιππότης ντε Ραγκαστέν, αλλά ο Γκασπάρ Πινάκλ.

— Ο Πινάκλ ή εκείνος που κρυβόταν κάτω από την εξωτερική εμφάνιση του Πινάκλ αποκηρύχτηκε τον Μακλό κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

— Ο Μακλό, από τ' άλλο μέρος, έτρεβε να βοηθί τους συντρόφους του, που είχαν φύγει προς το μέρος της οδού Σαιν-Μαρτέν.

— Τους συνάντησε σε λίγο. Αλλά ο Ζυλ δεν ήταν πια μαζί τους. Είχε φύγει πριν από μερικά λεπτά, για να εκτελέσει μια άλλη αποστολή.

— Έκείνος που θα τον παρακολουθούσε, θα ήταν πολύ γρήγορα να γυρνάει. Γιατί ο Ζυλ άφησε τον ένα δρόμο, έπαιρνε άλλο, ξαναγύριζε κατόπιν στον πρώτο... Έτσι, έπειτα από πολλές περιπλανήσεις, βγήκε από το Παρίσι, πέρασε από το Μονφικόν και, περνώντας ανάμεσα από τα χωράφια, έφτασε στην Κουρτίλ.

Είχε σκοτεινιάσει πια όταν χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της Ρολάνδης. Ο Μορασσέν, που τον αναγνώρισε, του άνοιξε άμέσως. Μερικά λεπτά αργότερα, ο Ζυλ ο Λύκος έβγαλε στη Ρολάνδη, προσπαθώντας να κάμει μαλακή τη φωνή του: — Ο Ιππότης ντε Ραγκαστέν μ' έστειλε για να σας πω, ότι είναι καλά στην υγεία του κι' ότι όλα πάνε σύμφωνα με τις επιθυμίες του.

Η ΑΠΙΣΤΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Την ίδια μέρα, που ο Ραγκαστέν είχε την περίεργη αυτή συνάντηση με τον αδελφό του, ο δούκας ντε Σοριέντες συζητούσε μέσα σ' ένα μικρό σαλόνι του μεγάρου του με την εκούρια.

— Έπί τέλους, γλυτώσαμε οριστικά απ' αυτό το Ραγκαστέν, που θα μπορούσε να καταστρέψει τα σχέδιά μας, είπε η συνομιλήτριά του.

— Μένει, όμως, η Ρολάνδη, απάντησε ο Σοριέντες.

— Είναι αλήθεια. Αλλά, χωρίς την υποστήριξη του Ραγκαστέν, δεν έχουμε λόγο να την φοβόμαστε. Μην της έχετε εμπιστοσύνη. 'Η Ρολάνδη έχει αποφασιστικό χαρακτήρα.

— Το ξέρω, συμφώνησε η εκούρια. Καί γι' αυτό σκέφτομαι ν' ασχοληθώ μαζί της... Ο Πινάκλ θα με βοηθήσει.

Αυτά τα λόγια ισοδυναμούσαν με την καταδίκη της Ρολάνδης. Τη σημασία τους, όμως, έκτός από το Σοριέντες, την καταλάβε κι' η εκούρια, κυρία με τα γκριζά, που παρακολούθησε τη συζήτηση τους, κρυμμένη πίσω από το παραπέτασμα μιας πόρτας στο βάθος.

— Δε βρίσκετε πως ο Πινάκλ έχει περίεργο ύφος από κάμποσο καιρό; ρώτησε έπειτα από μικρή σιωπή ο Σοριέντες.

— Ο Πινάκλ φοβάται το Ραγκαστέν, απάντησε η εκούρια. Κι' ο φόβος του είναι τόσο μεγάλος, που ο δυστυχισμένος κοντεύει να καταστήσει τρελλός.

— Άλλ' αφού ο Ραγκαστέν πέθανε; — Ο Πινάκλ δε θέλει να το πιστέψει. Κι' αυτό ακριβώς δείχνει πως είναι τρελλός.

Και πρόσθεσε ψυχρά, σ' να μιλούσε για το απλούστερο πράγμα του κόσμου: — Όταν θαξί τελειώσει τη δουλειά του στο Λαυδρο, θα πρέπει να τον ξεφορτωθούμε, γιατί, διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να μας προδώσει.

— Έχετε δίκιο, είπε ο Σοριέντες. Θα τακτοποιήσω αυτό το ζήτημα.

— Ήταν άλλη μια καταδίκη σε θάνατο.

— Βασίζομαι σε σας, είπε η εκούρια, με ύφος βασιλίσσας. Στο μεταξύ, δε νομίζετε πως είναι καιρός να τελειώσω με τον Έρρικο Ζο;

— Ήμουν έτοιμος να σας το πω, απάντησε ο Σοριέντες.

— Αφού συμφωνείτε μαζί μου, θα καλέσω αύριο τον Πινάκλ, για να του δώσω τις οδηγίες μου.

— Έπακολούθησε μια μικρή σιωπή. — Είναι καιρός να τελειώσω με έπληση με το δέμα της Γκιζής, είπε σε λίγο η εκούρια.

— Ο Σοριέντες την κτύπησε μ' ο λοφάνηρη άπορία.

— Τι έννοείτε λέγοντας, ότι πρέπει να τελειώσω; ρώτησε.

— Ο Γκιζής είναι ύπεροχος συντροφός απάντησε η εκούρια μ' ένα ανιγμένο χαμόγελο. Κι' ομολογώ πως οι ερωτοτροπίες του σε μένα και στην αδελφή μου μας διασκεδάζουν πολύ. Αλλά η ευχαρίστηση που βρίσκει κοντά μας τον

κάνει να ξεχνάμε ότι, από διάστημάς αυτό, η γυναίκα που τον παρακολουθεί με τον όρατο Σαιν-Μεγκρέν, δίδει με τον τρόπο μας κάμωμε γι' αυτό;

— Δεν είσαστε φίλος του; — Ανοίχτε του τα μάτια... Πέστε του, ότι στην αλλη γελάνε πίσω από τη ράχη του για τις συζητήσεις του περιπέτειες... Πληγώστε τον στην αλαζονεία του, αφού μόνο σ' αυτό το σημείο είναι τρωτός. Και θα ήθελε τότε, ότι θ' αντιδρούσε άμεσα.

— Ο Σοριέντες ανατρίχιασε. Είχε άρξήσει να καταλαβαίνει.

— Καί γιατί πρέπει να του ανοίξω έγω τα μάτια; ρώτησε.

— Τι το παράξενο βρίσκετε σ' αυτό;

— Το πράγμα αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ο δούκας δεν είναι από τους ανθρώπους που μπορεί ν' αφήσει να του πουν αυτά τα πράγματα κατά πρόσωπο. Είναι πιθανόν, αντί για το Σαιν Μεγκρέν, να τα βάλει μαζί μου. Αυτό, βέβαια, δε με τρομάζει και το ξέρετε καλά... Αλλά νομίζω πως εκείνο που επιδιώκετε, δεν είναι να με κάμει να χτυπηθώ με το Γκιζή...

— Όχι, βέβαια!... Κι' άλλωστε, δεν είναι ανάγκη να πάτε να του πείτε κατ' άμφοτερόν πως η γυναίκα που τον προδίδει.

— Θα τη σκοτώσω άμέσως! — Αυτό είναι δική του δουλειά... Μπορείτε, άρα, να τον κάμει να καταλάβει, ότι γελάνε πίσω του... Είναι πιθανόν τότε, ότι θα γυρίσει πίσω αμέσως, για να κάμει το γέλιο να παγώσει στα χείλη εκείνων που τον κακολογούν. Είπε αυτά τα λόγια με άφάνταστη ηρεμία. Σηκώθηκε κατόπιν.

— Ο δούκας δε θ' άργήσει ναρθί, πρόσθεσε. Μόλις έχω τον καιρό ν' αλλάξω τουαλέτα, για να τον δεχτώ.

— Ο Σοριέντες υποκλίθηκε μπροστά της.

— Συμφωνώ, είπε. Θα μιλήσω άμεσα στο Γκιζή.

Τον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο και βγήκε. Ο Σοριέντες την παρακολούθησε με το βλέμμα του κι' όταν η πόρτα έκλεισε πίσω της, έσφιξε με λύσσα τις γροθιές του.

— Καί βέβαια, θα μιλήσω στο δούκα, γιατί, διαφορετικά, κινδυνεύει το κεφάλι μου, ψιθύρισε. Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι η εκούρια θα γίνη δούκισσα της Γκιζής. Γιατί έχω κι' έγω το σχέδιό μου.

— Έφυγε κατόπιν από το μικρό σαλόνι.

— 'Η άλλη γυναίκα με τα γκριζά βγήκε τότε πίσω από το παραπέτασμα, όπου ήταν κρυμμένη, κάθη-

σε σε μια πολυθρόνα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Γκιζής έμεινε στη μεγάλη αίθουσα του μεγάρου, ακολουθούμενος από κάμποσους υπαυτήριδες, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα. Ο Περπινιάν δε βρισκόταν, όμως, ανάμεσα σ' αυτούς.

— Η Λεονώρα κι' η Έρμόζα υποδέχτηκαν το δούκα με το ίδιο χαμόγελο στα χείλη. Θάλαγες πως χαίρονταν πραγματικά που τον έβλεπαν.

— Η συζήτηση περιστράφηκε σε διάφορα θέματα, άλλοτε εύνομη κι' άλλοτε σοβάρη.

— Ο Σοριέντες επωφελήθηκε από κάποια στιγμή, που ο Γκιζής είχε σηκωθεί, για να τον τραβήξει παράμερα. Πήρε άμέσως ύψος ανθρώπου, που βρίσκεται σε μεγάλη αμηχανία.

— Αδελντά, είπε, βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη θέση. Σεις μόνο μπορείτε να με βγάλετε απ' αυτήν, δίνοντας μου μια καλή συμβουλή.

— Για τί πρόκειται; ρώτησε άφορημένα ο Γκιζής, ενώ έβριχε φλογερά βλέμματα στις δυο αδελφές, που του τα αντιπρόδιδαν με το παραπάνω.

— Πρόκειται για ένα φίλο μου, που μου είναι πολύ αγαπητός, απάντησε ο Σοριέντες. Ο φίλος μου, που κατέχει στην αλλη περίλομη θέση, είναι παντρεμένος με μια γυναίκα νέα, όμορφη, φιλάεση και ταυτόχρονα πολύ αμυαλή κι' απείρηστη...

— Ο Γκιζής σταμάτησε άμέσως να ρίχνι ματιές στις δυο αδελφές και συγκέντρωσε την προσοχή του στο συνομιλήτη του. Τα λόγια του είχαν προκαλέσει το ενδιαφέρον του.

— 'Η διαγωγή αυτής της γυναίκας είναι το ίδιο έλαφρο όσο κι' ο χαρακτήρας της, συνέχισε ο Σοριέντες. Κι' έπειτα δεν παίρνει καμιά προφύλαξη, δηλ η αλλη ξέρει την ατυχία του φίλου μου. Γελάνε πίσω από τη ράχη του και τον κοροϊεύουν.

— Ο Γκιζής είχε καταλάβει. Έξακολούθησε, άρα, να χαμογελάει. Μόνον ότι το χαμόγελό του έμοιαζε πιδ πολύ με μορσασμο.

— Καί λοιπόν; ρώτησε.

— Αναρωτιέμαι, αδελντά, απάντησε ο Σοριέντες, αν δεν είναι χρέος μου να είδοποιήσω το δυστυχισμένο φίλο μου, για να του δώσω έτσι την ευκαιρία να εκδικηθή την τιμή του. Νά, λοιπόν, ποιά είναι η συμβουλή που θέλω να σας ζητήσω: Πρέπει να του μιλήσω ή μήπως είναι προτιμότερο να κλείσω το στόμα μου;

— Ο Γκιζής προσποιήθηκε, ότι σκεφτόταν.

— Δε μπορώ να σας δώσω καμιά συμβουλή, απάντησε τέλος. Ας υποθέσω, όμως, ότι ο δυστυχισμένος φίλος σας ήμουν έγω κι' ότι παίρνατε το θάρρος να μου φανερώσετε την ατυχία μου. Ξέρετε ποιά είναι το πρώτο πράγμα που θα έκανα;

— Περιμένω να μου κάμει την τιμή να μου το πείτε.

— Ο Γκιζής χτύπησε με την παλάμη του τη λαβή του σπαθιού του.

— Θα βύθιζα αυτό το σίδερο μέσα στο λαιμό αυτό του ανθρώπου, έστω κι' αν ήταν ο καλύτερος φίλος μου κι' είχε τις πιο άγιες προθέσεις, απάντησε.

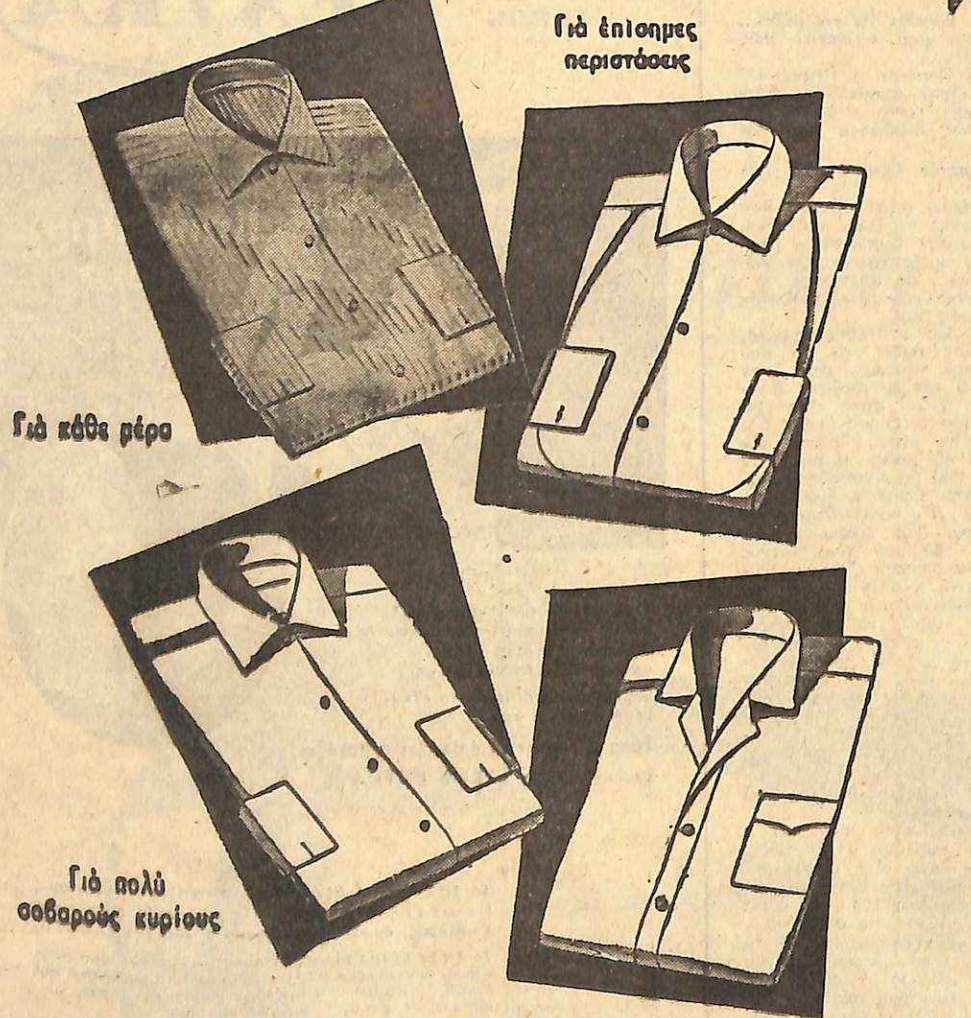
— Ο Σοριέντες κατάλαβε.

— Πράγμα, που σημαίνει, ότι πρέπει να κλείσω το στόμα μου, συμπέρανε. Σας ευχαρίστη από το βάθος της καρδιάς μου, αδελντά... Με γλυτώσατε από ένα τεράστιο βάρος.

— Ο Γκιζής ξεναγούρισε κοντά στη Λεονώρα και την Έρμόζα και συνέχισε τη συζήτηση του μαζί τους, σ' να μην είχε προηγηθεί τίποτα. Σ' αλήθεια, κανείς δε θα μπορούσε να πει ποιά ήταν η έντονη σπουδή που τον είχε κλείσει η τρομερή αποκάλυψη του Σοριέντες.

— Έκείνο το βράδυ, άρα, ο Γκιζής συντόμευσε πολύ την επίσκεψή του. Σηκώθηκε σε λίγο, προετοιμασμένος πως είχε μια επίσκεψη να δώσει στην αλλη κι' έφυγε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Για επίσημες περιστάσεις

Για κάθε μέρο

Για πολύ σοβαρούς κυρίους

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΑΠΟ ΠΟΠΛΙΝΕΣ ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

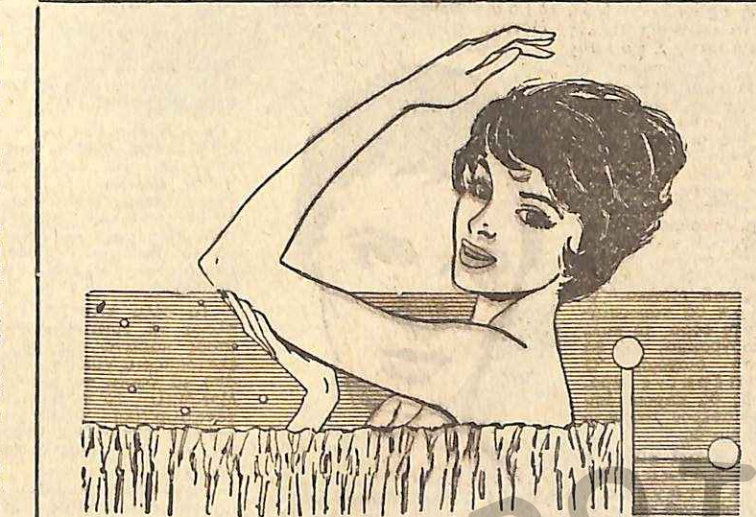
Σε μεγάλη ποικιλία ποιοτήτων, από την πιο φινια και πολυτελή ποπλίνα, γνωστή ως (No 1080), έως την πιο φθηνή και γερή καθημερινή χρήση, γνωστή ως (No 380). Οπτικά πλεονεκτήματα: σταθερές ποιότητες, αναλλοίωτα ευγενικά χρώματα, εξαιρετικά νήματα, επεξεργασία ζανθοειδίζου.

Για πολύ νέους

Με ό,τι βάσει ο νους σε διαβατικά οφθαλμα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ!

Έχει διαπιστωθεί από επιστημονικές έρευνες, ότι αποφασιστικός παράγων για την νεανική φρεσκάδα τοδ δερματος είναι η περιεκτικότητα του εις υγρόν. Με την πάροδο όμως του χρόνου, το δέρμα δεν συγκρατεί την ποσότητα του υγρού που χρειάζεται, κι έτσι, αρχίζει να διγνά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα.

Μοναδική λύσις

...είναι η NIVEA που σας παρέχει την δυνατότητα να ξεουδετερώσετε αυτό το μειονέκτημα!

Κρέμα NIVEA

Η κρέμα NIVEA, χάρις στα όγρο-δημιουργά συστατικά της, δίνει στο δέρμα να πιη και αποκαθιστά την ισορροπία του υγρού. Το δέρμα ξαναπαίρνει το χαμένο υγρό του, τρέφεται κι γίνεται πάλι φρέσκο και ανθερό με όρατο ροδαλό χρώμα.

Γαλάκτωμα NIVEA

Ανοίγει ένα νέο δρόμο στην περιποίηση του δερματος καθ' όλον το σώμα και προσφέρει στην κάθε γυναίκα την πολυτέλεια μιας αλκυληρωμένης περιποίησας.

Είναι ιδεώδες για το νεανικισμό

Χάρις στην ειδική αρόρθη συστασι του, το χιονόλευκο γαλάκτωμα NIVEA εισχωρεί με έλαφρο μασάζ στο δέρμα, το τρέφει, το αναζωογονεί. Έτσι νιώθετε το σώμα σας φρέσκο και ξεκούραστο όλη την ήμερα κι' ένα αίσθημα ετυχίας σας πλημμυρίζει!

ΣΕ μιά σ' τεύει, που έδωσε ή χήρα του μακαρίτη Κλάρκ Γκαίμπα, κατηγόρει άπρόκαυτα τη Μαίριλυν Μονρόε ως υπεύθυνη για τó θάνατό του σούζου της.

— Δέ θα πάω ποτέ νά δώ τó φιλμ «Οί άταίριαστοί», δι- λωσε ή Καίη. «Αν δέν έπαι-

Ο Τζίν Γουαίην

ζε στό φιλμ αυτό ό Κλάρκ, θα ήταν σήμερα ζωντανός.

Δέν άποκρίνεται νά έχη δέ- κιο ή Καίη. «Υπάρχουν σκη- νές, όπου ό Κλάρκ κυλιέται κατάγής, προσπαθώντας γά δα- μάση ένα άγριο άλγος». Έ- κείνο όμως πού δέ θέλει νά δη ή Καίη είναι ό έρωτικός σκη- νές μέ τη δροσερή και προκλητική Μαίριλυν, πού πε- ρισσότερο από τη ζέση και όλες τις άλλες κακουλές, θεωρεί υπεύθυνη για τó θάνα- τό του σούζου της.

— «Ισως, μετά τη γέννησι του παιδιού μου, έλπε ή Καίη, νά μωρλώσώ νά συγχωρήσω. Τώρα όμως αυτό είναι άδύνα- τον!.

Παρά την ηλικία του, ό Κλάρκ ήταν ένας γερός και δυνατός άνδρας. Η Μαίριλυν όμως, μέ την άχαροκατήριστη καθημερινή συμπεριφορά της, κατάρωσε νά τού τοακίση τά νεύρα!.

— Τό φιλμ αυτό σκότασε τόν Κλάρκ, έπαναλαβέναι συνεχώς ή Καίη. Τόν τακί- σε ή άναμνή, γιατί ή Μαί- ριλυν δέν έφτανε ποτέ στην ώρα της στόν τόπο του γυρί- σματος. Στην αρχή, ό Κλάρκ περίμενε υπομονετικά, ότε- ρα όμως έγινε σιγά-σιγά νευρι- κός, ώςτέ άκόμη και ό πιο στενοί του φίλοι τρώμασε νά τόν άναγνωρίσουν. Αυτός πού ήταν ή προσοποποίηση της γαλήνης και της ψυχραιμίας, άρχισε νά κάνει σαν τρελλός και γιά ν' αντίδραση ρίχτη- κε άσυλλόγιστα σέ άβώφες περιπέτειες.

Έτσι έξηγείται γιατί δά θέλησε ν' άφση νά τόν ιγού- μπάσουν σέ άριμένες έπι- κινδύνους σκηνές και έπιζητού- σε νά φτάη μέχρις έξαιτίας. Στό φιλμ αυτό και τούς πιο άσημαντους άκόμα ρόλους θά ύποδυθού λαμπρά άστέρια του κινηματογράφου. Πολλοί

— Η Μαίριλυν έκανε τόν Κλάρκ νευρασθενικό, έπιμέ- νει ή Καίη. Θέλησε νά τήν καταλάβει, γιά νά τή βοηθή- σι, δέν τó κατάφερε όμως. Ο Κλάρκ είχε γυρίσει μέ τις πιο ιδιότροπες σπες. Πρώ- τη φορά ώστόσο συναντώσε- τωση περιφρόνησι πός τις ά- ποχρώσεις και τούς συνάδε- φους.

«Τό παιδί μας πρόκειται νά γεννηθή σέ λίγες μέρες και όί γιατροί δέ μού κρύ- βουν πός ή κατάστασι της ό- νειας μου τούς άνησυχεί— συ- νενίζει ή Καίη. Δέ μπορώ ό- μως νά συγχωρήσω στόν έαυ- τό μου τó γεγονός, ότι έπé- τρεψα στόν Κλάρκ νά παίξη

στό φιλμ αυτό και όί τόν άφση νά συνελξη τó γύρι- σμα, άφού διαπίστωσε τόν κίνδυνο, πού διέτρεχε ή ζωή του.

★ Δύο νέοι καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ, ή Ντάρι Μάσσσεύ και ό Ντέζ- διντ Τζέστινγκ, παν- τρεύτηκαν στό Χόλλυγουντ, κάτω από πολύ παράξενες συνθήκες. Ο γάμος τους, καθ' όλα νόμιμος και μεγα- λοπρετής, όχι μόνο δέν τούς στοίχισε ούτε ένα δολλάριο, αλλά και τούς επέτρεψε νά κερδίσουν άρκετά χρήματα, γιά νά περάσουν τό μήνα του μέλιτος, ταξιδεύοντας όπου τούς άρέσει.

Ο Τζέρι Λιούις χρειάζονταν άκριβώς τή σκη- νή αυτή γιά τό νέο φιλμ του «Ο άνδρας μέ τις πολλές γυ- ναίκες». Η τέλετή στοίχισε 50.000 δολλάρια, πού τά πλή- ρωσε ό Τζέρι, παραγωγός, σκηνοθέτης και πρωταγωνι- στής τού φιλμ.

★ Ο άδελφός της Φαμπιά- λας, της βασίλισσας τού Βελ- γίου, πού σκανδαλίζει τώρα τή Ρώμη μέ τούς έξωφρενι- σμούς του και έχει έπονομα- στή «Φαμπιόλο», φλετάρει στην Ιταλική πρωτεύουσα τήν πρώην σούζα του Ροζέ Βαν- τίμ «Αννέτα Στρόβ- μπεργκ».

★ Ο Γιούλ Μπρώ- νερ θέλει νά αγοράση ένα διαμέρισμα στό Παρίσι. Έδή- λωσε όμως πού δέ θέλει νά φάει, στό όποιο άνέθεσε τήν άσκηση αυτή, πός δέν έννοεί νά πληρώσει περισσότερα από έκατό έκατομμύρια φράγκα.

★ Για πρώτη φορά, ή δια- νομή τών «Όσκαρ», πού δέ γί- νη στις 17 Απριλίου, δέ θά λάβη χώρα στό Χόλλυγουντ, αλλά στη Σάντα Μόνικα. Ο Μπόμπε Χόπ δέ παρουσιάζ- ση, γιά έννάτη φορά, τό καλ- λιτεχνικό πρόγραμμα, πού θά συνοδεύη τή διανομή. Ο «Αντονι Πέρκινς» προ- βλέπεται πός θά παρουσιάση τό πιο ένδιαφέρον νούμερο τού προγράμματος.

★ Δύο παλαιό φίλοι, ό Μ. Π. Ρ. Τ. Λάνκαστερ και ό Κέρκ Ντάγκλας, μαλώνουν τώρα γιά τό ρόλο τού «Ιωάννου τού Βαπτιστή» στό φιλμ «Η άραιότερη Ιστο- ρία», πού άφηγήθηκαν ποτέ. Στό φιλμ αυτό και τούς πιο άσημαντους άκόμα ρόλους θά ύποδυθού λαμπρά άστέρια του κινηματογράφου. Πολλοί

— Τό φιλμ αυτό σκότασε τόν Κλάρκ, έπαναλαβέναι συνεχώς ή Καίη. Τόν τακί- σε ή άναμνή, γιατί ή Μαί- ριλυν δέν έφτανε ποτέ στην ώρα της στόν τόπο του γυρί- σματος. Στην αρχή, ό Κλάρκ περίμενε υπομονετικά, ότε- ρα όμως έγινε σιγά-σιγά νευρι- κός, ώςτέ άκόμη και ό πιο στενοί του φίλοι τρώμασε νά τόν άναγνωρίσουν. Αυτός πού ήταν ή προσοποποίηση της γαλήνης και της ψυχραιμίας, άρχισε νά κάνει σαν τρελλός και γιά ν' αντίδραση ρίχτη- κε άσυλλόγιστα σέ άβώφες περιπέτειες.

Έτσι έξηγείται γιατί δά θέλησε ν' άφση νά τόν ιγού- μπάσουν σέ άριμένες έπι- κινδύνους σκηνές και έπιζητού- σε νά φτάη μέχρις έξαιτίας. Στό φιλμ αυτό και τούς πιο άσημαντους άκόμα ρόλους θά ύποδυθού λαμπρά άστέρια του κινηματογράφου. Πολλοί

— Η Μαίριλυν έκανε τόν Κλάρκ νευρασθενικό, έπιμέ- νει ή Καίη. Θέλησε νά τήν καταλάβει, γιά νά τή βοηθή- σι, δέν τó κατάφερε όμως. Ο Κλάρκ είχε γυρίσει μέ τις πιο ιδιότροπες σπες. Πρώ- τη φορά ώστόσο συναντώσε- τωση περιφρόνησι πός τις ά- ποχρώσεις και τούς συνάδε- φους.

«Τό παιδί μας πρόκειται νά γεννηθή σέ λίγες μέρες και όί γιατροί δέ μού κρύ- βουν πός ή κατάστασι της ό- νειας μου τούς άνησυχεί— συ- νενίζει ή Καίη. Δέ μπορώ ό- μως νά συγχωρήσω στόν έαυ- τό μου τó γεγονός, ότι έπé- τρεψα στόν Κλάρκ νά παίξη

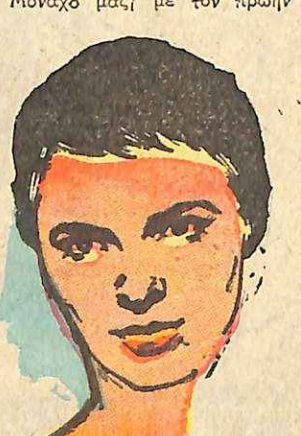
Σύντομες ειδησούλες

μάλιστα ήθοιοι προσφέρον- τει έθελοντικά νά παίξουν στό φιλμ, περιφέροντας κατά πο- λύ τις συνθημένες τους χρη- ματικές απαιτήσεις.

★ Ο Τζέφ Τσάντλερ δέχτηκε τήν πιο δολαστική πρότασι, πού τού έγινε μέχρι σημερα: 200.000 δολλάρια γιά νά πρωταγωνιστή στο φιλμ «Πόντιος Πιλάτος», πού θά γυριστή στην Ιταλία, κα- θώς και ένα ποσοστό έπί τών καθαρών κερδών τού έργου.

★ Η «Αννα - Μαρία Πιεράντζελι, πού βρι- σκεται από καιρό στη Ρώμη, έδέσθη κατ' επανάληψιν συνο- δευόμενη στις βραδυνές έξε- δους της από τό νεαρό «Ολί- θέιο Προυναί, άπόγονο ά- ριστοκρατικής οικογενείας. Ο «Ολίθεϊο» μοιάζει, πολύ πού Τζέφ Τσάντλερ, πού ήταν, ως γνωστόν, ό πρώτος μεγα- λος έρωτας της Πιεράντζελι.

★ Η «Έστερ Ουίλ- λιαμς βρίσκεται τώρα στό Μόναχο μαζί μέ τόν πρώην

Η Τζίν Σίμπερν

σούζου της «Άρλιν Ντάλ, Φερνάντο Λάμας. Τό είδύλλιο προχωρεί κατ' προ- βλέπεται πός, πολύ σύντομα, όί δύο καλλιτέχνες θά παν- τρευτούν.

★ Ο Ρίτσαρντ Τόντ

έγινε μεγαλοκτηματίας. Άγό- ρασε δύο μεγάλα άστροκίμα- τα στό Μπερκσάιρ και θεω- ρείται, τώρα ένας από τούς μεγαλύτερους γαιοκτήμονες της Άγγλιας.

★ Ο Τζών Γουαίην γυρίζει τόν κόσμο, παρουσιάζ- ζοντας μέ υπερχρόνια τό νέο του φιλμ «Αλάμα», τού ό- ποίου είναι συγχρόνως και ό παραγωγός. «Έχει πιά πρό- πολλού ξεχαστή τό δράμα, πού συνέβη κατά τό γύρισμα τών έξωτερικών τού έργου. Όπως είχαμε αναγράψει τό- τε, μία άρραία νέα, πού έπαι- ζε δευτερεύοντα ρόλο στό φιλμ, δολοφονήθηκε από τό μνηστήρα της, μέ μαχαίρι, γιαντι σχεδίασε νά τόν έγκα- ταλείψη και ν' άκολουθήση στό Χόλλυγουντ τόν Τζών Γουαίην, πού της ύποσχόταν μία λαμπρή κινηματογραφική σταδιοδρομία.

★ Προβάλλεται τώρα στό Παρίσι τό φιλμ «Η διασκ- δασί», πού γυρίστηκε βάσει της άμυνήσου νοθείας της Φρανσουά Σαγκάν. Πρωταγω- νίστρια είναι ή Τζήν Σήμ- περγκ, ή όποια είχε πρω- ταγωνιστήσει και στό πρώτο έργο της Σαγκάν «Καλήμέρα θλίψη». Σκηνοθέτης τού φιλμ είναι ό σούζος της στήρ Φρανσουά Μορένι, ως γνω- στόν όμως τό ζεύγος έχει στό μεταξύ χωρίσει.

★ Η Μπριζιτ Μπαρ, ντό έπαψε νά είναι ένα χρυ- σωμένο γιά τούς παραγω- γούς», δήλωσε στό Παρίσι ό Ραούλ Λεβύ, έξηγώντας γιά- τί δέν επιδιώκει πιά νά γυ- ρισί φιλμ μαζί της. Και, γιά νά τά άποδείξη, έδωσε στη δημοσιότητα τούς άκολουθούς αριθμούς:

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

είναι μεσολοκνηματίας. Άγό- ρασε δύο μεγάλα άστροκίμα- τα στό Μπερκσάιρ και θεω- ρείται, τώρα ένας από τούς μεγαλύτερους γαιοκτήμονες της Άγγλιας.

★ Ο Τζών Γουαίην γυρίζει τόν κόσμο, παρουσιάζ- ζοντας μέ υπερχρόνια τό νέο του φιλμ «Αλάμα», τού ό- ποίου είναι συγχρόνως και ό παραγωγός. «Έχει πιά πρό- πολλού ξεχαστή τό δράμα, πού συνέβη κατά τό γύρισμα τών έξωτερικών τού έργου. Όπως είχαμε αναγράψει τό- τε, μία άρραία νέα, πού έπαι- ζε δευτερεύοντα ρόλο στό φιλμ, δολοφονήθηκε από τό μνηστήρα της, μέ μαχαίρι, γιαντι σχεδίασε νά τόν έγκα- ταλείψη και ν' άκολουθήση στό Χόλλυγουντ τόν Τζών Γουαίην, πού της ύποσχόταν μία λαμπρή κινηματογραφική σταδιοδρομία.

★ Προβάλλεται τώρα στό Παρίσι τό φιλμ «Η διασκ- δασί», πού γυρίστηκε βάσει της άμυνήσου νοθείας της Φρανσουά Σαγκάν. Πρωταγω- νίστρια είναι ή Τζήν Σήμ- περγκ, ή όποια είχε πρω- ταγωνιστήσει και στό πρώτο έργο της Σαγκάν «Καλήμέρα θλίψη». Σκηνοθέτης τού φιλμ είναι ό σούζος της στήρ Φρανσουά Μορένι, ως γνω- στόν όμως τό ζεύγος έχει στό μεταξύ χωρίσει.

★ Η Μπριζιτ Μπαρ, ντό έπαψε νά είναι ένα χρυ- σωμένο γιά τούς παραγω- γούς», δήλωσε στό Παρίσι ό Ραούλ Λεβύ, έξηγώντας γιά- τί δέν επιδιώκει πιά νά γυ- ρισί φιλμ μαζί της. Και, γιά νά τά άποδείξη, έδωσε στη δημοσιότητα τούς άκολουθούς αριθμούς:

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

είναι μεσολοκνηματίας. Άγό- ρασε δύο μεγάλα άστροκίμα- τα στό Μπερκσάιρ και θεω- ρείται, τώρα ένας από τούς μεγαλύτερους γαιοκτήμονες της Άγγλιας.

★ Ο Τζών Γουαίην γυρίζει τόν κόσμο, παρουσιάζ- ζοντας μέ υπερχρόνια τό νέο του φιλμ «Αλάμα», τού ό- ποίου είναι συγχρόνως και ό παραγωγός. «Έχει πιά πρό- πολλού ξεχαστή τό δράμα, πού συνέβη κατά τό γύρισμα τών έξωτερικών τού έργου. Όπως είχαμε αναγράψει τό- τε, μία άρραία νέα, πού έπαι- ζε δευτερεύοντα ρόλο στό φιλμ, δολοφονήθηκε από τό μνηστήρα της, μέ μαχαίρι, γιαντι σχεδίασε νά τόν έγκα- ταλείψη και ν' άκολουθήση στό Χόλλυγουντ τόν Τζών Γουαίην, πού της ύποσχόταν μία λαμπρή κινηματογραφική σταδιοδρομία.

Ο Τζέρι Λιούις

σκηνοθέτη «Άνρ-Ζωρζ Κλου- ζώ», παρά στην πρωταγωνι- στρία.

★ Η Μπριζιτ Μπαρ, ντό έπαψε νά είναι ένα χρυ- σωμένο γιά τούς παραγω- γούς», δήλωσε στό Παρίσι ό Ραούλ Λεβύ, έξηγώντας γιά- τί δέν επιδιώκει πιά νά γυ- ρισί φιλμ μαζί της. Και, γιά νά τά άποδείξη, έδωσε στη δημοσιότητα τούς άκολουθούς αριθμούς:

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

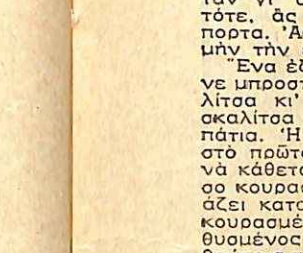
Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

είναι μεσολοκνηματίας. Άγό- ρασε δύο μεγάλα άστροκίμα- τα στό Μπερκσάιρ και θεω- ρείται, τώρα ένας από τούς μεγαλύτερους γαιοκτήμονες της Άγγλιας.

★ Ο Τζών Γουαίην γυρίζει τόν κόσμο, παρουσιάζ- ζοντας μέ υπερχρόνια τό νέο του φιλμ «Αλάμα», τού ό- ποίου είναι συγχρόνως και ό παραγωγός. «Έχει πιά πρό- πολλού ξεχαστή τό δράμα, πού συνέβη κατά τό γύρισμα τών έξωτερικών τού έργου. Όπως είχαμε αναγράψει τό- τε, μία άρραία νέα, πού έπαι- ζε δευτερεύοντα ρόλο στό φιλμ, δολοφονήθηκε από τό μνηστήρα της, μέ μαχαίρι, γιαντι σχεδίασε νά τόν έγκα- ταλείψη και ν' άκολουθήση στό Χόλλυγουντ τόν Τζών Γουαίην, πού της ύποσχόταν μία λαμπρή κινηματογραφική σταδιοδρομία.

Ο Τζέρι Λιούις

σκηνοθέτη «Άνρ-Ζωρζ Κλου- ζώ», παρά στην πρωταγωνι- στρία.

★ Η Μπριζιτ Μπαρ, ντό έπαψε νά είναι ένα χρυ- σωμένο γιά τούς παραγω- γούς», δήλωσε στό Παρίσι ό Ραούλ Λεβύ, έξηγώντας γιά- τί δέν επιδιώκει πιά νά γυ- ρισί φιλμ μαζί της. Και, γιά νά τά άποδείξη, έδωσε στη δημοσιότητα τούς άκολουθούς αριθμούς:

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

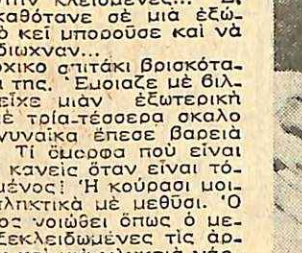
Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

είναι μεσολοκνηματίας. Άγό- ρασε δύο μεγάλα άστροκίμα- τα στό Μπερκσάιρ και θεω- ρείται, τώρα ένας από τούς μεγαλύτερους γαιοκτήμονες της Άγγλιας.

★ Ο Τζών Γουαίην γυρίζει τόν κόσμο, παρουσιάζ- ζοντας μέ υπερχρόνια τό νέο του φιλμ «Αλάμα», τού ό- ποίου είναι συγχρόνως και ό παραγωγός. «Έχει πιά πρό- πολλού ξεχαστή τό δράμα, πού συνέβη κατά τό γύρισμα τών έξωτερικών τού έργου. Όπως είχαμε αναγράψει τό- τε, μία άρραία νέα, πού έπαι- ζε δευτερεύοντα ρόλο στό φιλμ, δολοφονήθηκε από τό μνηστήρα της, μέ μαχαίρι, γιαντι σχεδίασε νά τόν έγκα- ταλείψη και ν' άκολουθήση στό Χόλλυγουντ τόν Τζών Γουαίην, πού της ύποσχόταν μία λαμπρή κινηματογραφική σταδιοδρομία.

Ο Τζέρι Λιούις

σκηνοθέτη «Άνρ-Ζωρζ Κλου- ζώ», παρά στην πρωταγωνι- στρία.

★ Η Μπριζιτ Μπαρ, ντό έπαψε νά είναι ένα χρυ- σωμένο γιά τούς παραγω- γούς», δήλωσε στό Παρίσι ό Ραούλ Λεβύ, έξηγώντας γιά- τί δέν επιδιώκει πιά νά γυ- ρισί φιλμ μαζί της. Και, γιά νά τά άποδείξη, έδωσε στη δημοσιότητα τούς άκολουθούς αριθμούς:

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Τό φιλμ «Και ό Θεός έ- πλασε τή γυναίκα», στοίχισε στους παραγωγούς τού 150 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα, από τά όποια τά θ/2 πήρε ή Μπέ-Μπέ. Τό φιλμ σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία και έπέτυχε εισπράξεις άνερχόμε- νες σέ 3 1/2 δισεκατομμύρια φράγκα.

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

Μαζί μου έτρεχε στίς γονιευτικές έρηνιες άνάμεσα στίς ευω- δίες της έξοχής...

ΜΕ τά βήματά της πού σερνόν- τουσάν άπάνω στό χιόνι προ- χωρούσε ή κουρασμένη νυνά- κιστον άπόμυρο συντοκικό δρο- μάκο. Τό κρύο ήτανε μαλα- κό. Δέ σούρζε κι' έτο ό νιφά- δας πέφτον άνευπόδοτες ή μιά πώνη από τήν άλλη και πυκνώνα- νε τό κατάλευκο μαλακό χαλί πού σκέπαζε ευγενετικό κάθε άσκη- μ—α—λακούδες πέτρες, σκουπι- δια... Τό χιόνι είναι ό πιο λεπταί- οθτος καλλιτέχνης πού ζέρει νά τά άμορφαίν όλα. Η άσκήμια δέν άντέχει κάτω από τό μανίκι του ύμορφιά. Υποτασσεται και νίνε- ται ύμορφια κι' αούτ...

Η άγνωστη κουρασμένη νυνά- κιστον άπόμυρο. Η ίστι; Δέν ήζε- ρε νά πη... Προχωρούσε άσκοπα, από ένστικτο, από συνήθεια νά προχωρή... Ένοϊωθε όμως τόσο κουρασμένο τόν έξαθλιωμένο της έαυτό... Νά ύπάρχε τρόπος νά σταθ κάπου, νά κάτση, νά ξε- κουράση τόν τσακισμένο της κορ- μί! Πού νά κάτση; Πού νά σταθή; Πού νά ύπη; Όλες όί πόρτες ή- ταν νι' αούτην κλεισμένες... Έ, τότε, άς καθότανε σέ μία έξώ- πορτα. Από κει ύποσους και νά μνή τήν έδιωχναν...

Ένα έξοχικό σπιτάκι βρισκότα- νε ύποσότη της. Έμοιαζε μέ βιλ- λίτσα κι' είχε μιάν έξωτερική σκαλίτσα μέ τρία-τέσσερα σκαλο- πάτια. Η νυνάκισα έπεσε βαρεία στό πρώτο. Τί ύμωφο πού είναι νά καθεται κανείς όταν είναι τό- σο κουρασμένος! Η κουράσι μοι- άζει καταπληκτικά μέ μεθύσι. Ο κουρασμένος νιώθει όπως ό με- θυσιμένος ξεκλειδώνει τούς άρ- θ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Το ηλεκτρικό κατάπλασμα

Ένα καινούριο όπλο κατά των ρευματισμών

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ, χρησιμοποιούσαν το δέμα της γάτας έναντι των ρευματισμών. Αλλά ποιές ήταν οι αντιρροπτικές ιδιότητες αυτού του δέματος; Η εγνοηφόρτιση του με στατικό ηλεκτρισμό (άναστηκνώντας μέσα στο σκοτάδι το τρίχωμα της γάτας, μπορούμε να προκαλέσουμε ηλεκτρικούς σπινθήρες, που να είναι δραστήριοι). Το δέμα αυτό, λοιπόν, λόγω της τριβής του πάνω στο σώμα μας, προκαλούσε τη δημιουργία ενός ηλεκτρικού ρεύματος, που απλωνόταν στην πάσχαλα περιοχή κι' εξαφανιζόταν άμεσα τους πόρους ή τους καταπαύει.

Αλλά το δέμα της γάτας χάνει σιγά-σιγά τις ιδιότητές του. Έκτος τούτου, δεν είναι δυνατόν να προβλεφθούν όλοι οι πάσχοντες από ρευματισμούς δέματα γάτας, χωρίς να λογαριαστούμε ότι πολλοί άνθρωποι αισθάνονται ζωντανά αποστροφή για τον τρόπο αυτόν της θεραπείας. Γι' αυτό, ένας Γερμανός επιστήμονας κατασκεύασε το ηλεκτρικό κατάπλασμα, που έχει τις ίδιες ιδιότητες με το δέμα της γάτας και που, επί πλέον, η επίδρασή του είναι μόνιμη, σταθερή και αμετάβλητη.

Το κατάπλασμα αυτό είναι ένα φύλλο από μέταλλο, διαστάσεων 40 X 20 εκατοστών του μέτρου, που παίζει το ρόλο ηλεκτροδίου, λόγω της τριβής του με το δέμα και που ενισχύεται από μια στήλη των 22,5 βολτ. Ένα μεταλλικό στέλεχος, που παίζει το ρόλο δεύτερου ηλεκτροδίου, μας επιτρέπει να προσαρμόσουμε αυτό το κατάπλασμα σ' οποιοδήποτε μέρος του σώματος θέλουμε. (Μπορούμε ακόμη να κρατάμε αυτό το στέλεχος στο χέρι μας). Κάθε κίνηση του σώματος, λόγω της τριβής πάνω στο ηλεκτρικό έλασμα, προκαλεί μια ηλεκτρική έκκλιση, που δημιουργεί ένα ηλεκτρομαγνητικό πεδίο, όπως ακριβώς και το δέμα της γάτας. Κατά τον ύπνο ή όταν είμαστε ξαπλωμένοι σε μια πολυθρόνα κτλ., οι ελαφρές αναπνευστικές κινήσεις, που κάνουν δημιουργούν ένα ρεύμα 20 περίπου βολτ. Όταν ανανεώσουμε πολύ βαθιά, η φορτίση ανεβαίνει στα 45 βολτ κι' όταν τριβήσουμε το κατάπλασμα πάνω στο δέμα, η φορτίση ανεβαίνει στα 100 βολτ.

Το ηλεκτρικό κατάπλασμα έχει τριπλή επίδραση:

- 1) Θερμαντική, σκορπίζει δηλαδή μια εύχρηστη θερμότητα πάνω στην πάσχαλα περιοχή. Είναι γνωστό ότι η θερμότητα έχει ευεργετική επίδραση στις ρευματισμούς.
- 2) Αποτοξινωτική, συντελεί, δηλαδή, στην αποβολή των τοξινών,

που συγκεντρώνονται στους πόρους.

3) Αναζωογονητική, για το λόγο ότι προκαλεί μικρές συσπάσεις των μυών, που αναζωογονούν τους ιστούς και συντελούν στην καλύτερη κυκλοφορία του αίματος.

Αποδείχθηκε, εξ άλλου, με πειράματα ότι το ηλεκτρικό κατάπλασμα μειώνει την ευαισθησία του σώματος και εξαφανίζει ή περιορίζει τους πόρους. Έχει, δηλαδή, αναλγητική επίδραση.

Η διάκριση της χρησιμοποίησής του καταπλάσματος ποικίλλει κατά τις περιπτώσεις. Κατά κανόνα, το κατάπλασμα πρέπει να τοποθετείται στην πάσχαλα περιοχή τρεις φορές την ημέρα, από μισή ως μία ώρα την κάθε φορά. Ο χρόνος αυτός είναι αρκετός, για να καταπαύει και να εξαφανίζει τους πόρους. Συνήθως, ο πόνος εξαφανίζεται μετά παρέλευση μισής ώρας από τη στιγμή, που βάλαμε το ηλεκτρικό κατάπλασμα. Όταν, όμως, πρόκειται για οξείες περιπτώσεις, που προκαλούν ισχυρούς πόρους, μπορούμε ν' αφήσουμε το κατάπλασμα περισσότερες ώρες. Οι ειδικοί συνιστούν, πάντως, να μην ξεπερνάμε τις 4 ώρες, γιατί το δημιουργούμενο ισχυρότατο ηλεκτρομαγνητικό πεδίο μπορεί να επηρεάσει με δυσάρεστο τρόπο τα βαρύτερα όργανα.

Το ηλεκτρικό κατάπλασμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε πλείστες περιπτώσεις. Οι κυριότερες ένδειξεις του είναι:

Ασθενείς των αρθρώσεων οι οποίοι φεύγουν.

Χρόνιοι ρευματισμοί. Το ηλεκτρικό κατάπλασμα επενεργεί προληπτικά και, σε περίπτωση κρίσεως, καταπαύει ή εξαφανίζει τους πόρους.

Νευραλγίες των ώμων, των χεριών ή του τραχήλου.

Εξάρθρωσεις, που προκαλούν οίδημα.

Το ίδιο ευεργετική είναι η επίδραση του ηλεκτρικού καταπλάσματος και σε περιπτώσεις οστεομυϊκών ασθενειών, που η έστιά τους βρίσκεται κοντά στην επιφάνεια του δέματος. Οι Γερμανοί επιστήμονες το έζησαν με επιτυχία σε περιπτώσεις σπασμών

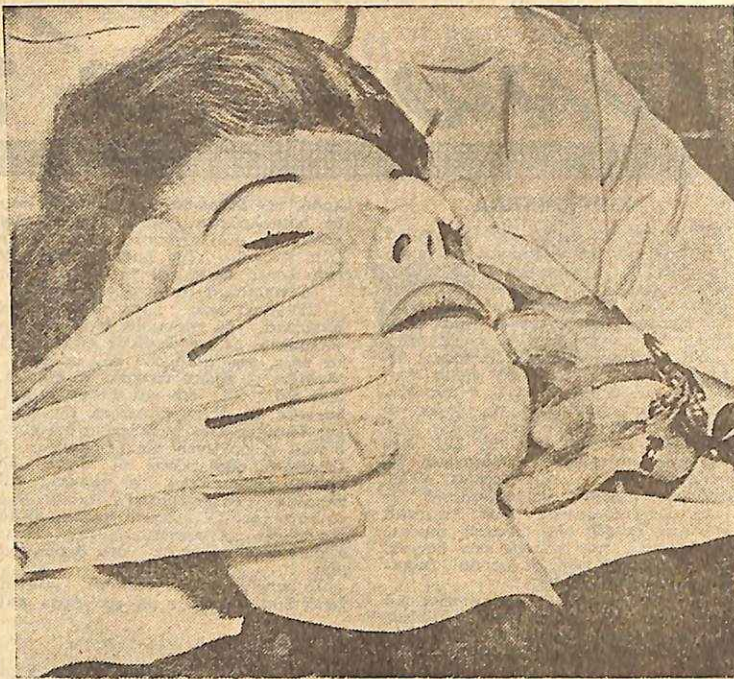
Οι κίνδυνοι του υπνωτισμού

Ένα άτομο στα τέσσερα μπορεί να υπνωτιστεί εύκολα. Και ο υπνωτισμός, όπως εφαρμόζεται τώρα από τους γιατρούς, μας δίνει τη λύση σε πολλά προβλήματα που αφορούν την υγεία. Ένας Αμερικανός όμως επιθυμεί, ο δόκτωρ Χάρολντ Ρόβεν, στήμων, ο δόκτωρ προσοχή στη χρησιμοποίησή του, για να μην έχουμε επιβλαβή αποτελέσματα. Πράγματι, υπνωτισμός μπορεί να θεραπευθεί κάποιος από ένα πάθος ή από άλλο. Μια γυναίκα π.χ. έπαψε έτσι να (τρώει) τα νύχια της, αλλά ρίχτηκε στην πολυθρόνα και χόντρησε, υπερβολικά. Όταν ο γιατρός της έκοψε κι' αυτή τη συνήθεια με τον υπνωτισμό, στράφηκε στο πιστό. Στη γυναίκα αυτή δεν έπρεπε ποτέ να εφαρμοσθεί θεραπεία με υπνωτισμό.

Μια άλλη περίπτωση υπνωτισμού (υπνωτισμός από τη σεξουαλική «ψυχρότητα», δηλ. έφτασε στο άλλο άκρο: να διεγείρεται ακόμα κι' από τους θνησιγενείς άντρες που περνούσαν στο δρόμο!

Θυμώνας στη μήτρα

Όπως γράφει το γαλλικό περιοδικό «Ισι Πονί», η μήτρα, το φερότατο από ποτό του κόσμου, είναι εξαιρετικά πλούσια σε θρεπτικές Β, μεταλλικά άλατα και φωσφορικές ενώσεις που τονώνουν το νευρικό σύστημα. Επίσης είναι πλούσια σε θερμίδες και γι' αυτό οι γιατροί τη συνιστούν στις μελλούσες μητέρες. Είναι ακόμη ένα από τα καλύτερα

ΓΑΝΤΙΑ ΓΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΑΣΣΑΖ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τα γάντια αυτά αποτελούν την τελευταία λέξη της πρόδοσης των τομέων της γυναικείας υιοφίας. Πραγματοποιήθηκαν σ' ένα Ινστιτούτο καλλωγίας του Ντάλλας (Η.Π.Α.) και έξετέθηκαν προ ημερών σε μια μεγάλη έκθεση, που έγινε στη Νέα Υόρκη. Κίνηση αέρας το ενδιαφέρον του όραίου φύλου και των επιστημόνων, που έχουν άδαι για σκοπό τους την εξασφάλιση και τη διατήρηση της γυναικείας υιοφίας. Στα γάντια αυτά διατείνεται, κατά τη διάρκεια της χρησιμοποίησής τους, ηλεκτρικό ρεύμα 9 βόλτ. Το μασάζ του προσώπου γίνεται έτσι πολύ πιο αποτελεσματικό. Χάρη στον ηλεκτρισμό το μασάζ δεν ξεκουράζει μόνο τους μύες του προσώπου, αλλά και τους τριανί, συμβάλλοντας σημαντικά στην καταπολέμηση των ρυτίδων.

του στομάχου, του οισοφάγου, των εντέρων, του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως.

Μια άλλη ένδειξη του είναι οι δυσφαλγίες, ισχυαλγίες, πλευρωδυνίες κτλ. Αξιόλογα αποτελέσματα αποδίδει επίσης και σε περιπτώσεις κεφαλαλγίας, καθώς και στη δύσπνοια περίοδο των γυναικών.

Αντενδείξεις του ηλεκτρικού καταπλάσματος δεν υπάρχουν. Το πολύ νευρικό άτομο μπορεί να περιορίσει τη χρονική διάρκεια της χρησιμοποίησής του.

Μικρά επιστημονικά νέα

ρα δρεκτικά, πριν απ' το φαγητό. Φτάνει μονάχα να μην κάνουμε κατάρσι, γιατί τότε το αέριο της μπορεί να προκαλέσει κάποια διενύση στο στομάχι.

Για να πάρουμε όμως και την αντίθετη πλευρά του νοήματος, πρέπει ν' αναφέρουμε την ανακάλυψη ενός Γερμανού, γιατρού, ότι η μήτρα περιέχει θηλυκές ορμόνες και ότι υπάρχουν περιπτώσεις που η κατάρσι της προκαλέσει την εμφάνιση δευτερογενών θηλυκών χαρακτηριστικών.

Το ανάστημα των κοριτσιών. Οι κοπέλλες που φθάνουν στην εφηβική ηλικία, παύουν πια να ψηλαίνουν; «Όχι» απαντούν κατηγορηματικά δυο Αμερικανοί γιατροί. Έξακολουθεί ν' αυξάνει το ανάστημά τους, ιδίως αν δεν αναπτύχθηκαν αρκετά κατά την παιδική ηλικία τους. Έπειτα από σειρά παρατηρήσεων, οι δυο γιατροί απέδειξαν λανθασμένη την τόσο διαδεδομένη αντίληψη ότι, μετά την πρώτη εμφάνιση της εμμηνόρροιας, δεν ψηλώνουν άλλο τα κορίτσια. Αντίθετα, μπορούν να πάρουν άλλους 10 πόντους, ή και περισσότερους ακόμη. Ας παρατηρήσουν λοιπόν οι μητέρες, που φοβούνται μήπως οι κόρες τους μείνουν κοντούλες!

Όταν πονάνε τα πόδια. Για όσους πονάνε τα πόδια τους, από κόπωση ή από άλλο λόγο, συνιστούν οι έξης ειδικές ασκήσεις, που πρέπει να τις κάνουν επόλκτοι: Τινάζετε το πόδι, από τον αστράγαλο, έχοντας το κρεμασμένο σαν

Φαίνεται, άλλωστε, ότι η επίσημη δεν εξήντησε ακόμη όλες τις θεραπευτικές ιδιότητες του στατικού ηλεκτρισμού. Σε μερικά γεωμετρικά νοσοκομεία χρησιμοποιούνται σήμερα πολύπλοκες συσκευές, που δημιουργούν ισχυρότατα ηλεκτρομαγνητικά πεδία, σε τόπο που να μπορούν να επιδράσουν στα βαρύτερα όργανα του σώματος. Η ηλεκτροθεραπεία μπαίνει έτσι σε μια καινούρια εποχή που άνοιξε πολύ πίσω της όλα στα ξέρουμε γι' αυτήν ως σήμερα.

παράλυτο, επί μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα (καίτε με τα δάχτυλά σας, τα λυγίζετε και τα τεντώνετε.

Κάθεστε σε μια καρέκλα, σηκώνετε το ένα σας πόδι και στριφογυρίζετε το πόδι σας στον αέρα, πρώτα προς τη διεύθυνση των δεικτών του ρολογιού κι' ύστερα αντίθετως. Επαναλαμβάνετε με τ' άλλο πόδι.

Προσπαθείτε να πάσετε από χέμα με τα δάχτυλά σας ένα κομμάτι σπέρμα ή ένα μολύδι.

Στέκεστε πάνω σ' ένα χοντρό βιβλίο, έτσι ώστε τα δάχτυλά σας να προσέχουν απ' την άκρη του, και τα λυγίζετε προς τα κάτω, σαν να προσπαθείτε να φτάσετε στο πάτωμα.

Οι «όρφανοί» ιοί

Στα τελευταία 10 χρόνια, οι επιστήμονες ανακάλυψαν και μελέτησαν διάφορους ιούς, που δε φαίνονται να έχουν σχέση με τις γνωστές ασθένειες. «Αδιαφορήσαν δε γι' αυτούς, θεωρώντας τους άλαστες, ίσως ακόμη από την έλλειψη έμφανισης της εμμηνόρροιας. Τό 1956, ησαν γνωστοί 15 τέτοιοι ιοί. Σήμερα ο αριθμός τους φτάνει τους 60.

Τελευταίως λοιπόν ξεκαθάρισε ότι οι «όρφανοι» ιοί είναι όποιοι και ότι υπό όρισμένες συνθήκες μπορεί να προκαλέσουν ασθένειες αρκετά σοβαρές, που μοιάζουν με το κρυολόγημα, τη μηνιγγίτιδα, τη γρίπη ή την ιλαρά. Υπάρχουν μάλιστα και πέντε τέτοιοι ιοί, που φέρουν μία παραπληκτική ονομασία, πολύ διοικητική. Φυσικά, το συνήθισμένο έμβολο κατά της πολιομυελίτιδας δεν προφυλάσσει από τους ιούς αυτούς.

Η ΤΡΕΛΛΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ!!

Ο άσθενής πρέπει ν' αποφεύγει την ψυχική άπνευσία

Η τρέλλα θεραπεύεται άλλοτε σαν είδος θεικής κατάρας κι' ο άνθρωπος μολύνει με τρόπο γι' αυτήν. Σήμερα, προτιμούμε τη λέξη διαταραχή διασύνδεσης, που είναι πολύ ευρύτερη και περιλαμβάνει όλες τις αντικειμενικές και άνωμαλες εκδηλώσεις ενός ατόμου. Και στις ημέρες μας τα κρούσματά της είναι άπειρα.

Άλλα ποίε είναι οι βαρύτερες αιτίες της τρέλλας; Πολλοί ειδικοί επιστήμονες υποστηρίζουν ότι η κυριότερη αιτία της είναι η διαταραχή της λειτουργίας των ενδοκρινών αδένων. Κι' υπάρχουν πολλές αποδείξεις γι' αυτό. Η τρέλλα, μ' οποιαδήποτε μορφή, εμφανίζεται συνήθως κατά τις στιγμές των μεγάλων βιολογικών μεταμορφώσεων του οργανισμού: εφηβική ηλικία, εγκυμοσύνη, τοκετός, εμμηνόπαυση κτλ.

Άλλα και άρισμένες μεταβολές στην αντομία διαφόρων στοιχείων μπορούν να οδηγήσουν στο ίδιο αποτέλεσμα. Οι επιστήμονες παρατήρησαν π.χ. ότι η υπερβολική ελάττωση της αντομίας του αίματος μέσα στο αίμα μπορεί να προκαλέσει σοβαρότατες ψυχικές διαταραχές. Το ίδιο μπορεί να συμβεί και με τις απότομες πτώσεις της αντομίας του καρδιακού Σ' άλλες περιπτώσεις, μια σοβαρή πάθηση του ήπατος, που το έμποδίζει ν' αποβάλει τα δηλητήρια του οργανισμού, μπορεί να έχει τον αντίκτυπο της στην εμφάνιση. Τα δηλητήρια αυτά, δηλαδή, που δεν καταρθώνουν να βγούν από τον οργανισμό, προσβάλλουν τον εγκέφαλο και οδηγούν στην τρέλλα. Αυτό συμβαίνει π.χ. στις περιπτώσεις μεγάλου αλκοολισμού.

Η τρέλλα μπορεί ακόμη να προκληθεί από διάφορα ψυχολογικά τραύματα. Ο άνθρωπος είναι ένα δν που, για να ζήσει, χρειάζεται μια άμεση ανταπόκριση, σπογγής και κατανοήσεως. Μας είναι απαραίτητο να κολιμάμε κάθε μέρα μέσα σ' αυτό το λουτρό, για να παίρνουμε καινούργιες δυνάμεις. Όταν μια λείψη, ή ψυχική μας υποφέρει κι' ο αντίκτυπος γίνεται άμεσως αισθητός, και στην εμφάνιση μας. Προκαλούνται τότε διάφορες διαταραχές, που είναι δύσκολο να περυσότερο κι' άλλοτε λιγότερο σοβαρές.

Όσον αφορά την κληρονομικότητα, ο ρόλος της δεν είναι τόσο σημαντικός όσο είχε υποθέσει άλλοτε. Οι επιστήμονες φέρουν σήμερα ότι πρέπει να συντρέχουν πολλές συμπτώσεις, για να δημιουργηθεί μια κληρονομική άλυσση τρέλλας. Άλλα και στην περίπτωση αυτή ακόμη, εκείνο που τα παιδιά κληρονομούν από τους γονείς δεν είναι η τρέλλα, αλλά μια ιδιαίτερη προ-

Η ΝΕΑ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗ

Ρήνη στο άπρεστο τεύχος των σταφυλοκοκκίων

ΜΙΑ καινούργια συνθετική πενικιλίνη, που υπάρχει τώρα στο εμπόριο, αποτελεί το πρώτο πρακτικό και αποτελεσματικό όπλο στον αγώνα έναντι των σταφυλοκοκκίων.

Ονομάζεται «Σταφυλοκίλη» (λέξεις σύνθετος από το «σταφυλόκοκκος» και «πενικιλίνη»), προσορίζεται δε για την εξόντωση των ανθεκτικών αυτών μικροβίων, που προκαλούν τόσες και επικίνδυνες μολύνσεις και μικρές επιδημίες στα νοσοκομεία.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι σταφυλόκοκκοι παρουσιάζουν μια απόλυτη αντοχή στα συνήθως αντιβιοτικά. Ένα παλαιό από τους χειρότερους εχθρούς της ανθρωπότητας — όπως ο πνευμονοκοκκός, οι στρεπτοκοκκοί, οι γονόκοκοι, οι μηνιγγιτοκοκκοί και άλλοι διάφοροι μικροοργανισμοί που προκαλούν σοβαρές μολυσματικές ασθένειες — έχουν καταπολεμηθεί από τα νέα φάρμακα, οι σταφυλοκοκκοί δεν επιβεβαιώνουν συνήθως απ' αυτά.

Είναι δε πανταχού παρόντες. Αυτό άλλωστε συνέβαινε ανέκαθεν. Άλλοι ο άνθρωπος ζούσε μαζί τους σε μια κατώτατη υποφωτισμένη άνοκη, ίσως ακόμη από τη μακρινή εποχή του πηλοκαθάρσμου. Καπουκάπου, οι σταφυλόκοκκοι του προκαλούσαν σπυρίδια, καλλόγρους και άλλα εξουθενωτικά. Πίσω περισσότερο, ενώ αντίθετα οι άλλοι (κόκοι) που φέρνανε βαρύτερες και θανατηφόρες ασθένειες: πνευμονία, διστερία, μηνιγγίτιδα, κλπ.

Στα τελευταία όμως χρόνια αντίστροφα μικρότερα σχέδια εξουδετερώθηκαν με τα αντιβιοτικά, οι σταφυλόκοκκοι έγιναν πιο επιθετικοί και επικίνδυνοι (ίσως γιατί έμειναν ελεύθεροι από ανταγωνιστές). Δημιουργήθηκαν μάλιστα εξαιρετικά ισχυρές και τοξικές «φύλες» τους και βρήκαν πεδίο δράσεως στα νοσοκομεία.

Όπως γράφουμε τελευταίως οι «Επί-

διάθεσι στην πρέλλα. Θα χρειαστούν, δηλαδή, ώριμες συνθήκες ζωής, για να εκδηλωθεί αυτή η προδιάθεση. Διαφορετικά, παραμένει σε λανθάνουσα κατάσταση.

Μια ακόμη αιτία τρέλλας είναι τα... γηρατειά. Στην περίπτωση αυτή, συντελούν πολλοί παράγοντες: διαταραχή των ορμονικών εκκρίσεων, εκφυλισμός των κυττάρων του εγκέφαλου, εξάντληση των δυνάμεων, ψυχικές απογοητεύσεις, ελάττωση της αντομίας του οργανισμού κτλ.

Κατά τον δόκτωρ Κουπερνίκ, εξ άλλου, σημαντικό ρόλο στην εμφάνιση της τρέλλας παίζει και το οικογενειακό κλίμα. «Τα παιδιά, γράφει, που οι μητέρες τους είναι ψυχρές, ελάχιστες σπογγικές και διαρκώς απασχολμένες με τις δικές τους υποθέσεις, αποτελούν εύκολη λεία στη διαβολική διασύνδεση».

Αιτία τρέλλας μπορεί να είναι και ο έρωας. Άλλα σπανιότατα. Η εγνοη του πάθους δεν παίζει σημαντικό ρόλο. Μεγάλη σημασία έχει, τουαντίον, η άμεση ανταπόκριση που η έρωτευμένη ή η έρωτευμένη, που, για οποιονδήποτε λόγο, απογοητεύθηκε στα αισθήματά τους. Αν βρίσκεται μέσα σε μια κατώτατη ψυχικής απομόνωσης, ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Σε διαφορετική περίπτωση, οι ερωτικές πληγές εξουθενώνονται γρήγορα, από όλες τις άλλες και κάποτε χωρίς ν' αφήνουν καθόλου ίχνη.

Η σημερινή επιστήμη διαθέτει διάφορα μέσα για τη θεραπεία των διαφόρων μορφών της τρέλλας: ψυχοθεραπεία, υποθεραπεία, ηλεκτροσόκ, ισοβιολογική κτλ. Το ίδιο ή και περισσότερο αποτελεσματικά είναι διάφορα φάρμακα. Πρώτος ο Γάλλος γιατρός Άλπερ ανακάλυψε την ευεργετική επίδραση στον εγκέφαλο ενός αντιβιοτικού και αντισηπτικού φαρμάκου, του φενερνίκ. Ένας άλλος Γάλλος επιστήμονας, ο Λαμπορ ανακάλυψε επίσης την χλωρομαζίνη, που λέγεται και λαργκακτίνη και που χρησιμοποιείται σήμερα σε μεγάλη κλίμακα σ' όλες τις ψυχιατρικές κλινικές. Το λαργκακτίνη καθιστά περσιτά τα ηλεκτροσόκ και την ισοβιολογία, καθώς και την παραμονή σε ψυχιατρική κλινική. Ο ασθενής μπορεί να θεραπευθεί σπίτι του. Άλλα αποτελεσματικά φάρμακα είναι η νεζερίνη και τα διάφορα ηρεμιστικά φάρμακα. Καλά αποτελέσματα δίνει ακόμη, σε ώριμες περιπτώσεις, η ψυχανάλυση.

Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι το παλαιό στάσι μας είναι πλήρες. Είμαστε σε θέση σήμερα να θεραπεύουμε την τρέλλα. Άλλα είναι προτιμότερο να την προλαμβάνουμε. Κι' οι ειδικοί επιστήμονες λένε ότι το αποτελεσματικότερο μέσον γι' αυτό είναι ν' αποφεύγουμε την ψυχική απομόνωση.

της Νέας Υόρκης, υπολογίζεται ότι ο άρρωστος που μπαίνει σ' ένα νοσοκομείο, έχει πιθανότητες 20-50% να πάθει σταφυλοκοκκική μόλυνση. Κι' ένας διακεκριμένος Αμερικανός γιατρός χαρακτηρίζει τις μολύνσεις αυτές σαν την σπουδαιότερη μεταδοτική ασθένεια «σε εποχή μας».

Ο σταφυλοκοκκός προκαλεί τώρα σπυρίδια, ενδοκοιλιακές, πνευμονικές ή μηνιγγιτικές, πολλές φορές. Από τις πνευμονικές ιδιαίτερα επικίνδυνες είναι αυτές που προσβάλλουν τα βρέφη, καθώς και όσες ακολουθούν τη γρίπη σαν επιπλοκές της.

Χρειάζονται συνεπώς απόλυτος ένα νέο φάρμακο, αποτελεσματικό ειδικά έναντι αυτών των ανθεκτικών μικροβίων — αλλά και ακίνδυνο για τον άρρωστο.

Το Μάρτιο λοιπόν του 1959, Άγγλοι και Αμερικανοί επιστήμονες άρχισαν να δοκιμάζουν για τη συνθετική παραγωγή νέων μορφών πενικιλίνης. Πράγματι, παρασκεύασαν και δοκίμασαν πολλές εκατοντάδες τέτοιες μορφές. Απ' όλες αυτές, βρέθηκε αποτελεσματική έναντι όλων των σταφυλοκοκκίων εκείνη που παροσκειυάσθηκε απ' τον Άγγλο δόκτωρ Ντόλ και ονομάστηκε «Σταφυλοκίλη».

Ποιότητα, στις κλινικές δοκιμές επί πάσης πάσης μορφής, από άσθενες σταφυλοκοκκικές μολύνσεις, τα 90% απ' αυτούς είχαν τελείως καλά ή παραμυθισμένα μέλη, ή καλώς ή κακώς άσθενες ή επιπλοκές, ενδοκοιλιακές, διστερικές, επιμολύνσεις και αποστήματα κλπ.

Αποδείχθηκε επίσης με τις δοκιμές ότι το φάρμακο αυτό είναι εντελώς ακίνδυνο και χωρίς παρενέργειες.

Η «Σταφυλοκίλη» αντιπροσωπεύει ένα άλμα στο άπρεστο τεύχος των ανθεκτικών μικροβίων, και ιδίως των σταφυλοκοκκίων. Συχνά όμως αποτελεί απειλή ότι μπορούν να παρασκευασθούν τεχνικά και άλλες μορφές πενικιλίνης, ποσοδισμένες ειδικά για ώριμες ασθένειες, που δεν υποχωρούν με τα συνήθως αντιβιοτικά.

Παρεξήγησι

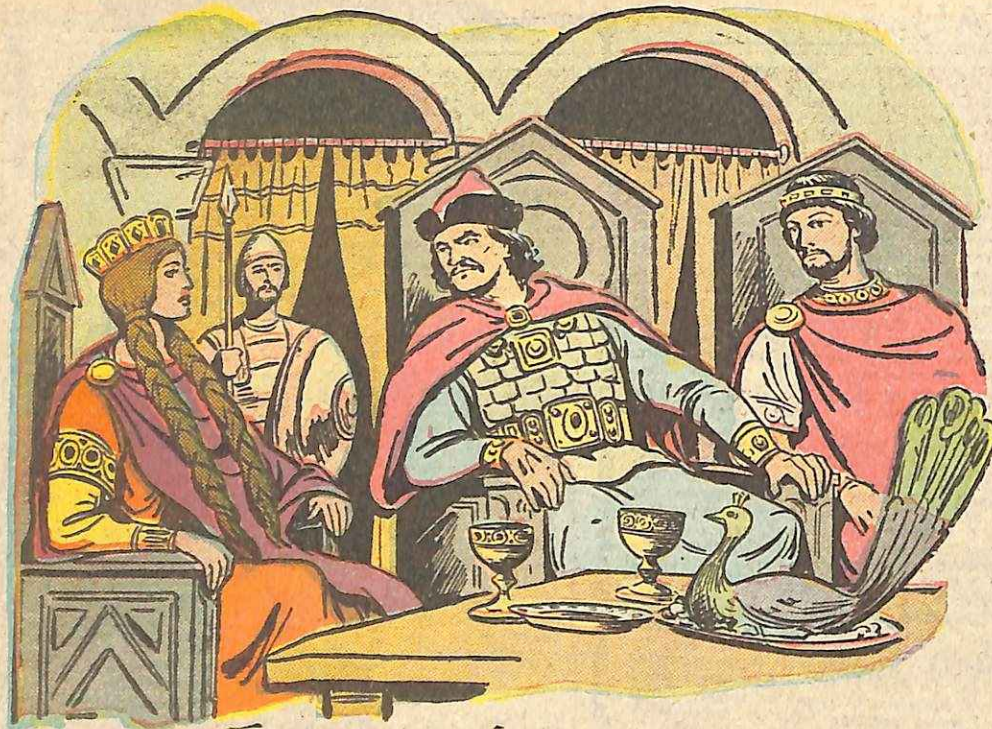
Παρεξήγησι.

— Γιάννη, από δω είναι η κυρία Παπαδοπούλου που μας συνιστά ο σύζυγός της!

— Δε μπορώ να ζήσω ούτε στιγμή μακριά σου, Γιάννη μου!...

— 'Αττίλα! του είπε η 'Ονωρία. ελπίζω να μη μας ξεχάσεις...

ΜΙΑ παλιά μεσαιωνική παράδοση λέει πως, όταν ο θεός όρνισκε με τους ανθρώπους για τις αμαρτίες τους, τους έστειλε για τιμωρία τους Ούννους.

Γεννημένοι για τη νομαδική ζωή, την ατέλειωτη περιπλάνηση, οι Ούννοι μισούσαν τα σπιτικά και τις πόλεις, έλευθεροι, άρριζοι κι' άρριζοι. Οι περφόνοι αυτοί πολεμιστές πηγαίνονταν μπροστά, πάνω στ' άτιθασα αλογά τους και τα γυναικόπαιδα ακολουθούσαν μέσα στ' αμάξια τους, που τριζοδολούσαν στους λάκκους και στις κακοτοπιές. Όλος ο κόσμος ήταν δικός τους. Έστιν αν τα τσαντήρια τους έβρισκαν χορτάρι για τα ζώα τους. Έτσι τραβούσαν τα πάντα σαν τις ακρίδες κι' ύστερα όδη γεννήθηκε μια θεαλλώδη νύχτα του 395 μ.Χ. ο 'Αττίλας, πάνω σ' ένα κάρο. Ένας θρύλος λέει πως, την ώρα που πήρε στον κόσμο, ο ουρανός σκίζόταν από αστραπές, οι κεραυνοί έρριχναν δέντρα κι' ένα αντιστοίχι πέταξε στην κοιλία του κι' ακούμπησε στο κεφάλι του ένα κόκκινο στέμμα.

Μόλις ο μικρός 'Αττίλας ένοιωσε τα πόδια του αζία να σφίξουν τα πλευρά του αλόγου, πετάχτηκε έξω από το κάρο κι' έβριζε με τους πολεμιστές. Έκείνοι του μάθαν τους θρύλους της φυλής τους, τα μεγάλα τους όνειρα, την τέχνη του πολέμου. Έτσι, δεν πέρασε πολλές καιρούς κι' ο 'Αττίλας, ο γιός του βασιλιά Μουντζούκ, έγινε τέλειος πολεμιστής. Ήταν ένας κένταυρος που ζούσε πάνω στο αλόνι του. Κανένας δε μπορούσε να παραβηγί μαζί του στο τόξο, στο λάσσο και στο σπαθί. Πήρε μέρος σε μάχες, σε λεηλασίες, σε σφάνες. Έμαθε την αζία της τολμής, να μη φοβάται τους δυνατούς, να περιφρονή τους δειλούς, να μη λυπάται κανένα.

Την περιφρόνηση για τους αδύνατους την έμαθε ο 'Αττίλας άρνότερα, όταν μετά το θάνατο του πατέρα του, οι θείοι του τον έστειλαν ως διμπερ στην αζία της Ρώμης. Την εποχή εκείνη η έσπευμένη αυτοκρατορία χρησιμοποίησε κομήματα και διπλωματικά μέσα για να κρατάει μακριά τους επικίνδυνους βαρβάρους. Οι Ούννοι, μισοφρόνοι κατά της Ρώμης και του Βυζαντίου, έπαιρναν κάθε χρόνο άμετρητα φορτία χρυσού και συγκρόνως λεηλατούσαν τις μακρινές επαρχίες.

Τους νεαρούς βαρβάρους, που έρχόντουσαν στη Δύση ως (υπότροφοι) του ρωμαϊκού κράτους, προστάθουν να τους ταξιδέουν μ' όλα τα καταθόνια δολώματα ενός έσπευμένου πολιτισμού. Η Ρώμη ήθελε να κρύψει την παρακμή της πίσω από ένα ψεύτικο μεγαλείο. Γι' αυτό φρόντιζε να ποτίζει τους βαρβάρους με ρωμαϊκές αντιλήψεις για να τις προπανανδίζουν ύστερα, στους δικούς της. Έκτός από την άνετη ζωή, τις σπλην φιλοσοφία, τα θεάματα, τις διασκεδάσεις, οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν και τις νυναικές. Η ρωμαϊκή διπλωματία μεριμνούσε να βάζει στο πλευρό κάθε βαρβάρου, που φιλοξενούσε στη Ρώμη, και μια όμορφη φιλένδα. Ο έρωτας ήταν το πιο άποτελεσματικό μέσο, που μπορούσε να μαλακώσει την ψυχή ενός βαρβαρου.

Βρέθηκε ωστόσο ένας βαρβάρους που δεν

Οι έρωτες του ΑΤΤΙΛΑ

Έφαγε το δόλωμα: 'Ο 'Αττίλας. 'Ο 'Ασιάνης αυτός μισούσε τη Ρώμη, μισούσε τον πολιτισμό της και σιχαίνονταν τα φαντά της. Στα συμπτώσια που τον καλούσαν, έπαιρνε και του, φερναν ώμο κράας, ζυγόναλο και ξερό ψωμί. Πώς οι Ρωμαίοι ήταν έχθροι του και τους όπου Ρώμη ήταν ένας κολοσσός με πλάγια πόδια. Όταν θα γυρίσει στην πατρίδα του, ήθελε πως θα μιλούσε στους αθάδεεις πρόθεεις, που φοβέριζαν την Ανατολή!

Ένα βράδυ, ο αυτοκράτορας Βαλεντιανός, που έδωσε στο παλάτι του, Έκει ο νιός της στέπας, γνώρισε την πριγκίπισσα 'Ονωρία, μικρή άδελη του αυτοκράτορα. 'Ο 'Αττίλας έβριζε έκστατικώς μπροστά της. Ήταν μια μελαχροινή όμορφη. Όταν έβριζε το βλέμμα της πάνω του, ο βαρβάρους ένοιωσε το κορμί του να καίγεται.

— 'Αττίλα! του είπε εκείνη, διασκεδάζοντάς με την ταραχή του, ελπίζω να μη μας ξεχάσεις!

— Δέ θέλω να σε θυμάμαι στέναζε εκείνος άνοιξε από τα δόντια του, που χτυπούσαν. Μά δεν ήταν μονάχα ο 'Αττίλας, που έρωτεύτηκε την όμορφη πριγκίπισσα. Τον έρωτεύτηκε κι' αυτή. Το άλαθτο γυναικείο ένστικτό της βρήκε στον 'Αττίλα το δυνατό άντρα. Αυτός δεν ήταν σαν τους μαλθακούς Ρωμαίους. Ήταν ένας πολεμιστής με πλατύ στήθος, γερούς μύς και μάτια που πετούσαν φλόγες. Ντυνόταν τόσο απλά κι' όμως είχε μιά άφθαστη μεγαλοπρέπεια. Η 'Ονωρία έμεινε νοσητευμένη.

Την άλλη μέρα τούδεταξέ το δαχτυλίδι της μ' ένα έμπιστο υπρέτη και τον κάλεσε ναρθά να την πάρει.

— 'Υστερα από δεκαπέντε χρόνια, ο 'Αττίλας, που ήταν πιά βασιλιάς των Ούννων, πραγματοποιώντας τα τολμηρά σχέδια του, ξεχύθηκε από τα βάθη της Ασίας και καταπλημύρισε τη Δύση. 'Όπου περνούσε, έσφαζε κι' έρριχνε. Δεν άφηνε πέτρα πάνω στην πέτρα. 'Ο κόσμος έφευνε πανικόβλητος. Οι υπέρες φοβέριζαν τα παιδιά με τ' όνομά του και οι παπάδες φώναζαν: «Μετανοείτε! Είναι η κρίσιμη του θεού!»

Ορμαίνοντας και κύριος της Ευρώπης, ο 'Αττίλας έστειλε μήνυμα στο Βαλεντιανό. Ζητώντας την 'Ονωρία με συμμετοχή στα δικαιώματα της βασιλείας. 'Ο Βαλεντιανός του άπάντησε πως η άδελη του ήταν παντρεμένη και πως δικαιώματα πάνω στο θρόνο δεν έχουν οι νυναικές στη Ρώμη.

— Το δικό μου το σπαθί, δρυκήθηκε ο 'Αττίλας, θα νρώπη άλλους νόμους για τη Ρώμη. Την άνοιξη του 452 ο 'Αττίλας μπήκε με πολυαριθμο στρατό στην 'Ιταλία. Ήταν οάν ένας αιώνιος που τίποτε δε μπορούσε να τον σταματήσει. Οι πόλεις ή μια ύστερα από την άλλη έπεσαν στα χέρια του. Το πέρασμά του άφηνε καπνούς, έρεπτα και πτώματα. 'Ο στρατός 'Αέτιος συγκέντρωσε το στρατό του μέσα στα τείχη της Ρώμης για να δώση την τελευταία μάχη. 'Όστόσο λίγα χιλιόμετρα από τη Ρώμη συνέβη ένα από τα

μεγάλα μυστήρια της Ιστορίας. 'Ο Πάπας Λέων, χριστιανισμός, μπήκε επί κεφαλής μιας παρεμβάδας που έμοιαζε με λιτανεία, για να σταματήσει τον τρομερό κατακτητή. Μπροστά πήγαινε ένας τεράστιος μαύρος σταυρός με τα εξαπτέρυγα και πίσω έρχονταν ο Πάπας με τα λαμπερά του άμφια. Μόλις τους είδε ο 'Αττίλας, που ήταν ποληπτικός, έσπνιάστηκε. Σταμάτησε το άλογό του και τους ρώτησε τί έλουν.

— 'Ηρθά να σου φέρω ένα φοβερό μήνυμα, του είπε ο Πάπας με θρονιότη άωνή. Γύνα πίσω. 'Αττίλα! Μπαίνοντας στη Ρώμη, θα πεθάνεις, όπως πέθανε και ο 'Αλάριχος.

— Ποιος δε τολμήση να με θανατώση; φώναζε άγρια ο 'Αττίλας. — Αυτάς! — Άπλωσε τ' αδύνατο χέρι του και τούδειξε. Πάνω από το άπορο κεφάλι του ιεράρχη, ο βαρβάρους είδε το Χριστό με τη σκουαία του. Δεξιά Του είχε τον Άγιο Πέτρο, άριστερό Του τον Άγιο Παύλο και πίσω Του ένα άιέτοπτο άσκέρι άννέλους με νυνιγέ σπαθί.

— 'Ο 'Αττίλας τρούμαξε μπροστά στο φοβερό δράμα. Κατέβασε τα θαμνωμένα μάτια του κι' είπε στον Πάπα: — Άς νινι το θέλημα του θεού σου. Δέ μπαίνω στη Ρώμη. Δώσε μου όμως ό,τι όνειρεύτηκα!

— Πρόσταξε κι' όλοι οι θεσραυοί της Ρώμης θάνατο δικό σου, του είπαν. — Δέ θέλω θεσραυρούς. Θέλω την 'Ονωρία!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ

εχάπες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ	: ΜΠΡΙΖΙΤ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ	: ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ	: ΜΙΣΕΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ	: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ.	: Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ	: ΝΤ' ΕΡΜΠΑΛΙ

12ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
'Ο Μισέλ Λεγκάνος είναι διευθυντής του Ιδιαίτερου γραφείου του προέδρου της Βουλής Λωριέ. Η Μπριζίτ, η άσπια κόρη του προέδρου, αγαπάει το Μισέλ και καταβάλλει με διάφορα τεχνάσματα να τον παντρευτεί. Πιστεύει όμως πως οι άμετοπτες πα-

λίες κατακτήσεις του αποτελούν σοβαρό κίνδυνο. Έτσι όταν μία μέρα η Μπριζίτ παίρνει ένα τηλεφώνημα από μια παλαιά φίλη του Μισέλ, που ζητάει να τον έανωθή, του δηλώνει πως θα τον άπατήσει με τον πρώτο, που θα περάση την πόρτα του σαλονιού όπου γίνεται μια δεξίωση. Τυχαίνει δε αυτός να είναι πριγκίπας.

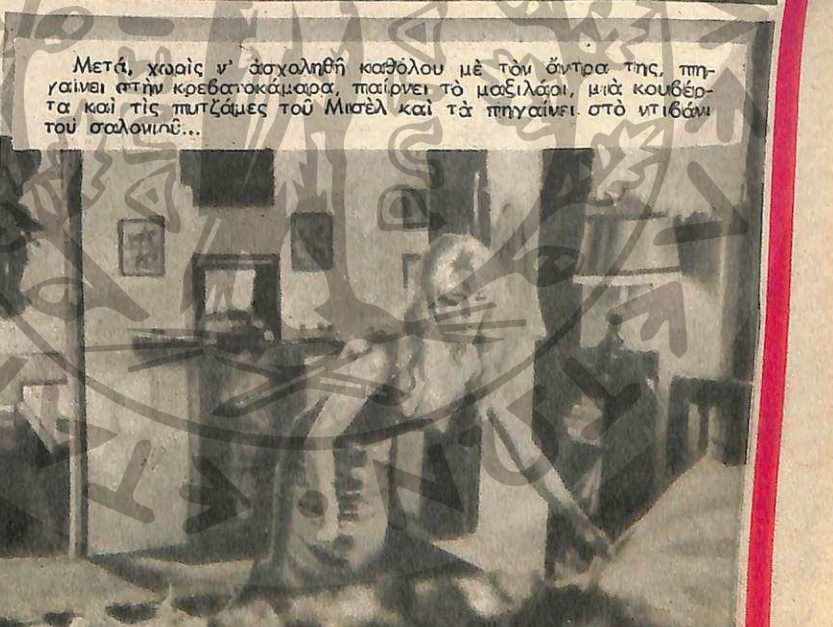
— Αυτό το κατάλαβα προ πολλού... Καί τώρα έμένα μου επιτρέπετε. Πρέπει να έανωμυρίσω οτίς επίσημες συλήτησεις μου...

— Γυρίζουμε άμέσως στο σπίτι.

Μόλις φτάνουν στο σπίτι τους, ο Μισέλ παρακολουθεί με άνησυχία κάθε κίνηση της γυναίκας του... Η Μπριζίτ άπατάει το μ-πουκαλί του ούστου και πίνει μιά γερή δόσι, πράγμα που δεν συνηθίζει να κάνει.

— Τί συμβαίνει εδώ, περιστεράκια μου; Μάτια άπποφτερά, μάγουλα κατάκόκκινα... Μπράβο! Αυτό θα πη νεότης!

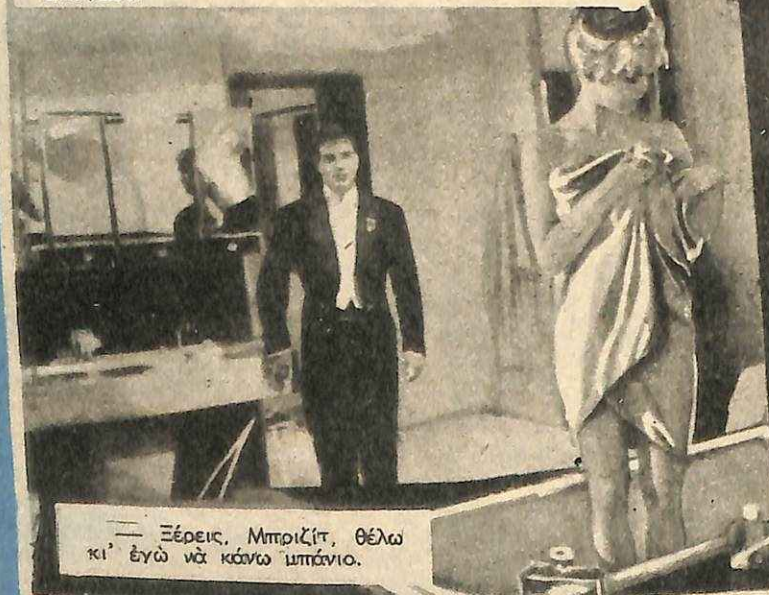
Μετά, χωρίς ν' άσχοληθή καθόλου με τον άντρα της, πηγαίνει στην κρεβατοκάμαρα, παίρνει το μαξιλάρι, μιά κουβέρτα και τις πιτζάμες του Μισέλ και τα πηγαίνει στο υπνάνι του σαλονιού...

...Ύστερα αρχίζει να γδύνεται, ενώ ο Μισέλ διαμαρτύρεται βλέποντας ότι πρόκειται να ξαναπαιχτεί ή και να κωμωδιά της πρώτης νύχτας του γάμου τους...

— Καί αυτή τη φορά, δεν πρόκειται να με κάνεις ν' αλλάξω απόφασι με τὰ ψευδο-τροφεράλογά σου!...

Ο Μισέλ αποφασίζει να μεταχειριστή όλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ κάνει τὴ θελκτικὴ γυναίκα του ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι.

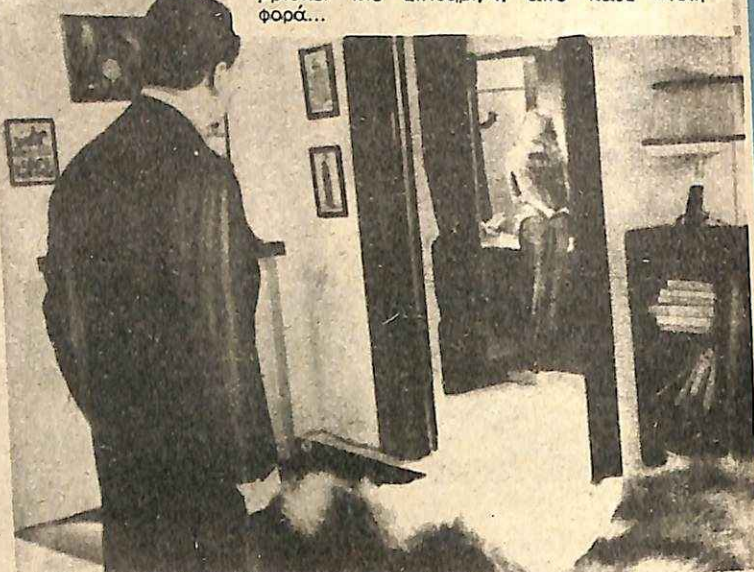
— Ξέρεις, Μπριζίτ, θέλω κι' ἐγὼ νὰ κάνω μπάνιο.

— Ὡστε ἔτσι, ἔ;

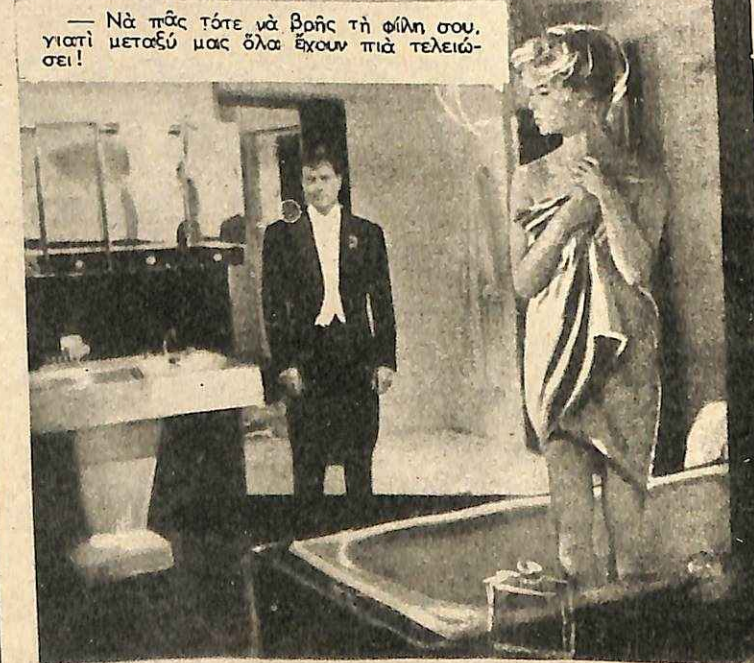

Γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴν ὁρμή τοῦ συζύγου της, ἡ Μπριζίτ τὸν καταδράχει με τὸ ντούκι...

Ἡ Μπριζίτ κατευθύνεται κορόμπιν στὸ μπάνιο καὶ χωρὶς νὰ κλείσῃ πίσω της τὴν πόρτα, ἀρχίζει νὰ γδύνεται!... Ὁ Μισέλ τὴ βρίσκει πρὸς ἐπιθυμητὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

— Νὰ πᾶς τότε νὰ βοῆς τὴ φίλη σου, γιατί μεταξύ μας ὅλα ἔχουν πιά τελειώσει!

Ύστερα βγαίνει ἀπὸ τὸ μπάνιο καί, τυλιγμένη μέσα στὴ μεγάλη πετσέτα της, τρέχει πρὸς τὸ λιβινγκ-ρούμ, ὅπου ὁ Μισέλ δὲν ἀνοίγει νὰ τὴ φτάσῃ.

...Γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ πάλι ἡ Μπριζίτ, μισόγυμνη ὅπως εἶναι, βγαίνει στὴ βεράντα καὶ βλέπει τότε ἕνα γείτονα τους, ποὺ με τὰ μάτια γουρλωμένα, παρακολουθεῖ τὸ σκανδαλιστικὸ θέαμα.

— Μισέλ... Μισέλ... Κύτταξε αὐτὸν τὸν ἀναιδέστατο!...

Ἡ Μπριζίτ ἐπιφορεῖται τῆς συνομιλίας τοῦ Μισέλ με τὸ γείτονα γιὰ νὰ ξαναπαίξῃ στὸ λιβινγκ-ρούμ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ κλείσῃ τὸν ἀντρα της ἔξω στὴ βεράντα.

— Ἡ συμφωνία αὐτὴ ζημιώνει μόνο ἐμένα...

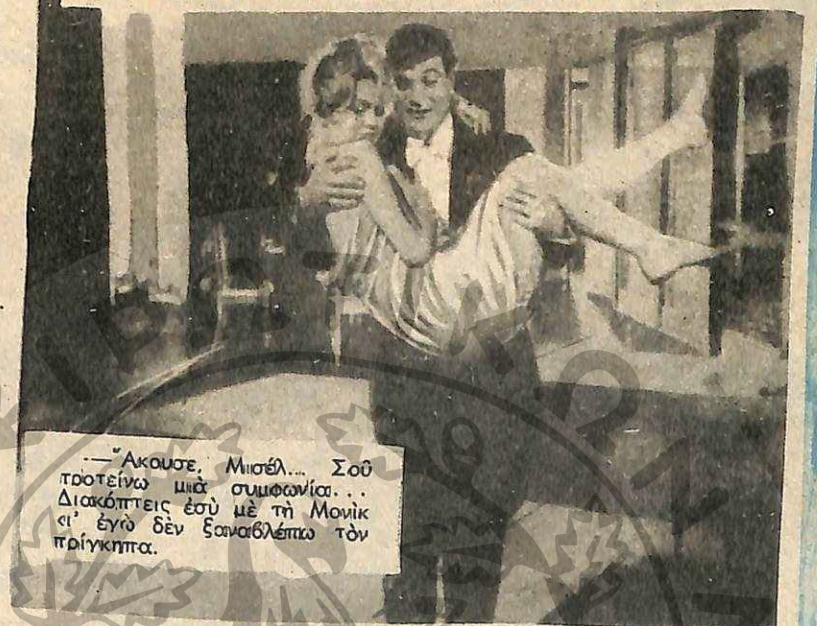
— Γιατί; Εἶναι πολὺ σοβαρὲς οἱ σχέσεις μου με τὸν πρίγκηπα. Μοῦ ἔδωκε πῶς ραντεβού καὶ θὰ βγοῦμε μαζί. Καταλαβαίνεις λοιπὸν, τί σὲ περιμένει...

Ὁ Μισέλ, ποὺ λίγο θάψιψε πάλιν στὴν ὁρμή του νὰ σπάσῃ ἕνα ἀκριβὸ βάζο, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνεπιθύμητου θεατῆ.

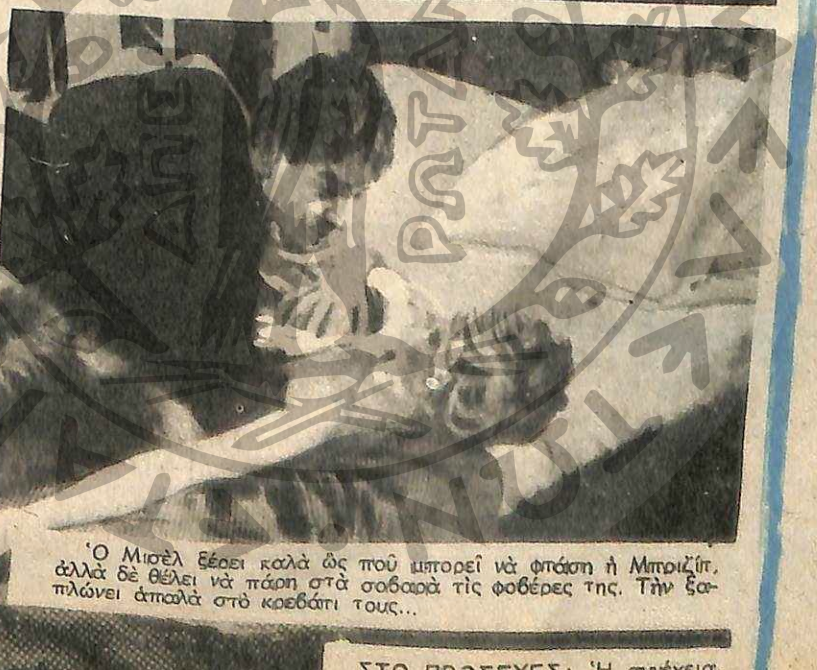

Ὁ γείτονας κλείνει με δύναμι τὸ παράθυρό του.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως καὶ ὁ Μισέλ, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ὑπεροχὴ του τὴν στικνώνει θριαμβευτικὰ στὰ γερά του μπράτσα...

— Ἀκουσε, Μισέλ... Σοὺ προτείνω μιὰ συμφωνία... Διακόπτεις ἐσὺ με τὴ Μονίκ κι' ἐγὼ δὲν ξαναβλέπω τὸν πρίγκηπα.

Ὁ Μισέλ ἔχει καλὰ ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ Μπριζίτ, ἀλλὰ δὲ θέλει νὰ πάσῃ στὰ σοβαρὰ τίς φοβέρες της. Τὴν ξαπλώνει ἀπαλὰ στὸ κρεβάτι τους...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

-Συχώρας με, αγόρι μου!
"Αρνόσα δυό μήνες! τίς είνε.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΤΗΜΑ

Το καλλιτεχνικό μας σαλόνι

ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΔΥΟ από τις πιο γνωστές και καλές τραγουδίστριες των ημερών μας, η Νάνα Μούσχουρη και η Τζένη Βάνου, μου είχαν μιλήσει για τον Μίμη Πλέσσα, πριν τον γνωρίσω ο ίδιος, χρησιμοποιώντας τα καλύτερα λόγια.

— 'Ο Πλέσσας είναι... ο Πλέσσας.

— Δηλαδή:

Δε χρειάζεται η ερώτηση. "Ηθελαν κι' οι δυο να τον συναντήσουν, κάθε μια με τον τρόπο της, πώς ο νέος στην ηλικία, αλλά φησισμένος αυτός συνθέτης, είναι ένας άνθρωπος με προσωπικότητα. Γεμάτος όνειρα, αίσθημα, μπάτι και αὐτί.

— Με συγχωρείς, Τζένη. Τὸ αὐτὶ τὸ καταλαβαίνω. Τὸ μὰτι δὲν...
Χαμογέλασε ἡ Βάνου, ἔπεισε γιὰ λίγο μετὴν τράντα της, ἔσπασε τὴν... τσάκισι τοῦ παντοφλοῦ της, πού τὸ πρῶτο ἀπὸ τὸ φορέματα σὲ σημείω, ὥστε νὰ κυκλοφορῇ μ' αὐτὸ στὸ δρόμο, σκέπτηκε λίγο καί... τὸ βρήκε.

— Μὰ, γωὸς τὸ μὰτι δὲν μπορεῖ νὰ γίνη κανεὶς καλλιτέχνης. Πρέπει νὰ ἔχει νὰ βλέπῃ πρῶτα. Νὰ βλέπῃ τὴ ζωὴ, τὴς ἀμορφίης της, τὰ βασάνά της, τοὺς καύμους της, τὴς χαρὲς καὶ τὴς πίκρας της, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴς κάνῃ μελωδία.

— Κι' ὁ Πλέσσας ἔδρε νὰ βλέπῃ:

Μία μικρὴ γκαϊότσα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της σὰν κόκκινα νεῖλη τῆς Τζένης. "Υστερὰ μὲ ἀσπάζε ἀπ' τὸ μπαρτσο καὶ μ' ἔσυρε στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Κι' ἐκεῖ δὲν μποροῦν τοὺς διαβάτες ἀνοίγει νὰ μὴ σιγανοτραγουδᾷ τὸ σουζὲ τῆς ἐποχῆς:

"Γέλιο παιδιοῦ ποτὲ δὲν ἀντηγεῖ
ἀνοίξε ἦλιν
διώξε τὴς παγωνιῆς
στὴς πονεμένους
σπαγωγετονιῆς".

Ἡ ἀπαλὴ μελωδία, ἡ σιγανὴ καὶ πονεμένη, ἔδρασε στ' αὐτιά μου καὶ κύλησε στὴν καρδιά μου. Καὶ τὴ γέμισε πίκρα.

Ἡ Τζένη, ὅταν τέλειωσε, εἶπε:

— Τί λες τώρα; ἔδρε νὰ βλέπῃ ὁ Πλέσσας;

★

Ἡ Νάνα Μούσχουρη, τὸ καμάρι τοῦ Μάνου Χατζηδάκη, πού τόσο ἔχει συνδέσει τ' ὄνομά της μὲ τ' ὄνομα τοῦ ἐπιφανέστατου αὐτοῦ συνθέτη, μοῦ εἶπε κάποτε πῶς κι' αὐτὴ:

— Στὸν Πλέσσα γαμωστὸ πολλὰ. Εἶναι σπουδαῖος συνθέτης καὶ σπουδαῖος ἄνθρωπος.

— Γιατί τὸ λες αὐτὸ, Νάνα;

— Στάθηκε τόσο εὐγενὴς καὶ στοργικὸς στὴν ἀσὴ τῆς καρδιᾶς μου. Εἶναι ἄνθρωπος μὲ καρδιά.

— Καὶ σὰν μουσικός; Σὰν συνθέτης;

— Προσώρπισε στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ κι' ἀκούμπησε στὴν ἐνδιάμεση πόρτα. Κι' ἀνοίξε μὲ τὴν ἰδιότητα φωνῆς της νὰ σιγανοτραγουδᾷ ἕνα ἄλλο σουζέ, πού καλοῦσε κόσμο, πρὶν δυὸ γρόνια καὶ πού ἀκόμη τραγουδιέται ἀπὸ τὴ νεολαία μὰ καὶ τῆς... γεροντοῦ τῆς Ἀθήνας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, σὲ στιγμὲς τρυφερῆς ἀνειροπολήσεως:

"Ἐρὼ κάποιο ἀστὲρι
ἀστὲρι—ἀστὲρι
πὺ λάμπει γλαμὸ".

Τὸ ἀκούσα μεγεμένος, πράγμα πού συμβαίνει νομίζω σ' ὅσους ἔχουν ἀκούσει αὐτὸ τὸ ἀραιο τραγουδάκι.

— Πλέσσας εἶναι, Νάνα;

— Κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά. Κι' ὁμολόγησε:

— Μ' αὐτὸ πῆρα τὸ δεύτερο βραβεῖο στὸ πρῶτο φεστιβάλ τραγουδιοῦ. Σοῦ ἔδρασε;

— Μὲ μάνευε, Νάνα.

— 'Ο Πλέσσας σὲ μάνευε.

★

Ἔχθα σηματοῖσι τὴν ἐντύπωσιν πὺς ὁ Μίμης Πλέσσας ἦταν ἕνα εἶδος... ἀρχιμάγου. "Ἐνός

μάγου τῶν παλιῶν μεσαιωνικῶν καιρῶν, πού μὲ μιὰ ἀέρινη κουτάλα ἀνακάτεψε... νότες στὴ μεγάλη γύρα τῆς μελωδίας κι' ἔπιασε μὲ τὰ δάκτυλά τοὺς γολάζους ἀτμούς, γιὰ νὰ τοὺς μεταβάλῃ σὲ ἦχους.

Κι' ὅταν τὸν συνάντησα, ἀργότερα τοῦ τόπου:

— Εἶπατε ἕνας... ἀληθινιστής.

Καθόταν στὸ πιάνο, τὸν ἀνῶριστο σύντροφο τῆς μέρας του καὶ τῆς νύκτας, κι' ἔπαιζε, σὲ κάποιον ὑπόγειο σπουντίο τῆς στοᾶς Νικολοῦδης, ἐνῶ γύρω του ἕνα ἀπίθανο πλῆθος νεαρῶν ὑπάρξεων ἀκούγαν καὶ κάθε τόσο γελοιοκοτούσαν.

Γινόταν θυμάμαι ἡ φωνοληψία τῆς ἐκπομπῆς «Νέα τάλεντα» τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη κι' ὁ Πλέσσας καθόταν στὸ πιάνο, γιὰ νὰ «συνοδέψῃ» ἡ καλύτερα γιὰ νὰ «καλοῦσῃ» τὰ πρῶτα φωνητικά τιτιβίσματα τῶν ὑποψηφίων ἀστέρων τοῦ τραγουδιοῦ.

Ὁ Μίμης Πλέσσας

Τὸν ἀγγίξα στὸν ὦμο.

— Εἶπατε ἕνας ἀληθινιστής. Ξαναῖπα.

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ἀπορώνας.

— Ἀληθινιστής;

— Ναι, ναί. Ἀληθινιστὴς τῶν ἡγῶν.

Γέλασε.

— Μὰ, ἔρετε, σπουδάζα... γημικός.

— Χημικός;

— Μάλιστα. Στὴν Ἀμερική.

— Τότε, δὲν ἔπιασα ἔξω. Ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη

σας κλέβατε τὰ μουσικά. Ἄλγω, δυνάμω, νά-τριο... καὶ νὰ το.

— Ποιὸ νὰ το;

— Τὸ τραγουδῶ. "Ἡ τὸ φάρμακο. Τὸ ἴδιο

εἶναι. Τὸ τραγουδῶ εἶναι ἕνα εἶδος φαρμάκου,

πού λυτρώνει τὴν καρδιά ἀπὸ τοὺς καύμους της.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο.

— Σοῦ ἀκούω στὸ πιάνο του. Ἡ ἐκπομπὴ συ-νεχίζεται. Χαίδετε τὰ πλῆκτρα κι' ἡ χαμηλο-τάβαν ἀθροῖσα ἔγινε ἀνοιχτικὸ λειβάδι. "Ἐ-να λειβάδι γεμάτο παπαρούνες, ὅπου γιλιᾶδες

πουλάει μὲ μουσικὴν φέρονται κελαηδοῦσαν.

Τὸν κύτταξε προσεχτικά.

— Ἐνας ἀρχιμάγος πράγματι. Κι' ἦταν τόσο

νέος ἀκόμα. Τρίντα χρονῶ. "Ἡ κάπου ἐκεῖ

γύρω.

★

Ὁ Μίμης Πλέσσας κάθεται κάπου ἐκεῖ κον-

τὰ στὴν Κυψέλη, σπὴν ὁδὸ "Υδρας.

Παντρεμένος. Γυναίκα του εἶναι ἡ κυρία

Τζέλα. "Ἐνα ἀγοράκι, ὁ Ἀντώνης, συμπληρώ-

νει τὴν εὐτυχία τοῦ ζευγαριοῦ. Μιὰ κοπέλλα, ἡ Χαρούλα, φροντίζει τὸ σπιτί, ὅταν ὁ Πλέσσας καὶ ἡ γυναίκα του λείπουν. Καὶ λείπουν σνεδὸν ἀπὸ τὴν ἡμέρα, δουλεύοντας.

Πῆνα ἕνα τελευταῖο πρωινὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ δοῦ

τὸ Μίμη. Καὶ βόλτα τὴν... Χαρούλα.

— 'Ο κ. Πλέσσας:

— Λέπει.

— Ἡ κυρία:

— Μαζὶ του.

— 'Ε, τότε, δὲ γίνεται ἀλλοιῶς... Θὰ μοῦ

δῶσῃ τὴ συνέντευξί σου.

Σήκωσε τὰ πόδια κι' ἔφυγε τρέχοντας:

— Πά, πά, πά.

— Γιατί, πα-πα-πά;

— Γιατί ἔτσι.

— Γιά στάσου, Χαρούλα. Ὁ κύριός σου σή-

μερα εἶναι προσσηκός. "Ἐνας ἄνθρωπος-ἀ-

στέρι. Κατάλαβε:

— Κατάλαβε.

— Χιλιάδες ἄνθρωποι θέλουν νὰ μάθουν... ὅ-

σα ἔρεῖς ἐνῶ γι' αὐτόν.

— Κατάλαβε.

— Λοιπόν, μολόνα.

— Πά-πα-πά.

Διάβολε.

— Τότε, Χαρούλα, νὰ σὲ ρωτήσω, ἀλλοιῶς.

— Τρώει ὁ κύριός σου;

— Τρώει.

— Κοιμάται;

— Κοιμάται.

— Καὶ τί ἄλλο κάνει;

— Γράφει τραγουδιὰ.

— Ποιὰ ἔρεῖς ἀπ' τὰ τελευταῖα του;

— Χι. Τὴς «Χάντρες». Τὴς ἔρεῖς;

— Βέβαια τὴς ἔρεῖς.

— "Οἱ πράσινες οἱ κόκκινες

οἱ θαλασιῆς σου οἱ γάντες".

— Καὶ ποιὰ ἄλλα τραγουδιὰ του ἔρεῖς;

— Χι! Πολλά. Γιά στάσου νὰ θυμῶ.

Τῆς ἀπαριθμῶ μερικά. Τὸ «Πέρασε ἦλιν»,

τὸ «Ἡ ἀγάπη», «Χάρι-Χαίμα», «Κόκκινη κλω-

στή δειμένη», «Πῶς τώρα ἀγάπη μου», «Μιὰ

συνεισφορά», «Τὴ γυναικὴ ἀπὸ σῆμα», «Τρα-λα-λα-

λά», «Ὅταν ἔγινε μιὰν ἀγάπη». «Θὰ κλέψω τὰ

τραναντάφυλλα»...

— ...Μὰ, γιὰ σπάσου, διὰ Χαρούλα. Ἐγὼ

ἤρθα νὰ ρωτήσω σένα καί...

Μάλιστα. Τὰ λέω ἐγὼ. Αὐτὸ εἶναι.

Αὐτὸ στὸ κάτω-κάτω εἶναι ὁ Πλέσσας. Μπο-

ρεῖ νὰ μὴν ἔρετε τὸν ἴδιο, νὰ μὴν μπορῇτε νὰ

βοηθετῶν ἴδιο, ἀλλὰ ἔρετε τὰ τραγουδιὰ του.

Τὰ ἔρεῖς ὅλη ἡ Ἀθήνα. Καὶ ἡ ἐπαρχία. Καὶ

τὰ τραγουδῶν. Καὶ θὰ τὰ τραγουδᾷ γιὰ και-

ρὸ. Γιά νάνα.

Λίγο εἶναι;

★

Ὁ Μίμης Πλέσσας θεωρεῖται σήμερα σὰν

ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους καὶ μουσικὰ κα-

ταρτισμένους μετέωρους τῆς νέας γενιᾶς. Μπο-

ρεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὺς εἶναι ὁ συνθετικὸς κρῖκος

μεταξὺ τῶν παλιῶν καὶ τῶν νέων.

Οἱ συνάδελφοί του τὸν θεωροῦν σὰν τὸν

«ἀνθρακὸ τῆς μελωδίας», γιὰτὶ τὰ τραγουδιὰ,

οἱ συνθέσεις του καὶ ἡ μουσικὴ τῶν παινῶν

βασίζονται πάντα στὴν ἀρμονία τοῦ μέλους.

— Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο...

— Τὴν πῶ ἐγὼ γιὰ τὸν ἑαυτό μου; Θάταν

ἀνῆλκτο. μοῦ εἶπε, ὅταν τοῦ ἔκαμα τὴ συγ-

κετικὴ ἐρώτηση. Τὸ μόνον πού ἔρεω εἶναι ὅτι δὲν

ἔδρασα ἀκόμα τὸ μάξιμουμ τῶν δυνάμεών μου.

Ἡ μουσικὴ, ἔρεῖς, εἶναι κάτι πού...

— Ἐσκυψε τὸ κεφάλι. Ἡ βαθεῖα εὐχάριστη

φωνὴ του ἔγινε σιγανή. Καὶ τὰ μάτια του ἔ-

λαμῶσαν.

Στοιμάτησε.

— Λέγε, Μίμη, τί εἶναι ἡ μουσικὴ;

— Ἀνάσανε βαθεῖα.

— Ὅταν μιλάω γιὰ μουσικὴ, εἶπε, μοῦ

ἀρέσει νὰ μένω μόνος. Νὰ σιωπῶ.

Ἐρερε τὴν ἀκροτὴ γλώσσας σὰν γέλη

καὶ ἀπόσπασε τὴ σκάμ του.

— Ἡ μουσικὴ δὲν ἐκφράζεται μὲ λέξεις. Ἄλ-

λά μὲ καρδιά. Μὲ αἴσθημα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΖΙΝΑ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΔΕΝ ἔχει ἱστορία μεγάλη ἡ Τζίνα Βούλγαρη στὸ θέατρο. Ἀλλ' ἄσπε τρία χρόνια μόλις ὅπτευε στὴ μουσικὴ ἐλαφρὰ σκηνὴ καὶ οἱ προ-γυατοποίησεις καὶ οἱ ἐπιτυχίες της σὰν συμ-πρόετας καὶ σὰν τραγουδίστριας δὲν εἶναι πολλές καὶ μεγάλες.

Ὡστόσο... Αὐτὸ τὸ «ῥεστόσο» ὁδήγησε τὰ βήματά μου κάποιον ἀπρόγεμα στὸ καμαρίνι της τοῦ θεάτρου «Ἀρκούδου».

Τῆς τόπα καθορῶ:

— Τζίνα, εἰσαι τὸ μέλλον

Μὲ κύτταξε θαυμασμένη.

— Τὸ μέλλον;

— Ναι, τὸ «μέλλον» τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου...

Τὰ μάτια της θάλασαν. Καὶ τὰ βλέφαρά της

πετάχισαν.

— Ἐνα γαμῶγελο, γεμάτο ζωτικότητα καὶ φου-

κάπητα ἀνθρώπου στὰ γέλη της.

— Λοιπόν, Τζίνα, ἔχεις καιρὸ γιὰ... ἔσο-

λόγησι.

★

Δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράξενη τοῦτη ἡ συ-νέντευξι. Ἡ Τζίνα Βούλγαρη, κατὰ γενι-κὴ ὁμολογία τόσο τῶν εἰδικῶν τοῦ θεάτρου, ὅ-σο καὶ τῶν μὴ εἰδικῶν, τῶν ἀπλῶν θεατῶν, πού τὴν γελοιοκοτοῦν κάθε βράδυ στὴ σκηνὴ τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, τοῦ ἐνός καὶ μόνου ἐλαφροῦ θεάτρου πού ἀπέμεινε στὴν Ἀθήνα, εἶναι ἡ

στὰς τῆς αἰσίου.

Ἐκεῖ ἀλλοῦσε ὅλα τὰ ἐφόδια γι' αὐτὸ. Μιὰ ἐκνευλίζουσα ζωτικότητα, ὑπὸ, καλλιεργημέ-νη φωνὴ καὶ μιὰ ἐκρηκτικὴ ἀμορφία, πού κάνει

τοὺς θεατῆς νὰ μὴν ἀποσύρουν τὰ βλέμματά

τοὺς ἀπὸ πᾶν της, ὅταν βγαίνει στὴ σκηνή.

Ἡ Τζίνα Βούλγαρη ἔχει μιὰ ἐκρηκτικὴ ἐ-κρηκτικότητα μὲ τὸν «θῆλυ» πειρασμὸ τῶν Λον-δρέζων τῆς δάσχημης στὸν Ντιάνο Ντόρς. Τὰ ἴδια πλατίνε μακιὺα μαλλιά, πού πέφτουν

στοὺς ὤμους, τὸ ἴδιο στρουγγυλὸ πρόσωπο. Οἱ ἴδιες ἀναλογίες τοῦ σώματος ἀκόμα καὶ οἱ ἴ-διες... δυσαναλογίες.

★

Πῆρα μιὰ μέρα τὴ Τζίνα Βούλγαρη γιὰ ἕνα

φωτογραφικὸ περίπατο στὸ λόφο τῆς Πνυκός.

— Στ' ἀρχαία;

— Πιὰτὶ δι:

Ὁ φωτοεπιρτορε ἔσπυσε νὰ συμφωνήσῃ.

Κι' ἔσπυσε τὴ νύνην του.

Ὄποιου νὰ «τραβήξῃ» τὴν πρώτη πόδα ἕνας

μεγάλος κύκλος εἶχε σηματοῖσῃ γύρω μας, ἕ-νας κλοιὸς, βάλεγα, ἀπὸ λαμπρότατα βλεμματα

καὶ ἐξημμένα πρόσωπα.

Ἦταν οἱ περπατητὲς καὶ οἱ ἀγογγολοὶ

τοῦ μικροῦ ἀσπυλλίου πού εἶχαν βγῇ γιὰ νὰ

ναροῦν τὴν ἀναπάντεχη λιακάδα τοῦ χειμωνιά-τικου ἀπογευματός.

Ἀκόμα καὶ οἱ ἔξοι τοῦριστὲς καὶ τοῦρι-στριες, μὲ τοὺς περιβραγους σκούφους καὶ τὴς φωτογραφικὲς ὑπὸντες περασμένες γύρω στὸ

λαμῶ, εἶχαν παραιτήσῃ τὸν θαυμασμὸ τοῦ Παρθενῶνα καὶ βάλθηκαν νὰ θαυμάζουν κάτι

τὸ πὺς γελοιοποιεῖ καὶ πὺς συγκλονε: Τὴ Τζίνα.

— Λοιπόν: Γιά λέγε.

— Τὴν πῶ;

— Ὁ,τὶ νάνα. Φτάνει νὰ μιλάς.

— Νὰ σοῦ πῶ τότε ἕνα ὄνομα.

— Πῆς το.

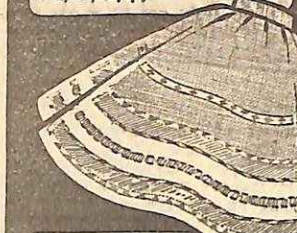
— Λογοθετῖδης.

— Ὁ Βασίλης: Τὴ δουλειὰ ἔχει τώρα ὁ μα-

καρίτης ἀνάμεσά μας;

— Α

Πάντοτε πρώτοι στον τομέα των υφαντών λαικής τέχνης ιδίας παραγωγής.

ΜΥΚΟΝΙΑΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΦΟΥΣΤΕΣ
ΜΑΛΙΝΕΣ • ΔΑΜΑΚΕΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΔΑΜΑΚΕΣ
ΜΠΛΟΥΖΕΣ
ΟΛΟΜΕΤΕΣ
ΕΞΑΡΤΗ • ΜΑΝΔΑΛΙΑ
ΤΑΓΑΡΙΑ • ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ

ΠΡΑΞΕΙΣ: ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΛΙΑΝΙΚΗ

Β.ΠΑΠΟΥΤΣΑΣ & ΣΙΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 55Β - ΑΘΗΝΑ

ΔΙΑΙΤΑ "Η ΟΧΙ;"

ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΕΤΕ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

«Όχι, αυτόν το διαίτα πιά», συμβουλεύουν οι Γερμανοί ειδικοί. «Εάν θέλετε να ελαττώσετε το βάρος σας ή να διατηρήσετε κομψή τη σιμωμένα σας, δε χρειάζεται πιά να υποβάλλεστε σε μια ανέλεστη βασανιστική διαίτα. «Η διαρκής «εσπέρη» και τα «τέλειωτα κμή», κάνουν τη ζωή μαρτύριο, άφαιρούν κάθε χαρά της και συγχρόνως υπονομεύουν ουσιαστικότερα την υγεία. Αναμεία, σωματική, ψυχική και νευρική κατάρρευση, έδα, διαρκές αίσθημα κόπωσης, μελαγχολία, έδα, παραμένο, ίδου, μικρές από τις συνέπειες συνέπειες της κοινής αδυνατίας». Πρέπει, λοιπόν, να διακινδυνεύσετε δια αυτά χρόνια της κομψότητας. «Όχι, διότι εύκολα τρώγοντας απ' όλα με μέτρο και πίνοντας κάθε πρωί ένα φλυτζάνι ζεστό «Τσάι Ρίχτερ» μπορείτε να αδυνατίσετε εντελώς ακίνδυνα, όσο θέλετε. Με το «Τσάι Ρίχτερ» όχι μόνο ελαττώνετε το βάρος, αλλά το σώμα αισθάνεται καλύτερα. Όλα τα όργανα να λειτουργούν όπως πρέπει. Πονοκέφαλοι, τα νεύρα, η κόπωση, η άδυναμία, ε-εναρμόνιστοι βαθμύδω και το δέρμα αναβίωσαν τη δροσιά του.

Το «Τσάι Ρίχτερ» είναι άγνο φυτικό παρασκεύασμα, δοκιμασμένο έδα και 50 χρόνια, που έχει την καταπληκτική ιδιότητα να αποβάλλει το περίττω βάρος του σώματος, διατηρώντας συγχρόνως τον οργανισμό σε μια κανονική, ισορροπημένη λειτουργία. Αρχίστε από σήμερα να πίνετε κάθε πρωί ένα φλυτζάνι «Τσάι Ρίχτερ» και σύντομα θα διαπιστώσετε τα ευεργετικά του αποτελέσματα.

Πωλείται σ' όλα τα φαρμακεία.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Αμφιλοχίας 1
Δεχεται καθ' έγκληση 10-12 και 5-7
ως και επί συνελεύσει.
Τηλέφωνο 810.760.

Πήρε πάνω απ' το τραπέζι ένα ποτήρι, που φαινόταν γεμάτο με καθαρό νερό, και τδωσε στο Γκουίντο. Έκείνος τραβήχτηκε απότομα πίσω.

— «Όχι, είν' αδύνατο! τραύλισε.

Μα η περιφρονητική ματιά της Νάρας τον έκανε να σκύψει υποταγμένος το κεφάλι. Πήρε το ποτήρι και το πλησίασε στα χείλη της γυναίκας του.

Με τις πρώτες σταγόνες, που βρέσανε τα χείλη της, η Κλάρα άνοιξε τα μάτια της και διέκρινε άοριστα δυο σκιές σκυμμένες από πάνω της.

Πιές! τη διάταξε ξερά ο Γκουίντο.

Η Κλάρα ένοιωσε στεγνό το στόμα της. Πήρε μηχανικά το ποτήρι και ήπιε μερικές γουλιές. Συνήλθε τότε τελείως. Έμπηξε άμέσως μια κραυγή φρίκης, απομάκρυνε το ποτήρι και πεταχτηκε όρθια.

— Τι μου δώσατε, άτιμοι! φώναξε. Έποφελήθηκατε απ' την αδυναμία μου για να με δηλητηριάσετε!

Τρελλάθηκες, τής είπε απότομα ο κόμης. Δεν ξέρεις τί λές. Η Νάρα χαμογέλασε.

— Δε σου τάλεγα εγώ, Γκουίντο: παρατήρησε. Αντί να σ' ευχαριστήσω που την περιποιήθηκες, σε βρίζει, σε προσβάλλει.

Η Κλάρα μάντευε άοριστα τη φριχτή αλήθεια, κι' όμως δεν ήθελε να την πιστέψει.

— Αφήστε με να φύγω! Να φύγω! φώναξε.

— Θα υπογράψης πρώτα αυτό έδα το χαρτί, τής είπε ψυχρά ο Γκουίντο.

Η Κλάρα ήταν σε άξιοβρήντη κατάσταση, άγικαν πιά ν' αντισταθή περισσότερο.

Υπόγραψε, με σπασμωδικές κινήσεις, το χαρτί που έβαζε μπροστά της ο κόμης, δίχως καν να το διαβάσει. Υστερα, τρελλή απ' τον τρόμο της, ώρμησε προς την πόρτα, που είχε μείνει άνοιχτή. Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και βγήκε απ' το μέγαρο.

Τ' αυτοκίνητο την περίμενε στην πόρτα. Βλέποντάς την, η Λίλια κούνησε χαρούμενα τα χεράκια της και προσπάθησε να ξεφύγει απ' την αγκαλιά της γκουβερνάντας.

Η δυστυχισμένη Κλάρα κατάφερε να συγκρατηθεί και να χαμογέλασε στην καρούλα της. «Ανέθηκε στ' αυτοκίνητο και έπτε στο σωφωρ να την πάει στο συμβολαιογράφο της».

— Τι έχετε, κυρία κόμης; τή ρώτησε η γκουβερνάντα, τρομαγμένη. Είσαστε αδιάθετη;

— «Όχι, όχι. Λίγο κουρασμένη μονάχα... γιατί στάθηκε πολλή ώρα όρθια... Λίλια, δώσε ένα οίλι στη μαμά. Μ' αγαπάς μικρούλα μου!

Η γκουβερνάντα κατάλαβε πως θα είχε συμβή κάτι σοβαρό στην κόμης. Την κύτταξε με θλίψη και συμπόνια, αλλά δεν θάλημσε να της κάνει άλλες ερωτήσεις.

— Έπειτα από λίγο, είχαν φτάσει στο συμβολαιογραφείο.

Βλέποντας την κόμης να μπαίνει στο γραφείο του, ο συμβολαιογράφος δε μπόρεσε να συγκρατήσει μια κίνηση λυπημένης έκπληξης. Έκείνη το κατάλαβε και τήρ έπτε θλιμμένα, δίνοντάς του το χέρι:

— Με βρίσκετε αλλαγμένη... δεν είν' έτσι;

— Ναί... δηλαδή είσαστε χλωμή... Μα χαρήκατε, παρακαλώ, κυρία κόμης!

Η Κλάρα έπεσε σε μια πολυθρόνα.

— Είσαστε αδιάθετη; τή ρώτησε στοργικά ο γέρος συμβολαιογράφος, που την ήφερε από μικρούλα και γνώριζε όλους τους μυστικούς πόρους της ευγενικής ψυχής της. Σας συνέβη τίποτα;

— Είδα τον άντρα μου, απάντησε απλά η Κλάρα.

Ο συμβολαιογράφος τήν κύτταξε με οίκτο.

— Ακολουθήσατε τις συμβουλές μου; τή ρώτησε.

Η Κλάρα κούνησε το κεφάλι της μελαγχολικά.

— Δε βρήκα το θάρρος! έπτε.

— Μα δε σκεφθήκατε τήν κόρη σας!...

— Μάλιστα, τή ρώτησε.

— Δεδοίκατε το θρόνο! φώναξε η Κλάρα. Τώρα δε φοβάμαι πιά γι' αυτόν, ούτε γι' τήν κόρη μου.

— Έμαθα επίσης πού ακριβώς βρίσκεται ο αδελφός σας, κι' έλπίζω, ότι το γράμμα σας θα έχη φτάσει, τώρα στα χείρια του.

Η νέα γυναίκα δάκρυσε από χαρά κι' ευγνωμοσύνη. Η συγνώμη της ήταν τόσο δυνατή, ώστε έαυνη μια στιγμή πως θα λιποθυμούσε.

Ο συμβολαιογράφος τής πρόσφερε ένα ποτήρι νερό. Μα εκείνη, βλέποντάς το, έκαμε μια κίνηση τρόμου.

— Τι έχετε; τή ρώτησε ο γέρος.

— Τίποτα, τίποτα... μουμούρισε η Κλάρα.

Μα είχε θυμηθεί το άλλο εκείνο ποτήρι, που τής είχε προσφέρει ο Γκουίντο, όταν είχε μισολιποθυμήσει, στο σπίτι του... κι' αναρωτιόταν τι γάχε μέσα στο ποτό εκείνο, που είχε καταπιή μηχανικά!

«Ω, θάταν φριχτό!... έπτε με το νου της. Τι θα γινότανε τότε το παιδίκι μου!...»

— Είσαστε καλύτερα τώρα; τή ρώτησε ο συμβολαιογράφος με συμπάθεια.

Η κόμης προσπαθούσε να του χαμογελάσει.

— Ναί, ναί... απάντησε. Μα θέλω να το κανονίσω έδα... Γιατί δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να μου συμβή!...

— Αφήστε αυτές τις θλιβερές σκέψεις! τής σύστησε ο συμβολαιογράφος.

— Αν πεθάνω πρίν φτάσει ο αδελφός μου, δε θέλω να μείνη η περιουσία της κόρης μου στα χείρια του πατέρα της.

— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, έτσι πού είναι συντεταγμένη η διαθήκη πού υπογράψατε.

Η Κλάρα χλωμάζε αλόενα πιδ πολύ. Ο συμβολαιογράφος το πρόσεξε.

Γύρισε τώρα στο σπίτι σας, τή συμβούλευσε. Δεν έπρεπε να βγίητε, στην κατάσταση πού βρίσκεσθε. Έπρεπε να με φωνάξετε εκεί.

Η Κλάρα σηκώθηκε με κόπο και, ακολουπώντας στο μπράτσο του συμβολαιογράφου, ξαναγύρισε στ' αυτοκίνητό της.

Όταν έφτασε στη βίλλα της, έπεσε άμέσως στο κρεβάτι. Ένοιωθε φοβηρή εξάντληση. Δε μπορούσε να σηκώσει ούτε το χέρι της. Κρύος ιδρώτας έβρεχε έδα της το κορμί.

Η γκουβερνάντα, τρομαγμένη απ' τήν αλλοίωσι της φυσιογνωμίας της, έστειλε ένα υπηρέτη στην πόλη, για να φέρη ένα γιατρό.

Όταν ήρθε ο γιατρός κι' εξέτασε τήν κόμης, έζαωσε τα φόνδια του.

— Είμαι πολύ άρρωστη... δεν είν' έτσι; τόν ρώτησε εκείνη ξεμυχιμένη.

— Λίγο αδύνατη μονάχα... Μήπως κουρασθήκατε; Η δοκίμασατε καμιά δυνατή συγκίνηση;

Η Κλάρα κοκκίνισε.

— Όχι, όχι! απάντησε.

— Πάντως, χρειάζεστε άπόλυτη άνπαυση. Θα σας γράψω κι' ένα φάρμακο...

Ο γιατρός βγήκε απ' το δωμάτιο, μαζί με τή γκουβερνάντα.

— Πώς είναι, λοιπόν, η κυρία κόμης; τόν ρώτησε εκείνη.

— Άσχημα... πολύ άσχημα! Δε θα έζηει περισσότερο από λίγες μέρες... έκτος αν συμβή κάποιο θαύμα! Καλά δε κάνετε να είδοποιήσετε τόν άντρα της.

Μα αυτός τή σκότανε! έξασπε η γκουβερνάντα.

Ο γιατρός σκυρότασε.

— Τι είν' αυτό πού λέτε; διαμαρτυρήθηκε. Η κόμης είχε πάντα αδύνατο οργανισμό. Δεν ήταν ποτέ πολύ γερή.

«Όλοι συνεννοημένοι είναι!», σκέφθηκε η γκουβερνάντα.

Ο γιατρός έγραψε μια συνταγή. Όστόσο ήταν βέβαιος πως η Κλάρα πέθανε από μαρasmus και πως τίποτα δε θα μπορούσε να τή σώσει. Έγραφε ύστερα, άφου σύστησε και πάλι άπόλυτη ήσυχια.

Η κόμης άμεινε πολλές ώρες σε ναρκωμένη. Ύπνησε άργα το βράδυ. Προσπαθούσε να ταχτοποιήσει τις σκέψεις της και κύτταξε γύρω της. «Ηταν μόνη».

Έδα σφύριζε ο άνεμος.

Με φωνάζει η κόρη μου... μουρμούρισε η Κλάρα.

Σηκώθηκε με κόπο απ' το κρεβάτι, άσπρη σά φάντασμα, και σύρθηκε ως τή διπλανή κάμαρα, όπου κοιμόταν η Λίλια.

Θέλελε να τήν αγγίξει, να τήν πάρη μαζί της, μα δεν είχε τή δύναμη!...

Πρέπει να τή γλυτώσω... να τήν πάρω και να φύγω... τραύλισε παραπληρώντας. Λυπήσου με, Παναγία μου!... Λίλια μου, έμπνε, φίλησε τή μαμά σου... Τι γυρεύει έδα αυτός ο άτιμος; Θέλει να σε σκοτώσει, όπως και μένα... Λίλια, άγγελέ μου, προσευχήσου για τή δυστυχ μαμά σου!...

Έαναγύρισε με άργα βήματα στην κάμαρά της, έπεσε στο κρεβάτι κι' έμεινε άκίνητη.

Όταν μήκη η καμαριέρα, μια ώρα άργότερα, τή βρήκε σε τέτοια κατάσταση, ώστε νόμιζε πως είχε πεθάνει. Φώναξε, ζήτησε βοήθεια.

Σε λίγο έφτασε ένας παπάς. Μα η δυστυχισμένη κόμης δεν καταλάβαινε πιά τίποτα.

«Ένα νέο ζευγάρι κατέβηκε απ' το τραίνο, που έφτασε τα μεσάνυχτα στη Φλωρεντία. Ο άντρας ήταν 22 χρονών, με λεπτό κι' όμορφο πρόσωπο, χρυσόξανθα μαλλιά, σκούρα και γλυκά μάτια και κομψή κορμοστασιά».

Η γυναίκα, λίγο πιδ κοντή και πολύ μελαγχρινή, είχε μαλλιά κατάνανρα και κατασάρ, θερμή φυσιογνωμία, μάτια γεμάτα από μια έξωτική γοητεία, παχιά και κατακακκίνα χείλη. Ήταν άκαθόριστης ηλικίας, από 16 ως 20 χρονών. Χαμογέλουσε σαν κοπελλίτσα, αλλά τήν έκφραση της ματιάς μεγάλης γυναίκας.

«Ένας υπηρέτης πήγε να είδοποιήσει τόν κόμητα. Ο Γκουίντο ήρθε άμέσως».

Ήταν κατάχλωμος κι' έφερε κάθε τόσο ένα μαντήλι στα μάτια του.

Όταν μήκη στην κάμαρα της γυναίκας του, ανατρίχιασε σύκορμος — από τρυφερί ή από φόβο; Του φάνηκε ίσως πως η Κλάρα είχε σηκωθεί, άναγκασμένη, πως τον έδειχνε σε όλους και τούς έλεγε δυνατά:

«Νά ο δολοφόνος μου!... αυτός πού με σκότωσε, πού με δηλητηρίασε!...»

Μα η κόμης είχε χάσει τις αισθήσεις της. Το κορμί της ήταν κιάλας αλόγιστο, το πρόσωπό της άσπρο σά μάρμαρο. Το μισανοιχτό στόμα της φαινόταν πιδ δίχως πνοή.

Προσπαθώντας να συγκρατηθεί, ο κόμης γονάτισε δίπλα στο κρεβάτι, πήρε το ένα χέρι της Κλάρας και τόφερε στα χείλη του. Έκείνη τινάχτηκε άμέσως, σά να τήν είχε άγγίξει πυρωμένο σίδερο, άνοιξε τα μάτια της και τόν κύτταξε.

«Ένας τρόμος άπεριγράπτος αλλοίωσε τή φυσιογνωμία της. Τα χείλη της σάλεσαν, σά να έδα να πη κάτω. Τα χείρια της άνασκήθηκαν και ξαναπέσαν πάλι. Γούρλωσε τα μάτια της απ' το φόβο. Αλλά δεν έδωλε ούτε μια φωνή, ούτε ένα βουγγινό...»

Κλάρα μου, συχώρεσε με! Ζήσε για μένα! φώναξε ο κόμης.

Ακούμπησε το χέρι του στο μετωπό της και το αίσθανθηκε παγωμένο.

Πέθανε!... Πέθανε! βόγγησε, κυττάζοντας παράξενα τα όρθονια στα μάτια της.

Σε λίγο ήρθε ο γιατρός και πιστοποιήσε τόν θάνατο. Ο παπάς εύλογησε το σώμα της Κλάρας και έπτε ύστερα στο Γκουίντο:

Κύριε κόμη, η μακαρίτισσα μου είχε έκφρασει πολλές φορές τήν επιθυμία να ταφή στο κοιμητήριο της Άντέλλα.

Δεν έχω αντίρρηση, απάντησε εκείνος, φέρνοντας πάλι το μαντήλι στα μάτια του. Σας παρακαλώ, φροντίστε σεις για έδα, γιατί δεν άντέχω πιά!... Νά, πάρτε λεσά! Έγώ θα γυρίσω στην πόλη. Δεν έχω τή δύναμη να παρευρεθώ στην κηδεία.

Κι' η μικρή!... Θα τήν πάρω μαζί μου.

Η γκουβερνάντα δε μπόρεσε να συγκρατήσει μια τρομαγμένη χειρονομία.

Η καυμένη η μικρούλα, στα χείρια του κόμητος!... σκέφθηκε. Θεέ μου, είναι φριχτό! Κι' όμως, δε μπορεί κανείς να τόν έμποδίσει να τήν πάρη. Είναι ο πατέρας... Μα πώς κι' εγώ μαζί της. Απ' αυτή τή στιγμή, θα τής αφιερώσω όλη μου τή ζωή».

Ο άντρας κρατούσε μια βαλίσουλα κι' η γυναίκα μια μεγάλη τσάντα.

Προχώρησαν κι' οι δυο βιαστικά προς τήν έξοδο. Η νέα γυναίκα στράφηκε ξαφνικά στο σύντροφό της και τού έπτε:

— Ξέχασες τις άποσκευές μας, Άλφόνσο!

— Θα στείλωμε να τις πάρουμε άργότερα, καλή μου Άνές, απάντησε ο νέος. Μη γασμεράμε τώρα! Ξέρεις πως θέλω να σφίξω στην αγκαλιά μου τήν αδελφή μου, σήμερα κιάλας!

— Ναί, ναί... έπτε η γυναίκα, χαμογελώντας. Τήν αδελφή σου!... Ξέρεις πως ε' αρχίζω να τή ζηλέω; Γιατί σ' κάνει να ξεχάσεις ακόμα και τή γυναίκα σου, πού έχεις δίπλα σου!

Ο νέος θάθελε να τή κλείσει το στόμα μ' ένα φιλή. Η Κλάρα δεν τού το επέτρεπε το περιβάλλον. Περιορίστηκε, λοιπόν, να τής σφίξει το μπράτσο. Τήν τραβήξε ως ένα από τ' αυτοκίνητα πού στάθμευαν εκεί απ' έξω, τή βοήθησε ν' ανέβη και έπτε στο σωφωρ:

— Θα πάμε λίγο μακριά: στη βίλλα Τορριτσέλε. Πιστεύω να τήν ξέρεις...

Μάλιστα, κύριε.

Έέρω πως ο δρόμος είναι άσχημος. Κάνε όμως όσο πού γρήγορα μπορείς, και θα σου πληρώσω όσα θέλεις!

Θα προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω, κύριε, υποσχέθηκε ο σωφωρ.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο νέος κάθισε δίπλα στη γυναίκα του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

— Ελπίδα, σύστησε στην 'Ινές. Προσπαθώντας, εκείνη έσταξε λίγο προσέχοντας το στόμα του νεού. Τό πρόσωπό του άρχισε τότε να ξεκαρδίσκει το χρώμα του κι' η ματιά του ζωήρευε. Κύτταξε τη γυναίκα του, της χαμογέλασε.

— 'Ινές... 'Ινές μου... Έσύ είσαι; Πού βρισκόμαστε;

— Σ' ένα φιλικό σπίτι. 'Ησύχασε, προσπάθησε ν' αναπαυθείς. 'Αλλ' ο νέος διέκρινε ξεφωκικά το γέρο χαρικό, που είχε παρουσιαστεί στην εξώπορτα, και θυμήθηκε άμεσα.

— Θεέ μου!... τραύλισε, τρέμοντας συγκορμής. 'Η Κλάρα πέθανε!... Μου το είπε αυτός ο άνθρωπος!... Πέθανε!... Πέθανε!...

Και αναλύθηκε σε σπαρακτικούς λυγμούς.

— 'Η 'Ινές δεν τόλμησε να διακόψει το ξέσπασμα του πόνου του. Έκλαιγε κι' αυτή μαζί του.

Σε λίγο, ο 'Αλφόνσος ήσυχασε. 'Η κρίσι είχε περάσει. Προσπάθησε να ταχτοποιήσει τις ιδέες του. Έγνεψε στο γέρο να πάει κοντά και τον ρώτησε:

— 'Από τί πέθανε;... Πότε;... Πές μου τα όλα... και θα σου δώσω όλα λεφτά θέλησης!

Ο χαρικός πήρε ύψος άμυχνας.

— 'Εγώ δεν ξέρω πολλά πράγματα, κύριε, απάντησε. Σπάνια έδωπα την κόρη μου. 'Η γυναίκα μου όμως την περιποιότανε, και μπορεί να σ' ας δώση όλες τις πληροφορίες, που θέλετε.

— Φώναξε την άμεσα!

Μιά απ' τις χωρικές, που στέκονταν σε μία γωνιά, προχώρησε και είπε:

— 'Εγώ είμαι, κύριε... 'Η κόρη μου ήταν αδιάθετη από πολλόν καιρό κι' είχε έρθει εδώ στην έξοχη για να συνέλθη. Δεν την αναγνώρισα πιά, έμεινε που την έβρασε από άλλοτε. Είχε γίνει άσηπη σαν το πανί, και τα μεγάλα μάτια της γυαλίζανε σαν το κρύσταλλο. Μα διατηρούσε πάντα εκείνο το αγεγικό χαμόγελό της...

— Ο άντρας της ήταν μαζί της; ρώτησε ο 'Αλφόνσος, με πνιγμένη φωνή.

— Όχι, κύριε. 'Ηρθε μονάχα προχτές το βράδυ, που ήταν στα τελευταία της.

— Ο 'Αλφόνσος δάγκωσε τα χείλη του κι' έσφιξε τις γροθιές του, ενώ η 'Ινές έκλαιγε κι' αυτή.

— Τι δράμα συνέβη, άραγε; φώναξε. Τί κρύβε ο θάνατος της αδελφής μου;... Δεν άφησε τίποτα... κανένα στοιχείο που να με βοηθήσει να λύσω το μυστήριο!

— Μή συγχωρήτε, κύριε, τον δέικομο ή χωρική. Πριν πεθάνη, ή μακαρίτισσα βρήκε τη δύναμη να γράψω τρία γράμματα. 'Ισως το ένα απ' αυτά ήταν για σ' ας.

— Πού είναι τα γράμματα αυτά;

— 'Η κόρη μου μ' έβαλε να της δοκιματώ πως θα τα ταχυδρομούσα άμεσα ως κολίς θάκλινε τα μάτια της. Κι' εγώ κράτησα τον δροκό μου.

— Κατάρα!... μουμούρισε ο 'Αλφόνσος ανάμεσα στα δόντια του.

Κι' ύστερα πρόσθεσε, με δυνατώτερη φωνή:

— Πές μου τώρα πως πέθανε ή αδερφή μου!

— 'Η χωρική του διηγήθηκε όλες τις λεπτομέρειες του θανάτου της Κλάρας. Όταν τελείωσε, το πρόσωπό της ήταν μουσκεμένο απ' τα δάκρυα. 'Η 'Ινές έκλαιγε κι' αυτή.

— Ο 'Αλφόνσος ήταν σε αξιολύπητη κατάσταση. Οι λυγμοί τον πνίγανε.

— 'Η γυναίκα του προσπαθούσε να τον καθησυχάσει με τα χάδια της. Της έφευγε όμως ξαφνικά, πήδησε βρόδισ και φώναξε:

— Θέλω να τη δω!... Ναί, να τη δω μία φορά ακόμα. Πού τη θάβουν;

— Δεν την έχουν θάψει ακόμα,

κύριε, απάντησε ή χωρική, γιατί δεν έτοιμάστηκε έντελώς ο τάφος που άγγρασε ο κύριος κόμης γι' αυτήν. Την έχουν βάλει προσωρινά μέσα στο τραπέζι, του νεκροταφείου της 'Αντέλλας.

Τα μάτια του 'Αλφόνσου λάμψανε από χαρά.

— Θα μπερδέσω λοιπόν να τη δω; είπε.

Προσπάθησε να κάνει μερικά βήματα, αλλά τρέκλισε, σκόνταψε κι' αναγκάστηκε να καθίσει σ' ένα ντινέ, με τη βοήθεια της 'Ινές.

— Ναί, θα τη δεις, του είπε ή γυναίκα του, χαϊδεύοντας τον σά να τον παιδάκι. Θα τη δούμε... Πρώτα όμως πρέπει να ήσυχάσεις λίγο, να φας κάτι, να δυναμώσεις...

Ο 'Αλφόνσος πέρασε το ένα χέρι του πάνω απ' τα μάτια του.

— Έχεις δικιο, μουμούρισε. Το θέλω κι' εγώ... Γιατί πρέπει ναχω πολύ θάρρος.

— Πάω να σ' ας έτοιμάσω δι, τι χρειάζεται, κύριε! είπε ή χωρική. Και σεις, κυρία, πρέπει να φάτε κάτι.

Και βγήκε απ' το δωμάτιο, μαζί με όλους τους άλλους.

Ο 'Αλφόνσος κι' η 'Ινές μέινανε μόνοι. Δίχως να πούνε λέξη, συνεννοήθηκαν μόνο με τα μάτια. Έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του

άλλου κι' έγκασαν τους λυγμούς και τα δάκρυά τους.

— Το περίμενα!... φώναξε ο 'Αλφόνσος. Είχα προαισθημα...

— Καμένη Κλάρα! μουμούρισε, ή 'Ινές μ' ένα στεναγμό.

— Έσφιξε τα χέρια του άντρα της, που καίγανε.

— Μα έσυ έχεις πυρετό! παρατήρησε, τρομαγμένη.

— Δεν είναι τίποτα... 'Ισως απ' την κούραση του ταξιδιού...

— Θα χειροτερέψη όμως ή κατάσταση σου, αν ξαναδής την άμνη νεκρή!

— Όχι! 'Ισα-ίσα, αυτό είναι το μόνο φάρμακο, που μπορεί να με γιατρέψει. Πρέπει να τη δω. Μου φαίνεται πως μ' αναζητάει. Ακόμα και πεθαμένη! 'Αν δεν τη φιλήσω, αν δεν της ήπτησω συγγνώμη, που άγγρασα τόσο ναρό, δε θα μπερδέσω πιά να κλείσω μάτι. Θα τρελλαθώ!

— Άλες πως έχω πυρετό... Όχι. Το μυαλό μου είναι ολόκαθαρο... Κι' όμως βλέπω μπροστά μου την εικόνα της Κλάρας... Μου φαίνεται σ' ας με μιλάει: «Όχι, δεν πέθανα! Έλα, αδελφέ μου, σ' έπερμένω!... Πρέπει να βεβαιώσω με τα μάτια μου για την αλήθεια, πρέπει ν' αγγίξω το κρύο μετωπό της, να δω κλειστά τα γλυκά της μάτια, για να πιστέψω πως πέταξε ή ψυχή της στον ουρανό... Μου φαίνεται πως, και νεκρή ακόμα, μπορεί να μου φανερώσει κάτι... πως έχει κάτι να μου συστήσει.

— Δε μπορείς ν' αναβάλεις για αύριο αυτό το σχέδιό σου; ψθύρισε δειλά ή 'Ινές. 'Αν κοιμηθείς απόψε, θα ήρεμήσουν τα νεύρα σου και θα ξαναδής όλες τις δυνάμεις σου.

Τα μάτια του 'Αλφόνσου πέταξαν φωτιές.

— Να περιμένω ως αύριο; φώναξε. Μου το ήπτης έσύ... έσύ, 'Ινές; Μα δεν ξέρεις πως θα τρελλαθώ αν δεν την ξαναδω άμεσα, άπόψε;...

Τη στιγμή εκείνη, ξαναγύρισε ή χωρική, για να τους ειδοποιήσει πως ήταν έτοιμο το τραπέζι, στρωμένο στη διπλανή κάμαρα.

— Ράστο, οι δυο νέοι δε μπόρεσαν να καταπιούν παρά μερικές μπουκιές, γιατί ένας κόμπος τους έσφιγγε το λαιμό. 'Ηταν ένα πατήρι απ' το παλιό εκείνο και δυαυτό κρασί που είχε συνεισφέρει το λιτόμοιο 'Αλφόνσο.

— Όταν σπλώθηκε απ' το τραπέζι, ο νέος φαινόταν ήρεμος. Χαμογέλασε στην 'Ινές και της έσφιξε το χέρι.

— Πάμε! τη ρώτησε με αδύνατη φωνή.

— Είμ' έτοιμη, απάντησε ή νέα γυναίκα.

Ο Νάννι, ο σφεέρ, ήταν ως 30 χρονών, μικροκαμωμένος, συμπαθητικός και μ' ευγενικούς τρόπους. Είχε συμπαθήσει άμεσα το άντρό γινο, που πήρε στ' αυτοκίνητό του απ' το σιδηροδρομικό σταθμό. Κι' είχε διαρκήσει, όταν ο 'Αλφόνσος έπεσε λιπόθυμος, κι' ύστερα όταν τον ειδοποίησε ή χωρική πως ήθελε ο 'Αλφόνσος να πάει στο νεκροταφείο για να τη δει τη νεκρή.

— Τί σύμπτωση! φώναξε. Κατά και θα ήπηναι κι' εγώ, Κι' ο φύλακας του νεκροταφείου είναι θείος μου.

Το ίδιο είπε στον 'Αλφόνσο και στην 'Ινές, καθώς ανέβαιναν πάλι στ' αυτοκίνητό του.

— Είναι λίγο μακριά, πρόσθεσε. Θα φτάσουμε άργά. Μα αναλαμβάνω εγώ να μπερδέσετε να μη τε. Κι' αν δε θέλετε ύστερα να ξαναγυρίσετε εδώ, μπορώ να σ' ας φιλοξενήσω στο σπίτι μου. Μένω με τη μητέρα μου. Είμαι φτωχός. Μα το σπίτι μου είναι καθαρό... και θα σ' ας περιποιηθώ.

— 'Η 'Ινές κι' ο 'Αλφόνσος δέχθη-

ΤΟ ΣΤΕΙΝΟΛΑΤΟ ΠΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 840

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Μεγάλη χειρότερη της 'Ασίας. — Διάσημος Γερμανός αρχαιολόγος, που πατριεύτηκε 'Ελληνικά.
- Φωτοστέφανος άγιου. — Διεκρίθη για τη γενναϊότητά του.
- Βασιλιάς της Σπάρτης. — Κοινώς λέγεται... τομαρί.
- Περφήμος μυουσουργός. — Πρωτόγονο μέσον φωτισμού. — Όρος στο όκάκι. — Πράγμα
- Δηλώνει κάποια άδιαφορία. — Πρόθεσις. — Είναι αφιερωμένο στο Θεό. — Το χρησιμοποιομε δείχνοντας.
- Μπερνάρ: Περφήμη Γαλλίδα ήθοποιός. — Σημερινή όνομασία της φλαβιοπούλας. — 'Εργαλείο του ξυλουργού.
- Καλάζει συχνά στα σταυρόλεξα, χωρίς να φανή κανείς. — Ο Νάννι ήταν έτοιμος να ξανασητυπηθεί, όταν άνοιξε ή βαρεία πόρτα και παρουσίαστηκε ένας άντρας, με το πουκάμισο.
- Ποιός είναι, τέτοια ώρα; γκρίνιασε.
- Εγώ, θείε, απάντησε ο Νάννι. — Έφρα δυό έξονος, που θέλουν να δούνε το νεκροταφείο.
- Απαγορεύεται, αυτή την ώρα... και δε μπορώ να κάνω εξαίρεσεις.
- Θα κάνης μία, για μένα!... Έχασες τί μούλεγε, όταν γλύτωνα τη ζωή του γιου σου κι' έφαγα μία μαχαίρα, στη θέσι του; Δεν το έχασα, απάντησε ο φύλακας με συγκίνηση. Σου είπα τότε πως θάβινα και τη ζωή μου ακόμα για σένα...
- Ε, λοιπόν, δε σου γυρεύω τόσο πολλά. Μου φτάνει μόνο ν' άφίσης να μπουνε στο νεκροταφείο αυτοί οι ένοχοι.
- Μά τι θέλουνε, τέτοια ώρα; Έχουν να έπισκεφθούνε κανένα τάφο;
- Όχι ένα τάφο, αλλά μία νεκρή!
- Ο φύλακας άνασκήρτησε.
- Μία νεκρή; Δε σε καταλαβαίνω!
- Θα με καταλάβεις, όταν σοβ πώ, ότι ο κύριος είναι άδελφός της κόρησας ραμπάντι, που έφεραν εδώ χτές το βράδυ... Λοιπόν, θα τους άφίσης να μπουνε; — Το ξέρεις πως δε μπορώ να του άνοιξω τίποτα!
- Ο Νάννι άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και βοήθησε τους δυό νέους να κατεβούνε.
- Θα σ' ας περιμένω εδώ, τους είπε. 'Αν με χρειαστήτε, είμαι στη διάθεσί σας.
- Γ.

Το φεγγάρι είχε άνεβη σιγά-σιγά στον ουρανό. 'Αλλ' οι άχτίδες του ήταν ακόμα πολύ αδύνατες για να διαλύσουν τη βαρεία σκιά, που γίγνανε τα κυπαρίσσια.

Μολονότι ύποφερε πολύ, ή 'Ινές διατηρούσε την ήρεμία της και προσπαθούσε να δώση δύναμη στον αδελό της.

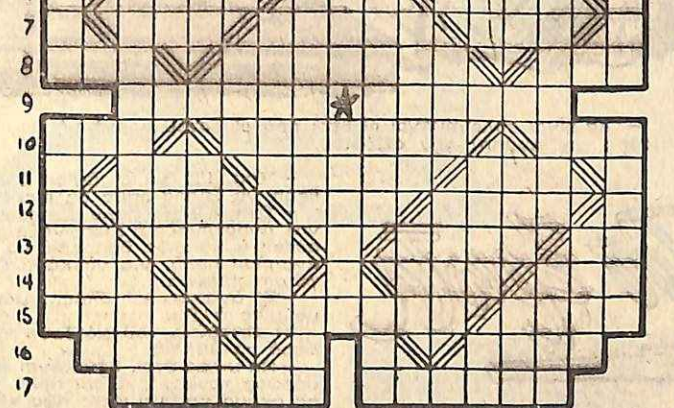
Ο 'Αλφόνσος έφριχνε γύρω του άνησυχες κατιές. 'Ανάμεσα με δυσκολία, κι' ή γυναίκα του τον ένοιαζε να συγκλονίζεται κάθε τόσο από ξαφνικές ανατριχίλες. Τον κυττάζε τότε, φοβισμένη, κι' έκείνο προσπαθούσε να της χαμογελάσει για να την καθησυχάσει. Μα το χαμόγελό του ήταν πικρό, σπαρακτικό...

Μονάχα ο φύλακας έμεινε τελείως άδιάφορος. Περνούσε ανάμεσα στους τάφους, χωρίς να δινη καμμία σημασία στο συνηθισμένο εκείνο περιβάλλον του.

Τέλος, σταμάτησε έξω απ' το παρεκκλήσι, όπου είχε τοποθετηθεί προσωρινά το φέρετρό με το σώμα της Κλάρας.

— 'Η 'Ινές ένοιαζε σαν ένα νερό να της σφίγγη την καρδιά. Ο 'Αλφόνσος έδωλε ένα μαντήλι, για να σκουπίση τον ιδρώτα που μούσκευε το πρόσωπό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

- (Λατινικά). — Καρφώνω.
- 5 100 τετραγωνικά μέτρα. — Όργανο αίσθησας. — Μακρύς μας πρόγονος. — Καλύπτουν το μισό Σιάμ.
- 6 Το μικρό όνομα Ιστορικής κατασκευής. — Χαρακτηρίζει τα σκοτεινά ονόματα. — Μονωδία.
- 7 Πρόθεσις. — Τουρκικό νόμισμα. — Όχημα πόλης της Β. Γαλλίας.
- 8 Νότα — Νησί, που θα σ' ας θυμίση Ιστορική ναυμαχία. — Μηδ' ένος εξαιρεμένου.
- 9 'Αν και παλαιά, είναι και πολύ της μόδας. — Την ακολουθεί συχνά ο τιμητικός.
- 10 Τίτλος εύγενείας. — Θουρικός. — Μονάδες άσφαλείας.
- 11 'Αρχικά Ιδρύματος. — Ανατίθεται σε ήθοποιό. — Ακούγεται στο ξεπούλημα.
- 12 Έπίρρημα που μειώνει την ταχύτητα. — Προσωπική ανωνυμία (β' προσ.). — Θεά των αρχαίων Αλυσιτών.
- 13 Νότα. — Ζιζάνιο του σίτου. — Παραυρικόκεται σ' ένα τοκετό. — Άσχημο ύποθεσεν.
- 14 Χάνονται συχνά μέσα στα σύννεφα. — Αναφορική ανωνυμία (πληθ.). — Άψητα. — Γάλλος φίλος.
- 15 Κόσκινο. — Απατλήδες συλλογισμός. — Είναι ή μεγαλύτερη από τις πέντε.
- 16 Αυτόματη όπλο. — Πήδημα.
- 17 Γυίς του Θηπέως και της 'Αριάδνης, που έβασε το όνομά του σε ευλή της 'Αττικής. — Μικρό δέντρο των αρχαίων Μακεδόνων.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1 Πολύτιμο πετράδι. — Στίγμα.
- 2 Δούλη του 'Αβραάμ. — Πλανήτης.
- 3 Φαιη: παλαιά δόξα της άθρησης. — Έλκυσία. — Άποτυχία.
- 4 Παύσιον των Ρώσων. — 'Αρχικά όργανόστας νέων. — Κραυγή πηνού. — 'Αρχικά γνωστά στους φίλους του ποδοσφαίρου.
- 5 100 τετραγωνικά μέτρα. — Όργανο αίσθησας. — Μακρύς μας πρόγονος. — Καλύπτουν το μισό Σιάμ.
- 6 Το μικρό όνομα Ιστορικής κατασκευής. — Χαρακτηρίζει τα σκοτεινά ονόματα. — Μονωδία.
- 7 Πρόθεσις. — Τουρκικό νόμισμα. — Όχημα πόλης της Β. Γαλλίας.
- 8 Νότα — Νησί, που θα σ' ας θυμίση Ιστορική ναυμαχία. — Μηδ' ένος εξαιρεμένου.
- 9 'Αν και παλαιά, είναι και πολύ της μόδας. — Την ακολουθεί συχνά ο τιμητικός.
- 10 Τίτλος εύγενείας. — Θουρικός. — Μονάδες άσφαλείας.
- 11 'Αρχικά Ιδρύματος. — Ανατίθεται σε ήθοποιό. — Ακούγεται στο ξεπούλημα.
- 12 Έπίρρημα που μειώνει την ταχύτητα. — Προσωπική ανωνυμία (β' προσ.). — Θεά των αρχαίων Αλυσιτών.
- 13 Νότα. — Ζιζάνιο του σίτου. — Παραυρικόκεται σ' ένα τοκετό. — Άσχημο ύποθεσεν.
- 14 Χάνονται συχνά μέσα στα σύννεφα. — Αναφορική ανωνυμία (πληθ.). — Άψητα. — Γάλλος φίλος.
- 15 Κόσκινο. — Απατλήδες συλλογισμός. — Είναι ή μεγαλύτερη από τις πέντε.
- 16 Αυτόματη όπλο. — Πήδημα.
- 17 Γυίς του Θηπέως και της 'Αριάδνης, που έβασε το όνομά του σε ευλή της 'Αττικής. — Μικρό δέντρο των αρχαίων Μακεδόνων.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1 Πολύτιμο πετράδι. — Στίγμα.
- 2 Δούλη του 'Αβραάμ. — Πλανήτης.
- 3 Φαιη: παλαιά δόξα της άθρησης. — Έλκυσία. — Άποτυχία.
- 4 Παύσιον των Ρώσων. — 'Αρχικά όργανόστας νέων. — Κραυγή πηνού. — 'Αρχικά γνωστά στους φίλους του ποδοσφαίρου.

Η λύσις του 839 στη σελ. 68

©

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΡΥΣΜΑ

Καθώς ο 'Αμερικανός Τζος Σμέλτερ άδηγούσε το κοινό του σ' ένα έξαλχο δρόμο του Μαϊάμι, μία άσχημη χόθηκε μέσα στ' αυτοκίνητο, πέταξε λίγο κι' ύστερα κάθισε πάνω στο πόδι του σφεέρ. Αυτός τράβηξε τόσο, ώστε με μία στραβοπομιά έφριξε το κοινό του πάνω σ' ένα ηλεκτρικό στυλό ύψηλης τάσεως. Ο στυλός έπεσε, και 20.000 άνθρωποι μέινανε επί άρες στα σκοτεινά, όπου να διαρθωθεί ή βλάβη.

— Επειτα από ένα τέταρτο, φτάσανε μπροστά στην κλειστή πόρτα του νεκροταφείου. Ο 'Αλφόνσος ήταν κατάκλιμος, σαν πεθωμένος.

— Κουράγιο, φίλε μου! του σύστησε ή 'Ινές, μ' όλο που ήταν χλωμή κι' έκείνη.

Ο Νάννι χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

— Περιμένετε μία στιγμή, σύστησε στον 'Αλφόνσο, που έτοιμαζότανε να κατεβή από τ' αυτοκίνητο. Καλύτερα να μιλήσω πρώτα εγώ με το θείο μου.

Πέρασαν πέντε λεπτά της ώρας, χωρίς να φανή κανείς. Ο Νάννι ήταν έτοιμος να ξανασητυπηθεί, όταν άνοιξε ή βαρεία πόρτα και παρουσίαστηκε ένας άντρας, με το πουκάμισο.

— Ποιός είναι, τέτοια ώρα; γκρίνιασε.

— Εγώ, θείε, απάντησε ο Νάννι. — Έφρα δυό έξονος, που θέλουν να δούνε το νεκροταφείο.

— Απαγορεύεται, αυτή την ώρα... και δε μπορώ να κάνω εξαίρεσεις.

— Θα κάνης μία, για μένα!... Έχασες τί μούλεγε, όταν γλύτωνα τη ζωή του γιου σου κι' έφαγα μία μαχαίρα, στη θέσι του; Δεν το έχασα, απάντησε ο φύλακας με συγκίνηση. Σου είπα τότε πως θάβινα και τη ζωή μου ακόμα για σένα...

— Ε, λοιπόν, δε σου γυρεύω τόσο πολλά. Μου φτάνει μόνο ν' άφίσης να μπουνε στο νεκροταφείο αυτοί οι ένοχοι.

— Μά τι θέλουνε, τέτοια ώρα; Έχουν να έπισκεφθούνε κανένα τάφο;

— Όχι ένα τάφο, αλλά μία νεκρή!

Ο φύλακας άνασκήρτησε.

— Μία νεκρή; Δε σε καταλαβαίνω!

— Θα με καταλάβεις, όταν σοβ πώ, ότι ο κύριος είναι άδελφός της κόρησας ραμπάντι, που έφεραν εδώ χτές το βράδυ... Λοιπόν, θα τους άφίσης να μπουνε; — Το ξέρεις πως δε μπορώ να του άνοιξω τίποτα!

Ο Νάννι άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και βοήθησε τους δυό νέους να κατεβούνε.

— Θα σ' ας περιμένω εδώ, τους είπε. 'Αν με χρειαστήτε, είμαι στη διάθεσί σας.

Γ.

Το φεγγάρι είχε άνεβη σιγά-σιγά στον ουρανό. 'Αλλ' οι άχτίδες του ήταν ακόμα πολύ αδύνατες για να διαλύσουν τη βαρεία σκιά, που γίγνανε τα κυπαρίσσια.

Μολονότι ύποφερε πολύ, ή 'Ινές διατηρούσε την ήρεμία της και προσπαθούσε να δώση δύναμη στον αδελό της.

Ο 'Αλφόνσος έφριχνε γύρω του άνησυχες κατιές. 'Ανάμεσα με δυσκολία, κι' ή γυναίκα του τον ένοιαζε να συγκλονίζεται κάθε τόσο από ξαφνικές ανατριχίλες. Τον κυττάζε τότε, φοβισμένη, κι' έκείνο προσπαθούσε να της χαμογελάσει για να την καθησυχάσει. Μα το χαμόγελό του ήταν πικρό, σπαρακτικό...

Μονάχα ο φύλακας έμεινε τελείως άδιάφορος. Περνούσε ανάμεσα στους τάφους, χωρίς να δινη καμμία σημασία στο συνηθισμένο εκείνο περιβάλλον του.

Τέλος, σταμάτησε έξω απ' το παρεκκλήσι, όπου είχε τοποθετηθεί προσωρινά το φέρετρό με το σώμα της Κλάρας.

— 'Η 'Ινές ένοιαζε σαν ένα νερό να της σφίγγη την καρδιά. Ο 'Αλφόνσος έδωλε ένα μαντήλι, για να σκουπίση τον ιδρώτα που μούσκευε το πρόσωπό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ — πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρευνας — πληροφορίες επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών ή ποδοσίων, γάμων, διαζυγίων, επιτηρήσεων άσχημικών αναζητήσεων πραγμάτων ή πο καυσχών κλπ. Διεθνής Γραφείον (Πληροφοριών) «ATHENS», Πανρασού 2 (πλ. Κλαυδίου), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας έγγραφεται ή πολιτική ευδοκίμος δημοσία προσηύρεται μας.

Τύποι Κ 79 Ν 8 κυβ. πόδια

Τύποι Κ 99 Ν 10 κυβ. πόδια

Τύποι Κ 49 Ν 5 κυβ. πόδια

Τώρα με νέες βελτιώσεις!

- Έπιζημένο ύψος εις τα μοντέλλα 5 και 8 ποδών
- Αυτόματος απόψυξης (Semi-defrosting) εις τα μοντέλλα 8 και 10 ποδών.
- Όλα τα μοντέλλα με κλειδαριές ασφαλείας
- Έσχαροι με πλαστικήν επίστρωσιν
- Ευρύχωρος θάλαμος καταψύξεως κατασκευασμένος κατά το σύστημα Roll Bonded

KELVINATOR

Για όλη σας τη ζωή!

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μετόικης άδός Χαρ. Τρίκουπη 50, τηλ. 612.515. — Όρα έπισκέψεως 11 — 1 και 5-7.

ΕΣΤΗΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ πρωτοβρέθηκε στη «συννοικία του έρωτα», ο Τόμ τή-
καζε. Έχε ακούσει πως υπήρχε
στο Τόκιο ένα τέτοιο μέρος, ο-
που ήταν μαζεμένες οι κοινές
γυναίκες. Μα δεν το φανταζόταν
έτσι...

Ο Γιαπωνέζος όδηνός του τον
πήγε ο' ένε φαρού δρόμο, που
χωριζότανε στη μέση από ένα
παρτέρι με μυρωδάτα λουλούδια.
Δεξιά κι' αριστερά, ο' όλο το μή-
κος του δρόμου, υπήρχαν όμορφα
«οπίτια» του «σανιού», στολισμέ-
να με σημαίες, κι' ή πολλήρω-
μα φαναόσκια. Μα το καταϊλικτι-
κό θέαμα βρισκόταν στους μι-
κρούς παράλληλους δρόμους.

Εκεί στην πρόσωπη κάθε οπι-
τιού αντί για τοίχος υπήρχε ένα
επίκρουο κανκελλωτό, με αρκετά
μεγάλα τετραγώνια ώστε να φαί-
νυνται καθαρά οι κοπέλλες που
κάθονταν από πίσω. Και τί κο-
πέλλες! Ντυμένες με πολύχρωμα
μεταξωτά κιμονό, βαμμένες σαν
κουκλές, με λουλουδά φλογιμένα
στά μαλλιά τους, οι ιέρειες του
έρωτα περιέμεναν, χαμονελαστές
κι' ακίνητες σαν ανάμιατα, τον
άντρα που θα τις διάλεγε.

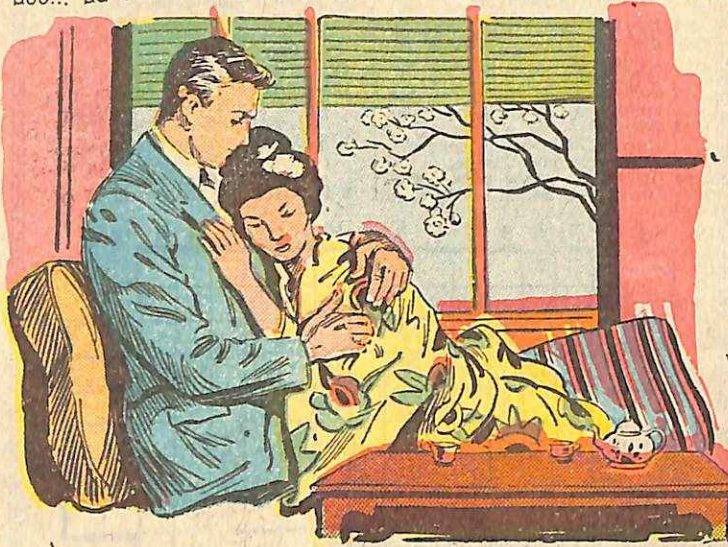
Ο Τόμ μπήκε με τον όδηνό
του ο' ένα απ' αυτά τα δρομά-
κια. Και, στο πρώτο κανκελλω-
τό που στάθηκε, δύο λοζά μαύρα
μάτια του αναστάτωσαν την καρ-
διά... Χάιδεψε με τη ματιά του
το γλυκό φιλιτισμένο πρόσωπο,
τα εδένια και λεία μαλλιά, το
μακρύ λαιμό που κρατούσε ψηλά
το κεφάλι της κοπέλλας όπως ο

οι νονείς μου είναι στωχοί, κάνα-
νε τούτες θυσίες για να μ' άνα-
θρεψούν, κι' ο μόνος τρόπος για
να τους ξεπληρώσω θα τους χω-
στάω ήταν ναρθώ εδώ. Λυπηθήκα
λίνο, όταν με πούλησαν στον Ι-
διοκτήτη αυτού του οπιτιού, γιατί
θα χωριζόμουν από τ' αδέρφια
μου... μα έτσι έπρεπε να γίνει!

απάντησε η κοπέλλα. Για να χαρί-
σω σε κάποιον την καρδιά μου,
θάπρεπε πρώτα να εξανοοάσω την
έλπιό μου, κι' αυτό δε μπο-
ρεί να γίνει γιατί δεν έχω τόσο
λεωτά.

— Κι' αν σε εξανοοάσε κάποιος
άλλος;... είπε ο Τόμ.

— Για να με κάνη σκλάβο του;

— "Ας είναι εύλογημένοι οι θεοί που ο' έστειλαν για να μου
μάθης την αγάπη! του ψιθύρισε.

— Όχι. Για να ο' άφισα έλευ-
θερα να ζήσω όπως θέλεις.
— Τότε θαμουν πολύ εύχισιμέ-
νη! αναστέναξε η Γιαπωνέζα. Μα
αυτός ο κάποιος θαπρεπε να μ'
αγαπήση πολύ, για να κάνη ένα
τέτοιο πράγμα.

Σ' αγαπάει κι' όλος... μου-
μούρισε ο Τόμ.

Η Μισούκο του χάρωσε του-
φερά τα μαλλιά.

— Μη μιλάς έτσι, δεν κάνει, τον
μάλωσε τρυφερά. Είσαι πολύ νέ-
ος ακόμα και νομίζεις πως κάθε
έρωτικό μεθύσι είναι αληθινή α-
γάπη!

Ο Τόμ δεν απάντησε. Πώς να
προσπαθήσει να την πείσει ότι τον
είχε κάνει σκλάβο της μέσα σε
λίγες στιγμές...

Της έπιασε το χέρι, οίλησε άπα-
λά τη ζεστή και κυρμένη χού-
φτα της κι' έβρινε χωρίς να πη
άλλα λέξη.

Το επόμενο βράδυ, βρισκόταν
και πάλι εκεί.

— Δεν περίμενα πως θαρχόσουν,
του είπε η Μισούκο. Νόμισα πως

ποιες άλλες, ξένες δυνάμεις, γνω-
στές ή άγνωστες.
Σ' αυτό όφειλεται και η πίστι των
πρωτόγονων φυλών στα πνεύματα,
καθώς και οι υπερφυσικές εξηγήσεις
που δίνουν στα διάφορα φυσικά φαι-
νόμενα. "Απ' την ίδια πηγή προήλθε
και η μαγεία, που εξακολουθεί να
υπάρχει ακόμα και στις πολιτισμένες
χώρες.

Το περίεργο — και ευχάριστο συγ-
χρόνο — είναι, ότι οι περισσότεροι
άνθρωποι πιστεύουν πως έχουν την
τύχη με το μέρος τους. Σχετικό εί-
ναι και το μέτρο της Τύχης. Ένας α-
μερικανικός λόγος από 100 άνδρες έ-
πρόκειτο να επιχειρήση απόφαση σε
κάποιο γυαλί του Ειρηνικού, κατενό-
μενο από τους Γιαπωνέζους. Ο συν-
ταγματάρχης τους προειδοποίησε πως
έπρόκειτο για μια επικίνδυνη επιχεί-
ρηση και πως θα είχαν βαρείες α-
πώλειες.

Κάποιος δημοσιογράφος, λοιπόν,
ρώτησε κατόπιν ένα απ' αυτούς πώς
άνδρες πως αισθανότανε μετά την
παραδοχή του συγχατήρη.
"Εκείνος σταμάτησε για λίγο το μά-
σημα της τσιγκας του, σκέφθηκε μια
στιγμή κι' απάντησε:

— Αυτάμια ελακρινά τους άλλους
99 συναδέλφους μου!

Γιατί δεν πήγαινε ποτέ το μυαλό
του πως θα μπορούσε να σωταθή αύ-
τως ο ίδιος!

Είναι ωφέλιμη όμως η βλαστήρη
αυτή ή πίστι μας στην εύνοια της
Τύχης; Δίχως αμφιβολία μάς βοηθεί
στην ανάπτυξη των ατομικών ικανοτή-
των μας. Πιστεύοντας δηλαδή πως
χαμογελάει η Τύχη, αποκτούμε μεγα-
λύτερη αυτοπεποίθηση, τινώνεται έ-

ξυνες κτλε γιατί δε ο' άρεσα.
— Πως μπορέι να λες τέτοια
λόγια; της φώναξε αναστατωμέ-
νος. Δεν κοιμήθηκα όλη τη νύ-
χτα, και μόλις χάραξε άρχισα να
τρινυρίζω στους δρόμους... Δεν
καταλαβαίνεις λοιπόν πως ο' άνα
πών;

Τα λοζά μάτια της νέμισαν δά-
κρυα.
— Ας είναι εύλογημένοι οι θε-
οί που ο' έστειλαν για να μου
μάθης την αγάπη! του ψιθύρισε.
Δε με νοιάζει τί θ' άπομύνω όταν
σύνης. Η ζωή μου θ' άρχισα και
θα τελειώση μαζί με τον έρωτά
μας!

Κι' ένεισε στην άγκαλιά του...

Μια δολοφονική δουλιά, κάθε
βράδυ, ο Τόμ πηγαίνε να συναν-
τήση την αγαπημένη του κι' έμε-
νε μαζί της ως το πρωί.

Τέλος, το όνδοο βράδυ, της
είπε:

— Τ' άποφάσισα πιά! Αύριο θα
πληρώσω στον ιδιοκτήτη του οπι-
τιού όσα λεωτά μου ζήτηση, και
θα σε κάνω γυναίκα μου!

Η Μισούκο κλάμισε.

— Αγαπημένο μου, δεν πρέπει
να το κάνης, αυτό! του είπε, Μ'
όλο που είμαι φυλακισμένη εδώ
μέσα, κατόφερα να μόνω πως έ-
χεις έρθει στην Ιαπωνία με τον
πατέρα σου που είναι πολύ πλού-
σιος κι' άπειλει να σε άποικλοώ-
η αν παντρευτής μια Γιαπωνέζα,
και μάλιστα ιέρεια του έρωτα.

Μου τό είπε ο όδηνός σου, εκεί-
νος που σε πωτωφερε εδώ...

Δε θ' ο' άφισα να καταστραφής
για χάρι μου!

— Δε θέλω τίποτ' άλλο από σε-
να, όηλώς ο' νός. Άδικα προσ-
παθείς να μου αλλάξής γνώμη.

— Καλά λοιπόν, αναστέναξε η
κοπέλλα. Δός μου τουλάχιστον
την υπόσχεση πως δε θ' άπας στον
πατέρα σου τί άποφάσεις προ-
τού ξανσυναντηθούμε αύριο το
βράδυ!

— Άφού το θέλεις, άς γίνει έ-
τσι... αν κι' είχα σκοπό να τε-
λειώνω μαζί και καλά μαζί του ά-
πόψε.

Ο Τόμ έβρινε πάλι τα έμμερω-
ματά, μεθυμένος από έρωτά κι'
ευτυχία. Το βράδυ, θα χάριζε
στην αγαπημένη του τη λευτεριά
της, για να την κάνη ύστερα νυ-
ναίκα του...

Μά όταν ξανανύρισε στο οπιτί
της, η Μισούκο δε ζούσε πιά!
Είχε αυτοκτονήσει, στην ίδια κα-
μαρούλα που είχαν χαρή τον έρω-
τά τους, για να σώση τον αγα-
πημένο της απ' την τρέλλα που
πήγαυε να κάνη. Κρατώντας την
υπόσχεση της, είχε τελειώσει τη
ζωή της μαζί με τον έρωτά της!

Α. ΣΥΛΚ

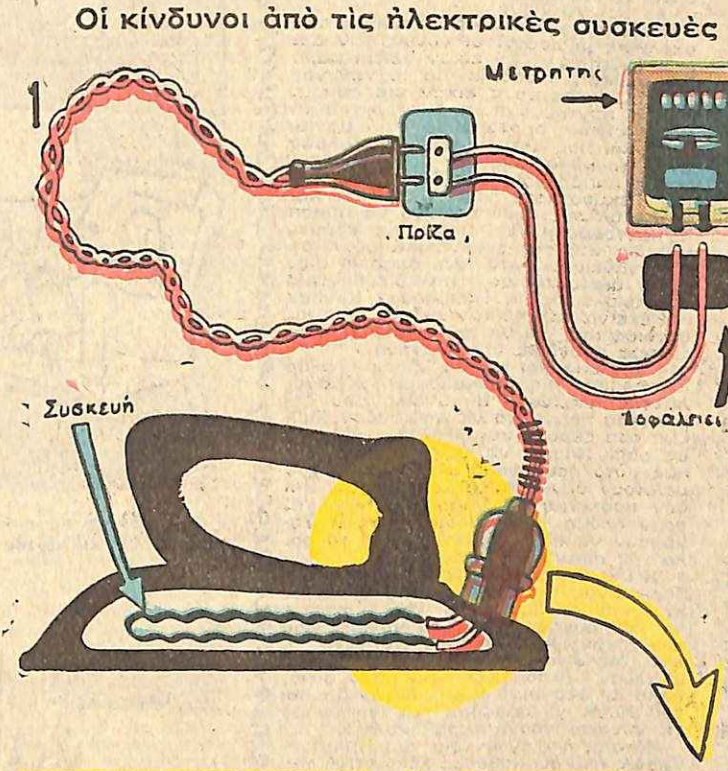
ΤΟ 3^ο ΣΥΡΜΑ θα σας θροβλατεύει!

ΚΑΘΕ τόσο οι έφημερίδες δημα-
σιεύουν κάποια περίπτωση ή-
λεκτροπληξίας, που συμβαίνει ά-
πό τις ηλεκτρικές συσκευές του
σπιτιού: κουζίνες, σίδερα, σκού-
πες, κλπ.

Άλλα πως συμβαίνουν αυτά τα
δυστυχήματα και πως μπορεί κα-
νείς να προφυλαχτή απ' αυτά;

Όλες οι ηλεκτρικές συσκευές
έχουν συνήθως δύο σύρματα, από
τα όποια μεταδίδεται ο' αυτές ή
ηλεκτρική ενέργεια. "Αν πιάσωμε
με το χέρι ένα απ' αυτά τα σύ-
ματα και είμαστε άπομονωμένοι
από το έδαφος, δε συμβαίνει τί-
ποτα. "Αν, αντίθετα, πιάσωμε με
το χέρι το ένα σύρμα και με το
άλλο το δεύτερο ή κάποιο αντίκει-
μενο που είναι καλός άγωγός του
ηλεκτρισμού και που συνδέεται με
το έδαφος, έπακολουθεί άμέσως
ηλεκτρική έκκένωση, που διασχί-
ζει σαν άστραπη το σώμα μας.
"Ο κίνδυνος, λοιπόν, ύπάρχει κάθε
φορά που, είτε λόγω φθοράς, είτε
λόγω κακής μονώσεως κλπ., το έ-
να από τα σύρματα έρχεται ο' έ-
παφή με τα μεταλλικά τοιχώματα
της συσκευής που έγγιζουμε με το
χέρι μας. Πραγματικά, έγγιζόν-
τας τη συσκευή, γινώσαστε ο' άγω-
γός, από τον όποιο το ρεύμα πε-
ρνάει, για να φτάση στο έδαφος.

Εύτυχώς, η έκκένωση δεν είναι
πάντοτε θανατηφόρος. Τις περισ-

είνα σύρμα έρθη ο' έπαφή με τα
μεταλλικά τοιχώματα του σίδε-
ρου (είκ. 2) και συμβεί το σύμα
αυτό να είναι γαλασμένο (π.χ. να
έχη φθορά ή μόνωση του), το σί-
δερο γίνεται τότε επικίνδυνο και
όποιος το έγγιγίη μπορεί να πάθη
ηλεκτροπληξία. Το ίδιο μπορεί να
συμβεί και σε περίπτωση που το
σίδερο πέση κάτω. Είναι δυνατόν
τότε να προκληθή κάποια βλάβη
στη μόνωση του και οι συνέπειες
να είναι τραγί... Στις περιστά-
σεις αυτές, καλύτερα να κλείνετε
το γενικό διακόπτη κι' ύστερα να
το βγάτε από την πρίζα.

2) Το σίδερο που ή νοικοκυρά
κρατάει στο χέρι είναι γαλασμένο
(είκ. 3). Η πρίζα δεν έχει τοίχο
σύμα, δεν είναι, δηλαδή, τοίχο-
λίκη. Η νοικοκυρά φορεί, ώστόσο,
παπούτσια με σόλες από καου-
τσούκ και το δάπεδο είναι έπρό.
Έτσι, είναι άπομονωμένη και
το ρεύμα δε μπορεί να περάση ά-
πό το σώμα της, για να φτάση
στη γή.

3) Μία άλλη νοικοκυρά, όμως,
κρατάει επίσης ένα γαλασμένο σί-
δερο στο ένα χέρι της και, σε κά-
ποια στιγμή άνοίγει με το άλλο
τη δρύση του νερού, για να βρέξη
π.χ. το ρούφο που σιδερώνει, ή
πατάει σε υγρό δάπεδο (είκ. 4).
"Ο κίνδυνος είναι τότε πολύ μεγά-
λος, γιατί μπορεί να δημιουργη-
θή ένα βραχυκύκλωμα, που να της
στοιχίση τη ζωή.

4) Όταν, όμως, ή πρίζα είναι
τοίχολική (είκ. 5), σε περίπτωση
που ένα γαλασμένο σύρμα στο έ-
σωτερικό του σίδερου έρθη ο' έπα-
φή με τα τοιχώματά του (είκ. 6),
το ρεύμα διοχετεύεται από το
τοίχο σύμα κι' έτσι δεν ύπάρχει
κανείς κίνδυνος. Συγχρόνως το
ρεύμα καίει την ασφάλεια κι' έ-
τσι μάς ειδοποιεί ότι ή συσκευή
μας έχει κάποια βλάβη, που πρέ-
πει να τη διορθώσωμε.

Νά άκουη μερικές προφυλάξεις:

α) Δεν πρέπει να πιάνετε ή-
λεκτρικές συσκευές, όταν τα χέ-
ρια σας είναι υγρά.

β) Μη δάτε φορητές ήλε-
κτρικές συσκευές (άνεμιστήρες,
σούπες κλπ.) μέσα στις κουζίνες
ή το λούφρ, που το ρεύμα διοχε-
τεύεται απ' αυτήν στη συσκευή
μας, που ά υποθέσωμε ότι είναι
ένα σίδερο. Η αντίσταση που βρί-
σκέται στο έσωτερικό του είναι
τελείως άπομονωμένη. "Αν όμως

τρόπο πολύ άπλό. Προέκειται για
άπλό τίνανυα, που είναι άλλοτε
περισσότερο κι' άλλοτε λιγώτερο
βίαιο.

Αυτές οι διαφορετικές αντιδρά-
σεις του σώματός μας εξαρτώνται
από την άπομώνωση του σχετικά
με το έδαφος. "Αν το σώμα μας
είναι τελείως άπομονωμένο, αν
π.χ. φορούμε παπούτσια με σόλες
από καουτσούκ, το ρεύμα δε μπο-
ρεί να περάση για να φτάση στο
έδαφος, κι' έτσι δεν αισθανόμα-
στε τίποτα. "Αν, αντίθετα, τα χέ-
ρια μας είναι ιδρωμένα, αισθανό-
μαστε ένα άπλό τράνταγμα. "Αν,
τέλος, τα χέρια μας είναι τελείως
υγρά ή ή συσκευή είναι γαλασμέ-
νη ή αν άκουμπάμε πάνω ο' ένα
σώληνα ή σε μία βρύση, ή ο' ένα
σώμα καλοριφέρ κλπ., γινώσαστε
άμέσως καλόν άγγωγιό και τότε ή
ηλεκτρική έκκένωση μπορεί να έ-
ναι θανατηφόρος.

Αυτό το δυσάρεστο ένδεχόμενο
μπορεί ν' αντιμετωπιστή μ' ένα

Η Ίερα του Έρωτα

μίσχος το λουλουδι...
— Πάμε πιο κάτω, του μουμού-
ρισε ο όδηνός του. Έχει και πιο
όμορφες...

Μα τα πόδια του Τόμ λές κι'
είχαν ριζώσει στη γή... Δίπλα στη
γύα που τον είχε αγκαλιώσει έ-
τσι, καθόνταν και πολλές άλλες.
"Αλλά ο Τόμ δεν τις έδλεπε καν.

Και το πιά, περίεργο ήταν πως
δεν ποθούσε ν' άγκαλιώση το κο-
ρί της μικρής Γιαπωνέζας, αλλά
να βρεθή κοντά της, ν' άκούση
τη φωνή της ν' άννιξη τα μα-
κρυά και λεπτά δαχτυλά της!

Ελπιώντας την έπιμονή του, ο
όδηνός μπήκε στο οπιτί εκείνο.
Κι' ύστερα από λίγο ξανανύρισε
και είπε στον Τόμ πως μπορούσε
να συναντήση αυτή που του άρε-
σε τόσο.

Λίγα λεπτά άνότερα ο νέος
βρισκόταν ο' ένα μικρό δωμάτιο,
στολισμένο με πολύχρωμες φάδες,
που μύριζε λουλούδια κι' άρώμα-
τα. Τα μεγάλα κλωνόσια μιας άν-
θοισμένης κρεασιές νέοναν ά-
κούδας έζω από τ' άνοιχτό παρά-
θυρο.

Μια πόρτα άνοιξε άθόρυβα, και
παρουσιάστηκε ή κοπέλλα. Πλη-
σιασε τον Τόμ, του κάανε μια βί-
βα ή υπόκλιση και κάθισε ο' ένα
μαξιλάρι μπροστά του.

Κάθισε κι' εκείνος κοντά της,
πιο όμορφη απ' όσo του είχε φα-
νεί ποιά απ' τα κανκελλωτά... πιο
ευθρασύη σαν ένα πολύτιμο

— Πώς σε έλνε; τη ρώτησε.

— Μισούκο, απάντησε ή Γιαπώ-
νέζα μ' ένα άγχο χαμόγελο που
κάνε ν' άστράψουν τα μαυροί-
ταρένια δόντια της.

Δειά, σαν παιδί που κάνει την
πρώτη έρωτική του έρωμολογία,
ο νέος της έπιασε το χέρι. Έκεί-
νη τον κτύπησε, έκπληκτη, μα δεν
έκανε καμιά κίνηση.

— Πώς βρέθηκε εδώ μέσα; ρώ-
τησε ο Τόμ. Δε θέλω να σε προσ-
βάλω... αλλά ένα πλάσμα σαν και
σένα δεν ταιριάζει μέσα ο' αυτό
το περιβάλλον!

— Γιατί; άπόρησε η Μισούκο.
Δεν κάνω τίποτα κακό. Δεν έίν'
άμωρτα να δίνης ένα ποτήρι νε-
ρό στο δίψασμένο... Βέβαια, θα
προτιμούσα να παντρευτώ. "Αλλά

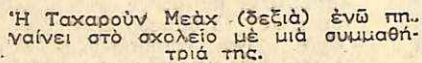
ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ στην Τύχη;

Ένα περίεργο και ένδιαφέ-
ρον ψυχολογικό φαινόμενο

ΕΙΝΑΙ αμφίβολο αν ύπάρχει άν-
θρώπος, που δεν πιστεύει στην
Τύχη. "Ακόμα κι' όσοι καυχιώνται
πως σκέπτονται, πρακτικά και έπι-
στημονικά, μιλάνε σε πολλές περιστά-
σεις, για την Τύχη και την έπιρροή
της. Γιατί όλοι μας έχουμε την ύπο-
συνείδητη βεβαιότητα πως ή ζωή μας
διευθύνεται από άόρατες δυνάμεις,
που άλλοτε μάς βοηθούν κι' άλλοτε
μας κατατρέχουν.

Οι ψυχολόγοι δίνουν την εξής έ-
ξηγησι ο' αυτό το φαινόμενο: "Απ'
τα πρώτα παιδικά μας χρόνια, ή
σωματική και ή πνευματική μας άνά-
πτυξη, δεν εξαρτάται μονάχα από τις
θερμίδες, τις βιταμίνες, τον καθαρό
άέρα, τον ήλιο και τον ύπνο, που
παρέχουμε στον οργανισμό μας. Έκτός
απ' όλους αυτούς τους όλικούς πα-
ράγοντες, έχουμε άπώλυτη ανάγκη κι'
από τη θερμή ανθρώπινη σοφική, που
μας παρέχει ή μητέρα μας. Δίχως
αυτήν, μάς είναι άδύνατο να δημι-
ουργήσωμε μια πλήρη, ισορροπημένη
και ανεξάρτητη προσωπικότητα.

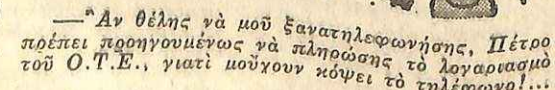
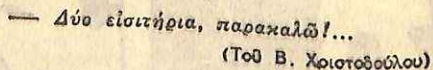
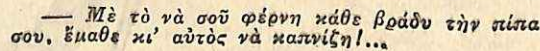
Η βασική αυτή ανάγκη, που
την αισθάνονται όλοι οι άνθρωποι,
ο' όλες τις περιόδους της ιστορίας,
όδήγησε στη ριζωμένη άνιληψη, ότι
ή ζωή μας δεν εξαρτάται μονάχα
από τις άτομικές μας προσπάθειες,
άλλά ότι έπηρεάζεται ισχυρά από κά-

Οἱ γονεῖς τῶν συμμαθητριῶν τῆς
ἀξιῶνευον τὴν ἀποπομπή τῆς ἀπο-
τὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ μὴ διαφθεῖρη
τὶς κόρες τοὺς!

Επίσης, έγινε ο γάμος του Γόσο, ά
γαριστου, για τα ερωτικά ήθη. Ήταν
Ματτινίνας και οι δεσποτάς του, ο
νώντας μαζί του τα παιδιά του, ο
κά, πολλοί από την Ταχάρου, ο
τας στο πλευρό του. Με κυρία Μα
ένα παιδί, αλλά, σαν διακριτικό, Βο
ταννί, οπότε, σαν διακριτικό, Βο
θούν περιόριστη με τις ιδιωτικές
ποθέσεις ενός άλλου.

Το πατόσημο... δηλώνουν οι
παι σιγούρα πλαστός - δηλώνουν οι
νέες των αμνηστικών της Ταχαρού
- γιατί η Πακιστανή μαθήτρια από 1
κνει καθόλου για μεγαλύτερη από 1
το πολύ 13 έτων. Άλλα κι' αν πάει
παι νησίο, θα σπουδών πως ο έστι
τορας δε θα έχη πιά κανένα λόγο να
πην κόπη (φυσιολογικά) νυναικά τα
πην Ταχαρού, όποτε σιγούρα πιά
κείνη θα (διασφείδω). με τί εκμιστ
... τις τις τις κόρες τους!

Η μεγαλύτερη απ' αυτές, η
Μ (Παύλα) είχε από κοριτσά-
την ιδέα πως ήταν... αλγό-
μηντρίκις αδιακόπα, ηθοδού-
ε κλητούσε σαν αλγό. "Εκείνο
ο όνειρευόταν ήταν να γίνει ο-
γο σ' ένα τσίκο! "Ετσι η αλ-
γός, όμως, έμεινε πιστή στο έ-
δος της. Όταν μεγάλωσε, αλ-
γότες απ' όσα κατέλασε με νε-

[illegible]

ἐλθὼν ὁ πρόσδρος καὶ λέγει ὅτι

ΤΗΛ. 612-616

100 %

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου
αμέσως **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΣΚΑ ΑΝΟΛΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΤΗΡΑ
ΘΥΡΟΕΙΣ ΔΕΣΤΥΛΩΣΤΕΣ
ΠΡΟΤΕΡΟΧΩΡΙΣ ΔΕΡΜΑΤΙΤΙΣ
ΚΟΙΛΗΜΑΚΙ
ΑΙΤΙΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΛΥΣΑΡΘΡΟΜΑΤΩΣ ΡΥΤΙΔΑΣ - ΔΕΚΕΛΑΦ
ΚΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΔΟΡΧΗ - ΤΡΙΧΟΠΟΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΒΕΞ-ΔΕΜΣΙΜΕPLACENTA

Mme KASTRIOTIS

100

ΠΑΡΑ πολλοί φίλοι του κινημα-
τογράφου τον βλέπουν από
κρόνια τώρα στην οθόνη, αλλά
ελάχιστα ξέρουν ποιος είναι και
πώς τον λένε. Είναι ο Κρίστοφερ
Λή, το «τέρας», ο «Δράκουλας»,
ο «Φρανκενστάιν» και όλα τα πα-
ρόμοια φανταστικά «τέρατα», που
δημιούργησε ή κινηματογράφηκε
τέχνη ή μάλλον ο αμερικανικός
και ο αγγλικός κινηματογράφος.
Με ανόστημα ενός μέτρου και
88 εκατοστών — πανύψηλος, δη-
λαδή — με άσκημη κατατομή προ-
σώπου, λιγνός, όστεωδης με μα-
κρύα χέρια και πόδια και δύο
σκούρα καστανά ματιά νεμάτα
μυστήριο, είναι μετά τον μακαρί-
τη Λόν Τσάνεϋ ένας από τους
σημερινούς 3-4 «δυναμικούς» ερ-
μηνευτές ταινιών «τρομου» και
«φρίκης».

— Έμφανίσθηκα για πρώτη φο-
ρά στον κινηματογράφο, λέει ο
ίδιος, το 1947 σε ταινίες κάθε
άλλο παρά «τρομακτικές». Σε 35
και πλέον φιλμ του είδους αυτού
πέρα μέρος από τότε μέχρι το
1956. Κι όμως αν σήμερα είμαι
γνωστός στο είδος μου δεν το
σφείλω στις 35 αυτές ταινίες, άλ-
λα στις τελευταίες 5-6, στις ο-
ποίες κράτησα εναλλάξ τους ρό-
λους του «Δράκουλα», του «Βαμ-
πίρ», του «Φρανκενστάιν» του
«Δόκτορος Τζέκυλ» και άλλων φαν-
ταστικών «τεράτων». Όλα αυτά
τα άπιδανα όντα τρομοκρατούν
τους φίλους της οθόνης, αλλά
και τους ενδοουσιάζουν αν κρίνει
κάνει από την εμπορική απόδο-
ση που σημειώνουν σ' όλο τον κό-
σμο. Γι' αυτό, από καιρό τώρα,
πέρα την απόφαση να συνεχίσω

Ο Κρίστοφερ Λή και η Μάρλα Λάντι σε μία σκηνή της ταινίας
«Η επιστροφή του Σέρλοκ Χολμς».

πλάνων με τη δικαιολογία ότι το
σώμα του εξέχει απ' τη θέσι του
πilotού και έδινε... φοβερό στο-
χο στον έχθρο!...

— Ήταν κάτι το αφάνταστα κω-
μικό, λέει ο ίδιος, όταν ως πιλό-
τος καταδιωκτικό προσπαθούσα
να τακτοποιήσω στη στενή θέσι
του αεροκάφους πρώτα το σώμα
μου κι' έπειτα τα ατέλειωτα χέ-
ρια και πόδια μου. Κι' όμως παρά
τις δυσκολίες αυτές, τα κατάφε-
ρα τόσο καλά, ώστε η υπογραφή
της ερώτησης με βρήκε ζωντανό!

Όταν έγινε πάλι πολύτιμος, φρόν-
τισε φυσικά, για το επάνγγελμα
που έπρεπε να ακολουθήσει. Βέ-
βαια, ο πατέρας του διατηρούσε
πάντα το ναυαίο ναυλώσεων και
ήλπιζε ότι με το εμπορικό πνεύ-
μα, που διέθετε ο υιός του, θα
τόν διαδεχόταν μία μέρα. 'Αλλά
ο Κρίς μόνο τη διαδοχή αυτή δε
σκεπτόταν. Ζητούσε κάποιο άλλο
επάγγελμα, που θα μπορούσε να

τόν κάνει πιο νόθηνα γνωστό και
πλούσιο.

Από την άμχανία του αυτή
τόν έθγαλε μία ημέρα ένας εξα-
δεκάχρονος, που ήταν προεθε-
της της 'Ιταλίας στο Λονδίνο. Αυ-
τός κατάλαβε μισώσετι κι ακριβώς
ζήτησε ο Κρίς και χωρίς να χάσει
καιρό τον ώθησε στον συμπα-
τριώτη του φίλιππο ντέλ Γκουίν-
τινις, που ήταν τότε νενικός δι-
ευθυντής της παραγωγής των
σπουτίο Ράινκ. Μόλις τον είδε κα-
λά αυτός, έσκηψε στο αυτί του
προεθετού και του ψιθύρισε:

— Νομίζω πως μου κάνει για
ρόλους «τρομου» και «φρίκης».

Θα τον κρατήσω...

Έτσι το 1947 τον είδαν οι
φίλοι του κινηματογράφου στο
«τρομακτικό» φιλμ «Ο διάδρομος
με τους καθρέφτες». Από τότε έ-
μεινε για πάντα στον κινηματο-
γράφο και έγινε ισοπληνιστος στο
είδος του, ενώ τα παρικό γρα-
φείο ναυλώσεων στο Λονδίνο έ-
κλεισε μετά τον θάνατο του ίδιου
του του.

Και κάτι το έντυπιαστικό: Ο Κρί
στοφερο Λή, ο άνθρωπος που έχει
φιλοσοφία κι' έχει οριεί στην άνκα-
λιά του τις πιο ομορφες γυναίκες
του κινηματογράφου, μένει ακό-
μη ανύπαντρός και κι σαν ερνε-
νός!

— Οι «τρομακτικοί» ρόλοι που
έρμηνευω στην οθόνη, εξομολο-
γείται ο ίδιος, μου χάρισαν, βέ-
βαια όνομα και περιουσία αλλά
και... έδωσαν από κοντά μου ό-
λες τις νυναικές! Θαντασθήτε ότι
σημερα καμμία γυναίκα δε δέχε-
ται να με παντρευτεί από φόβο
μην κάποιο βραδυ μεταβληθώ
σε Δράκουλα και την πνίξω! 'Αλ-
λά αυτό δεν με πειράζει και τό-
σο. Είμαι 39 ετών σήμερα και οι
ευκαιρίες δε καθόταν ακόμη. Κα
ποια από τις πολλές γυναίκες
που έχω θα σκεφθή λογικά και θα
καταλάβει ότι αυτά που κάνω στην
οθόνη ως «τέρας» είναι αδύνατο
να γίνουν στην πραγματικότητα.
'Εκτός, βέβαια, αν έσωνικά τοελ-
λαθώ...

Όπως φαίνεται από αυτά, ο
Κρίς εκφράζει κι' ένα είδος πα-
ράνοου για την απορροφή που
τον δεικνουν οι νυναικές. Κι' ε-
κείναι το δικό του, στην καθημε-
ρινή του ζωή, μακριά από τον κι
καταδεκτικός, πάντα κομψότατο
ντυμένος, ένας πραγματικός 'Αν-
δρας τέλει. Πάντα, πάλι, πα-
ρα πολύ από τον άνθρωπο της ο-
θόνης που σκοπεύει τον κόσμο.
Με λίγα λόγια, μόνο «τέρας» δεν
είναι. Κι' όμως, σαν τέτοιο τον
ξέρουν όλοι!

ΤΖ. ΣΜΙΘ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΠΕΙΤΑ από το χθεσινό κρύο και τη μουντή
συννεφιά, ο ήλιος σήμερα είχε ξεκαθαρίσει
τον ούρανο κι' έκαιγε δυνατά.

Δύο παιδάκια παίζανε τότε στην αυλή, οι α-
γοράκι κι' ένα κοριτσάκι, τα δίδυμα, όπως τα
λέγανε στη γειτονιά: ο Μίμης και η Ρίτα.

Ήταν υγιεινά, παχουλά, έξυπνά. Πίσω
από το κλειστό τζάμι του παραθύρου τα καμά-
ρωνε η θεία Τασούλα.

Το τόπι τους ξέφυγε και χτύπησε στο τζάμι.
'Εκείνη άρχισε να γέλια κι' η θεία Τασούλα
τους φώνησε:

Φρόνιμα!...

Μά η φωνή της δεν πέρασε το κλειστό πα-
ράθυρο. Χαμογέλασε και συνέχισε το πλέξιμο.
Γλιστράει μεσημέρι. Όλα ήταν έτοιμα μέσα
στο σπίτι. Όλα ήταν συγμριμένα και το τρα-
πέζι στρωμένο στην τραπεζαρία.

Πού και πού η θεία Τασούλα έριχνε,
μία ματιά έξω στην αυλή και τότε στο ρολόι
του τοίχου. Το φαί βρισκόταν σε πολύ σιγανή
φωτιά για να μην κρύσση.

— Όλα είναι έτοιμα! μουρμούρισε η θεία
Τασούλα.

Και συλλογίστηκε πως, αν δεν αποφάσιζε ν'
άφηση το νησί και νάρθη στην 'Αθήνα, κοντά
στην παντρεμένη αδελφή της και τα δυο μικρά
ανήμια της, ποιος θα φρόντιζε για το κάθε τι
μέσα σ' αυτό το σπίτι!...

Μ' αυτή τη σκέψη δικαιολογούσε πάντα η
θεία Τασούλα τον έαυτό της, που θυσίαστηκε
για τις δυο μικρότερες της αδελφές.

Είχε περάσει τώρα τα σαράντα και δεν ξ-
δωζε πιά στο νου της την παντρεία.

Δεν παντρεύτηκε το Σωτήρη στα είκοσι! της
χρόνια και θα παντρευόταν τώρα από σαράντα;
Είκοσι χρόνια έχουν περάσει από τότε, είκοσι
χρόνια από τη μέρα που η Τασούλα και ο Σω-
τήρης αποφάσισαν να φανερώσουν την αγάπη
τους στους δικούς τους.

Δεν ήταν πλουσιοί. Η Τασούλα όμως είχε
την προίκα της σε ρουχισμό και μερικές χι-
λιάδες στο Ταμειτήριο. Ο Σωτήρης πάλι, που

την περνούσε τρία χρόνια, δούλευε μαργακό
στα καίκια, στους ταρασανάδες του νησιού του.

Δουλειά σταθερή και με καλό μεροκάματο.

Όλα θα πήγαιναν καλά, θάχαρην και καί κα-
λή οικογένεια οι δυο τους. Η μητέρα της όμως
δεν τόν ήλπιζε αυτό το γάμο κι' έμπρεσε και
τον πατέρα της Τασούλας.

— Ο Σωτήρης είναι φτωχός! του έλεγε.

Εγώ θα δώσω στην κόρη μου καπετάνιο με
πλούτη! Κι' έχει το νησί μας πολλούς! Να χα-
ραμίσουμε το κορίτσι μας μ' ένα μεροκαματιά-
ρη; Δέ γίνεται τέτοια πράγμα! Όχι!

— Έχεις δίκιο, ψιθύρισε εκείνος.

Κι' όταν ο Σωτήρης παρουσιάστηκε την Κυ-
ριακή, για να ζητήσει την Τασούλα, βρήκε και
τους δυο σύμφωνους: Τού άνηθήκαν την κόρη
τους.

Αυτό πείραζε το Σωτήρη τόσο πολύ, που πα-
ράτηρε τη δουλειά του και, σε λίγες μέρες,
μπροκάπησε για τον Πειραιά.

Η άνηση όμως στενοχωρήσε και την Τα-
σούλα, γιατί γκρέμισε όλα τα όνειρά της.

Από την ημέρα εκείνη δεν ξαναείδε τον α-
γαπημένο της.

Οι δυο μικρότερες αδελφές της πόνεσαν με
τον καυμό της, γιατί ήξεραν την κρυφή αγάπη
της για το Σωτήρη.

Μά τα χρόνια περνούσαν κι' ο καπετάνιος,
που όνειρευόταν η μητέρα της, δεν παρουσια-
ζότανε. Το τυχερό της ήταν να μείνει όρθια, με
τις δυο μικρότερες αδελφές της και να γίνη η μη-
τέρα τους και το στήριγμά τους. 'Ακριβώς,
δυο χρόνια μετά την άναρχοση του Σωτήρη,
οι γονείς της είχαν πάει για προσκύνημα στην
Τήνη μ' ένα μικρό καϊκί. Μά το καϊκί χτύπησε
πάνω σε βράχια και βουλίσανε αβάντρο.

Έτσι, ανάλαβε όλες τις ευθύνες και τις ύ-
ποχρεώσεις η Τασούλα για τις μικρότερες α-
δελφές της. Δούλευαν κι' οι τρεις για να ζήσουν
η Τασούλα, που και πού, θυμίζαν την έσροκε-
φολιά της μητέρας της, που δεν την πάντρεψε
με το Σωτήρη, κι' ανασταίνα.

Ανάθε το κατηνάρκι της στο σπίτι, πήγαινε
και κανένα κεράσι στην Παναγιά, προσευχόταν
και της ζητούσε να τις βοηθήσει.

Κι' η Παναγιά τις βοηθούσε. Είχε περάσει
χρόνος από το χαμό των γονιών τους, όταν
κάποιος ένοος, περαστικός από το νησί, άνω-
τέρος θημείους υπάλληλος από την 'Αθήνα, είδε
την μεγαλήτοη από τις δυο αδελφές της και
την έρωτεύθηκε.

Πολύ συνηθισμένη ήταν η στιγμή, όταν ο ξέ-
νος ήθελε σπίτι τους να γυρίσει την 'Αννιά.
Η Τασούλα δάκρυσε και θυμήθηκε τη μητέρα

Η Τασούλα και ο Σωτήρης αποφάσισαν να
φανερώσουν την αγάπη τους στους δικούς
τους.

Τρεις αδελφές

ο Χαράλαμπος Χάρμης τους είπε:

— Σκοπός μου δεν ήταν μόνο να σάς άπο-
χαιρετήσω. Θέλω, πριν φύγω, να σάς ρωτήσω
αν μπορώ να ελπίζω στο χέρι της 'Ανθούσας.

— Δηλαδή... ρώτησε η Τασούλα, ενώ η 'Αν-
θούσα χαμήλωνε τα μάτια.

— Όμολογώ, ότι δεν έχω πη ποτέ τίποτα
στην 'Ανθούσα. Έδώ μπροστά μας είναι κι' ες
πή αν της έκανα ποτέ κουβέντα, ότι την ά-
γαπάω...

Οι δυο αδελφές κυττάθηκαν. Η τύχη ξανα-
χτυπούσε την πόρτα τους. Κάπως καλός, ωστό-
σο, γιατί η 'Ανθούσα δεν ήταν έτοιμη. Μά κι'
ούτε το περίμενε. 'Ελπίζε να παντρευόταν πρώτα
η Τασούλα. Έπειτα, πώς θα την άφηγε μόνη της;

— Ο Χαράλαμπος όμως τις πρόλαβε. Μπήκε
στη σκέψη τους και είπε:

— Φεύγω αύριο... Θα πάω να ταχτοποιήσω
τη θέσι μου και ν' αγοράσω στην 'Αθήνα ένα
σπίτακι από μια κληρονομιά, που μ' άφησαν οι
γονείς μου. 'Υστερα, θα γυρίσω στο νησί να
παντρευτώ την 'Ανθούσα και θα φύγωμε για
την 'Αθήνα και οι τρεις. Έτσι, Τασούλα, δε μπο-
ρείς να μείνεις μόνη εδώ. Θα έρθεις μαζί μας.

Δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Νάκοβε την τύ-
χη της αδελφής της: 'Επειτα, το σχέδιο του
Χαράλαμπου δεν ήταν άσχημο... Κι' έτσι έγινε.

Από τότε είναι η θεία Τασούλα, που φροντίζει
για το νοικοκυριό της αδελφής της, αφού το
αντρώνυμο δουλίζει στο Ταχυδρομείο.

— Ερρίξε μία τελευταία ματιά στο ρολόι του
τοίχου και σηκώθηκε. Τη στιγμή εκείνη άκουσε
τα παιδιά να φωνάζουν, γιατί είδαν τον πατέρα
τους ναρχεται. Η μητέρα τους θάρχεσαν μισή
ώρα αργότερα, γιατί άκουσε με άλλη υποχρέωση.

Η θεία Τασούλα έριξε μία ματιά από το
παραθύρο. 'Ενας κύριος συνάδεσε το γαμπρό
της. Πήγε άμέσως ν' ανόιξη την πόρτα.

Οι δυο άντρες μπήκαν στο σαλόνι κι' ο Χα-
ράλαμπος σύστησε τον άγνωστο:

— Είναι ο επιπλοποιός που θα μας φτιάσει
τα έπιπλα.

Η Τασούλα κύτταζε τώρα άκίνητη τον άν-
τρα που της έδινε το χέρι του. 'Εκείνος πάλι,
κυττάζοντας την καλύτερα, πρόφερε:

— Τασούλα!...

Σάστισε εκείνη, που έδωπε τον άγνωστο
της Σωτήρη, έπειτα από είκοσι χρόνια.

— Ναι, εγώ είμαι! του έπε. Γεράσαμε, ε;
— Για μένα δε θα γεράσεις ποτέ, Τασούλα!
Είσαι πάντα η ίδια, η γυναίκα που άγάπησα
και που γι' αυτήν υποφέρα ακόμη.

Ο Χαράλαμπος απομάκρυνε τα παιδιά, έφυγε
κι' αυτός κι' όταν ξαναγύρισε, την άρα που
ήθελε κι' η γυναίκα του, βρήκε το Σωτήρη και
την Τασούλα δακρυομένουσ, να βαστάνε ο ένας
το χέρι του άλλου.

Τα έπιπλα είχαν χαθεί πιά από το δρόμο
τους. Μόνοι τους τώρα αποφάσιζαν για την
τύχη τους και την ετύχια τους...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Το «τέρας» των ταινιών που... δεν είναι τέρας!

τους «τρομακτικούς» ρόλους, ά-
φου τόσο άσσουν...

Ανάμεσα στις 35 ταινίες,
που μέχρι το 1955 δεν κατω-
ρώσαν να τον βγάλουν από την
αφάνεια, είναι και οι εξής: «Ο
αϊθρούς πλοίαρχος» με τον Γκρε-
γκορ Πέκ, «Μουλεν Ρούζ», με
τον Χοσέ Φερρέρ, «Ο κόκκινος
κουρσάρος» με τον Μπάρτ Λάνκα-
στερ, «Θύελλα πάνω απ' τις 'Ιν-
διες» με τον Λώρενς Χάρβεϋ,
«Μπόμπι Ντικ» με τον Γκρεγκορ
Πέκ, «Η άπαγωγή του στρατηγού
Κράιπερ» με τον Ντικ Μπόνκλαντ,
«Πικρή νίκη» με τον Κούρτ Γιούρ-
γκεν και άλλες.

— Όταν το 1955 συνεχίσει ο ίδιος,
μου πρότειναν να ερμηνεύω
ω τον Φρανκενστάιν, στην αρχή
διότι σ' αυτόν τον ρόλο, ξέρω ότι
είμαι άσχημος, φοβερά άσχημος,
αποκρουστικός, υπορω να πω, αλλά
τέλος πάντων δεν είμαι κι' ο
«τέρας». Μελέτησα την πρόταση
και το ίδιο το «τέρας», είδα τις
μακέτες και τα σκηνικά τρούου
και δέχτηκα. 'Ετσι έγκαταλείπον
τα τους «ήμερους» ρόλους έκα-
να την έμφανισή μου στο φιλμ
«Η μάσκα του Φρανκενστάιν».

Και ό,τι δεν κατέβηκα με άλλα
τα άλλα φιλμ το έπαιζα με αυ-
τό, έπαιζα δηλαδή τον θρίλερ.

Κατόπιν έπαιξε στις παρουσίες
ταινίες «Ο Δράκουλας ξαναγί-
ζει» και «Ο θρυκαλάκας των Πυ-
ραμίδων» και άμέσως μετά στο
«Ο δράκας του Λονδίνου» με τη
Ντόουν Άντγια και τον Πάβ Μασ-
ού. Από τις τελευταίες του ται-
νίες («τρομου» άναφέρουμε τις «Η
επιστροφή του Σέρλοκ Χολμς»,
«Τα χέρια του 'Ορλάν», «Ο άν-
θρωπος που ξεγέλασε τον θάνα-
το» και μερικές ακόμη που τον
έχουν κάνει γνωστό ήθοιοι και
περιζήτητο καλλιτέχνη άνάμεσα
στοις κύκλους του Χόλλυγουντ
ιδιαίτερα, αλλά και του Λονδίνου,
όπου νεννήθηκε και μεγάλωσε, τον

βοήσκουμε βοηθό του πατέρα του
που διαπερνούσε στο Λονδίνο ένα
διεθνές γραφείο ναυλώσεων έμ-
πορικών πλοίων. Όταν λίγο άρ-
γότερα κηρύχθηκε ο πόλεμος, ο
Κρίς κατετάγη στην πολεμική αε-
ροπορία και ύπηρετησε στη Ρ.Α.
Φ. επί 5 χρόνια. Το νόστιμο είναι
ότι λόγω του πανύψηλου άνασή-
ματός του δεν ήθελε να τον πά-
ρουν ως πιλότο πολεμικών αερο-

πλάνων με τη δικαιολογία ότι το
σώμα του εξέχει απ' τη θέσι του
πilotού και έδινε... φοβερό στο-
χο στον έχθρο!...

— Ήταν κάτι το αφάνταστα κω-
μικό, λέει ο ίδιος, όταν ως πιλό-
τος καταδιωκτικό προσπαθούσα
να τακτοποιήσω στη στενή θέσι
του αεροκάφους πρώτα το σώμα
μου κι' έπειτα τα ατέλειωτα χέ-
ρια και πόδια μου. Κι' όμως παρά
τις δυσκολίες αυτές, τα κατάφε-
ρα τόσο καλά, ώστε η υπογραφή
της ερώτησης με βρήκε ζωντανό!

Όταν έγινε πάλι πολύτιμος, φρόν-
τισε φυσικά, για το επάνγγελμα
που έπρεπε να ακολουθήσει. Βέ-
βαια, ο πατέρας του διατηρούσε
πάντα το ναυαίο ναυλώσεων και
ήλπιζε ότι με το εμπορικό πνεύ-
μα, που διέθετε ο υιός του, θα
τόν διαδεχόταν μία μέρα. 'Αλλά
ο Κρίς μόνο τη διαδοχή αυτή δε
σκεπτόταν. Ζητούσε κάποιο άλλο
επάγγελμα, που θα μπορούσε να

τόν κάνει πιο νόθηνα γνωστό και
πλούσιο.

Από την άμχανία του αυτή
τόν έθγαλε μία ημέρα ένας εξα-
δεκάχρονος, που ήταν προεθε-
της της 'Ιταλίας στο Λονδίνο. Αυ-
τός κατάλαβε μισώσετι κι ακριβώς
ζήτησε ο Κρίς και χωρίς να χάσει
καιρό τον ώθησε στον συμπα-
τριώτη του φίλιππο ντέλ Γκουίν-
τινις, που ήταν τότε νενικός δι-
ευθυντής της παραγωγής των
σπουτίο Ράινκ. Μόλις τον είδε κα-
λά αυτός, έσκηψε στο αυτί του
προεθετού και του ψιθύρισε:

— Νομίζω πως μου κάνει για
ρόλους «τρομου» και «φρίκης».

Θα τον κρατήσω...

Έτσι το 1947 τον είδαν οι
φίλοι του κινηματογράφου στο
«τρομακτικό» φιλμ «Ο διάδρομος
με τους καθρέφτες». Από τότε έ-
μεινε για πάντα στον κινηματο-
γράφο και έγινε ισοπληνιστος στο
είδος του, ενώ τα παρικό γρα-
φείο ναυλώσεων στο Λονδίνο έ-
κλεισε μετά τον θάνατο του ίδιου
του του.

Και κάτι το έντυπιαστικό: Ο Κρί
στοφερο Λή, ο άνθρωπος που έχει
φιλοσοφία κι' έχει οριεί στην άνκα-
λιά του τις πιο ομορφες γυναίκες
του κινηματογράφου, μένει ακό-
μη ανύπαντρός και κι σαν ερνε-
νός!

— Οι «τρομακτικοί» ρόλοι που
έρμηνευω στην οθόνη, εξομολο-
γείται ο ίδιος, μου χάρισαν, βέ-
βαια όνομα και περιουσία αλλά
και... έδωσαν από κοντά μου ό-
λες τις νυναικές! Θαντασθήτε ότι
σημερα καμμία γυναίκα δε δέχε-
ται να με παντρευτεί από φόβο
μην κάποιο βραδυ μεταβληθώ
σε Δράκουλα και την πνίξω! 'Αλ-
λά αυτό δεν με πειράζει και τό-
σο. Είμαι 39 ετών σήμερα και οι
ευκαιρίες δε καθόταν ακόμη. Κα
ποια από τις πολλές γυναίκες
που έχω θα σκεφθή λογικά και θα
καταλάβει ότι αυτά που κάνω στην
οθόνη ως «τέρας» είναι αδύνατο
να γίνουν στην πραγματικότητα.
'Εκτός, βέβαια, αν έσωνικά τοελ-
λαθώ...

Όπως φαίνεται από αυτά, ο
Κρίς εκφράζει κι' ένα είδος πα-
ράνοου για την απορροφή που
τον δεικνουν οι νυναικές. Κι' ε-
κείναι το δικό του, στην καθημε-
ρινή του ζωή, μακριά από τον κι
καταδεκτικός, πάντα κομψότατο
ντυμένος, ένας πραγματικός 'Αν-
δρας τέλει. Πάντα, πάλι, πα-
ρα πολύ από τον άνθρωπο της ο-
θόνης που σκοπεύει τον κόσμο.
Με λίγα λόγια, μόνο «τέρας» δεν
είναι. Κι' όμως, σαν τέτοιο τον
ξέρουν όλοι!

ΤΖ. ΣΜΙΘ

Το «τέρας» των ταινιών που... δεν είναι τέρας!

τους «τρομακτικούς» ρόλους, ά-
φου τόσο άσσουν...

Ανάμεσα στις 35 ταινίες,
που μέχρι το 1955 δεν κατω-
ρώσαν να τον βγάλουν από την
αφάνεια, είναι και οι εξής: «Ο
αϊθρούς πλοίαρχος» με τον Γκρε-
γκορ Πέκ, «Μουλεν Ρούζ», με
τον Χοσέ Φερρέρ, «Ο κόκκινος
κουρσάρος» με τον Μπάρτ Λάνκα-
στερ, «Θύελλα πάνω απ' τις 'Ιν-
διες» με τον Λώρενς Χάρβεϋ,
«Μπόμπι Ντικ» με τον Γκρεγκορ
Πέκ, «Η άπαγωγή του στρατηγού
Κράιπερ» με τον Ντικ Μπόνκλαντ,
«Πικρή νίκη» με τον Κούρτ Γιούρ-
γκεν και άλλες.

— Όταν το 1955 συνεχίσει ο ίδιος,
μου πρότειναν να ερμηνεύω
ω τον Φρανκενστάιν, στην αρχή
διότι σ' αυτόν τον ρόλο, ξέρω ότι
είμαι άσχημος, φοβερά άσχημος,
αποκρουστικός, υπορω να πω, αλλά
τέλος πάντων δεν είμαι κι' ο
«τέρας». Μελέτησα την πρόταση
και το ίδιο το «τέρας», είδα τις
μακέτες και τα σκηνικά τρούου
και δέχτηκα. 'Ετσι έγκαταλείπον
τα τους «ήμερους» ρόλους έκα-
να την έμφανισή μου στο φιλμ
«Η μάσκα του Φρανκενστάιν».

Και ό,τι δεν κατέβηκα με άλλα
τα άλλα φιλμ το έπαιζα με αυ-
τό, έπαιζα δηλαδή τον θρίλερ.

Κατόπιν έπαιξε στις παρουσίες
ταινίες «Ο Δράκουλας ξαναγί-
ζει» και «Ο θρυκαλάκας των Πυ-
ραμίδων» και άμέσως μετά στο
«Ο δράκας του Λονδίνου» με τη
Ντόουν Άντγια και τον Πάβ Μασ-
ού. Από τις τελευταίες του ται-
νίες («τρομου» άναφέρουμε τις «Η
επιστροφή του Σέρλοκ Χολμς»,
«Τα χέρια του 'Ορλάν», «Ο άν-
θρωπος που ξεγέλασε τον θάνα-
το» και μερικές ακόμη που τον
έχουν κάνει γνωστό ήθοιοι και
περιζήτητο καλλιτέχνη άνάμεσα
στοις κύκλους του Χόλλυγουντ
ιδιαίτερα, αλλά και του Λονδίνου,
όπου νεννήθηκε και μεγάλωσε, τον

βοήσκουμε βοηθό του πατέρα του
που διαπερνούσε στο Λονδίνο ένα
διεθνές γραφείο ναυλώσεων έμ-
πορικών πλοίων. Όταν λίγο άρ-
γότερα κηρύχθηκε ο πόλεμος, ο
Κρίς κατετάγη στην πολεμική αε-
ροπορία και ύπηρετησε στη Ρ.Α.
Φ. επί 5 χρόνια. Το νόστιμο είναι
ότι λόγω του πανύψηλου άνασή-
ματός του δεν ήθελε να τον πά-
ρουν ως πιλότο πολεμικών αερο-

πλάνων με τη δικαιολογία ότι το
σώμα του εξέχει απ' τη θέσι του
πilotού και έδινε... φοβερό στο-
χο στον έχθρο!...

— Ήταν κάτι το αφάνταστα κω-
μικό, λέει ο ίδιος, όταν ως πιλό-
τος καταδιωκτικό προσπαθούσα
να τακτοποιήσω στη στενή θέσι
του αεροκάφους πρώτα το σώμα
μου κι' έπειτα τα ατέλειωτα χέ-
ρια και πόδια μου. Κι' όμως παρά
τις δυσκολίες αυτές, τα κατάφε-
ρα τόσο καλά, ώστε η υπογραφή
της ερώτησης με βρήκε ζωντανό!

Όταν έγινε πάλι πολύτιμος, φρόν-
τισε φυσικά, για το επάνγγελμα
που έπρεπε να ακολουθήσει. Βέ-
βαια, ο πατέρας του διατηρούσε
πάντα το ναυαίο ναυλώσεων και
ήλπιζε ότι με το εμπορικό πνεύ-
μα, που διέθετε ο υιός του, θα
τόν διαδεχόταν μία μέρα. 'Αλλά
ο Κρίς μόνο τη διαδοχή αυτή δε
σκεπτόταν. Ζητούσε κάποιο άλλο
επάγγελμα, που θα μπορούσε να

τόν κάνει πιο νόθηνα γνωστό και
πλούσιο.

Από την άμχανία του αυτή
τόν έθγαλε μία ημέρα ένας εξα-
δεκάχρονος, που ήταν προεθε-
της της 'Ιταλίας στο Λονδίνο. Αυ-
τός κατάλαβε μισώσετι κι ακριβώς
ζήτησε ο Κρίς και χωρίς να χάσει
καιρό τον ώθησε στον συμπα-
τριώτη του φίλιππο ντέλ Γκουίν-
τινις, που ήταν τότε νενικός δι-
ευθυντής της παραγωγής των
σπουτίο Ράινκ. Μόλις τον είδε κα-
λά αυτός, έσκηψε στο αυτί του
προεθετού και του ψιθύρισε:

— Νομίζω πως μου κάνει για
ρόλους «τρομου» και «φρίκης».

Θα τον κρατήσω...

Έτσι το 1947 τον είδαν οι
φίλοι του κινηματογράφου στο
«τρομακτικό» φιλμ «Ο διάδρομος
με τους καθρέφτες». Από τότε έ-
μεινε για πάντα στον κινηματο-
γράφο και έγινε ισοπληνιστος στο
είδος του, ενώ τα παρικό γρα-
φείο ναυλώσεων στο Λονδίνο έ-
κλεισε μετά τον θάνατο του ίδιου
του του.

Και κάτι το έντυπιαστικό: Ο Κρί
στοφερο Λή, ο άνθρωπος που έχει
φιλοσοφία κι' έχει οριεί στην άνκα-
λιά του τις πιο ο

#δεξίς της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΛΕΧΤΩΝ

ΤΑ πλεκτά μας ήταν ως τώρα γνωστά για την πρακτικότητά τους και τα θεωρούσαμε σαν ακώριστο σύντροφο μας γ'αυτό χειμώνα. 'Αλλά, ποιος θα φανταζόταν ποτέ, ότι θα έπαρναν μια τόσο σημαντική θέση στη βραδυνή επίσημη εμφάνισή μας;

Σας εκπλήσσει βέβαια αυτό. Και όμως, δ-ταν ακούσετε περί τίνος πρόκειται, θα έχετε την αίσθηση ότι είναι και τόσο εκπληκτικό. Πρόκειται για ένα ειδικό νήμα, που συνδυάζει με μεταλλική κλωστή, χρυσή ή ασπ-μένη, και προσδίδει, καθώς είναι έπόμενο, μια τελειώσεως διαφορετική όψη από εκείνη που ννω-ρίζαμε στα συννηθισμένα πλεκτά.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΠΛΕΚΤΑ

Με τον πρωτότυπο αυτό συνδυασμό θα δ-τε βραδυνές, εμφανίσεις, που αποτελούνται από μια στενή φούστα και μια βέστα κουμπω-τή, χωρίς μανίκια, τελείως εφαρμοστέα στο σώμα. 'Αλλος συνδυασμός είναι η φούστα με καζάκι και αρκετά μεγάλο άνοιγμα λαιμού ή και ολόκληρο μονοκόμματο φόρεμα στον τύπο πουρτώ. Είναι πολύ εφαρμοστέα στο σώμα και κολακεύει ιδιαίτερα τις λεπτές σιλου-έτες.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι και εδώ με-γάλο και τα μανίκια είναι άνωπαρκα. 'Η με-ταλλική κλωστή, ασπμένη ή χρυσή, συνδυά-ζεται με νήμα χρωματιστό ή και λευκό ή μαύρο. Το αποτέλεσμα είναι ωραίοτατο, πρω-τότυπο και πολύ λουσάτο.

ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΩΡΑ

'Η νέα αυτή μόδα των λουσάτων πλεκτών δεν επιπικιάζει, βέβαια, τα πλεκτά που ξέρα-με ως τώρα, αλλά κι' αυτά παρουσιάζονται με αρκετά διαφορετικά. Με ποικίλες πλέξεις, με αναμειγνύσεις διαφόρων χρωμάτων και σε σχέδια έντελως μοντέρνα.

Τα φτερινά πλεκτά γίνονται με άδωδ μαλ-λί και σε χονδρά πλέξι. Μη νομίζετε δε ότι αυτό τα κάνει να φαίνονται χονδροειδή. Του-ναντίον, κολακεύουν τη σιλουέτα. Πότε τα βλέπουμε σε πουλόβερ πολύ άνετα και άρκε-τά μακρύ, πότε έχουν μανικοκόλλησι, πότε είναι σε σχήμα ρανγκλάν.

Κουμπώνουν μερικά ως τη ρίζα του λαιμού ή έχουν λυτερά ανοίγματα και κατεβατούς νιακάδες. Δεν αποκλείονται όμως και οι μ-κροί δρόμοι νιακάδες και τα τρουα-κάρ μανί-κια και τα κουμπώματα στο πλάι.

ΠΛΕΚΤΑ ΣΠΟΡ

Για τα πλεκτά, που έχουν τον σπορτίφ τύ-πο, διαλέγουμε μαλλιά μελανζέ, σε ένα χρώ-μα που να εναρμονίζεται με τη φούστα. 'Αν, η φούστα π. χ. είναι μπέζ, διαλέγουμε για το πλεκτό μας μαλλί μπέζ και κόκκινο ή μπέζ και μαρόν.

Μερικές προτιμούν τη σκούρα φούστα, που συνδυάζεται μ' ένα ανοιχτόχρωμο πλεκτό ή έχουν μια φούστα μπλέ, μαρόν ή και μαύρη για να φοριέται με ένα ολόκληρο πλεκτό ή και με περισσότερα. Μπορούμε επίσης να συν-δυάσουμε με την ίδια φούστα πουλόβερ και βέστα του ίδιου χρώματος.

Γι' άπονευματινά πλεκτά που τα θεωρούμε κάπως πιο αμυγνί, διαλέγουμε λεπτότερο μαλ-λί και λεπτή πλέξι.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΣΕΤ

Για την περίπτωση αυτή προτιμούμε τα 'σέτ», δηλαδή τον συνδυασμό μπλούζας και βέστας, που είναι και τα δύο ομοιομορφα.

Οι μπλούζες κλείνουν συνήθως ως τη ρίζα του λαιμού και οι βέστες έχουν μύτερο ά-νοιγμα χωρίς νιακά. 'Ετσι φαίνεται ο ψη-λός λαιμός της μπλούζας. Είναι και οι μπλού-ζες με λυτερά ανοίγματα, που φοριούνται με ένα πουλόβερ από μέσα σε χρώμα ζωηρό, που γ' αποτελεί αντίθεσι με το χρώμα της μπλού-ζας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΤΑΓΙΕΡ

'Ανάμεσα στα διάφορα ντυσίματα, που ε-ννοεί η μόδα φέτος, το τανέο, πρέπει να πού-με, κρατά μια προεξέχουσα θέση. 'Η μόδα μας το παρουσιάζει με διάφορες παραλλα-γές. Κάθε μια έχει τη χάρη της και τον ιδι-αίτερό της χαρακτήρα.

Είσαμε ταγιέρ με τις ζακέτες αρκετά μα-κρείες, με κουμπή στη μέση ή με ζώνη για συμπλήρωμα. Είσαμε άλλες ζακέτες να κλεί-

νουν ως τη ρίζα του λαιμού, χωρίς νιακά, και άλλες με μεγάλους νιακάδες και ανάλο-γα ρεβέρ. 'Η κάθε μια μπορεί να διαλέγη-ται, ως πάλι καλύτερα.

Όσο προχωρεί ωστόσο η εποχή, πιο πολύ επικρατούν τα ταγιέρ με το κάπως περ-ωρι-σμένο μήκος στις βέστες. Οι περισσότερες σκηματίζουν πολύ ανάλαφρα τη μέση δίδον-τας την εντύπωσι της ριχτής βέστας.

Αυτό το περιορισμένο μήκος τους δεν ά-παιτεί παρά πάνω από δυο κουμπιά στο εϋθύ, γραμμο κλείσιμο και μάλιστα τοποθετημένα σε αρκετή απόστασι το ένα από το άλλο. Τα κουμπιά είναι μάλλον μεγάλα και το πρώτο αρχίζει εκεί όπου είναι τα ρεβέρ ενώ το δεύτερο τοποθετείται λίγο κάτω από τη μέση.

Στις ζακέτες αυτές, που φτάνουν ως επί το πλείστον στα μισά των γοφών, μπαίνουν τσέπες οριζόντιες, πότε κοψές και πότε έ-ξωτερικές. Συμπληρώνονται δε με καπάκια.

Τα μανίκια είναι μάλλον φαρδιά σε μ-κρος τρουα-κάρ ή λίγο μακρύτερα. Μολονότι η εποχή προχωρεί, η μεγάλη μόδα της γού-νας θα συνεχίση την συμβολή της. 'Ετσι, βλέπουμε μεγάλους νούνιους νιακάδες, που προσδίδουν στα ταγιέρ μια έδα-ρετική γλυ-σια και κομψή εμφάνισι, ακόμη και σ' εκείνα που έχουν τον σπορτίφ τόνο.

Για συμπλήρωμα έχουμε και την νούνινη τό-κα από την ίδια νούνα του νιακά της βέστας. 'Οι φούστες παραμένουν πάντα εϋθύγραμ-μες και κοντές.

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πολύ της μόδας θα είναι σ' αυτή την πε-ρίοδο τα ντέ-πιές, που αποτελούνται από την πάντοτε πολύ στενή φούστα και από το ριχτό επανωφόρι που αποκαλούμε πτί-μαντώ, σε μήκος τρουα-κάρ. Την κόψι του επανω-φορού θα τη δούμε άλλοτε κιμονό και άλλο-τε ρανγκλάν, με τις μασκάλες πολύ άνετες, ώστε το φόρεμα, που έχει το πτί-μαντώ πρόσ-τά κάτω, γ' αρχίζει αμέσως από τους ώμους.

Τα ίδια τα μανίκια άνετα, ως κάτω, θα έ-χουν μήκος κατά τι μεγαλύτερο από το σϋ-νθες τρουα-κάρ και πολλές φορές μ' ένα μικρό άνοιγμα προς τα κάτω στη γραμμή ά-κρίθως του άγκωνος.

Το πτί-μαντώ συμπληρώνεται με νιακά και ρεβέρ, που επιτρέπουν στο επανωφόρι να φο-ριέται είτε τελείως κλειστό είτε σκηματίζον-τας ένα λυτερό άνοιγμα με κουμπήμα εϋθύ-γραμμο χρησιμοποιώντας τρία ή τέσσερα κουμπιά αρκετά μεγάλα και σε αραιές απο-στάσεις.

Τέτοια σύνολα γίνονται ιδίως από μελανζέ λαινάζ έλαφρά, έτσι που να μπορούν να χερ-σιμεύσουν και την εποχή που μας έρχεται.

Κομψότατο συμπλήρωμα του συνόλου αυ-τού είναι μια καζάκα, από ζέρσευ μάλλινο, με στρουγγυλό άνοιγμα λαιμού και κουμπήμα με μικρό έλαλο στην πλάτη. Στη μέση υπάρ-χε μια δετή ζώνη από το ίδιο ζέρσευ.

Θυμίζω, θα προσέξουμε ιδιαίτερα το χρώ-μα της μονόχρωμης καζάκας ώστε με το έλανζέ λαινάζ του ντέ-πιές να σκηματίζε-ται ένα αρμονικό σύνολο.

ΤΑ ΡΙΧΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα ριχτά επανωφόρια, έξ άλλου, είναι πολύ της μόδας για την καθημερινή χρήσι. 'Αλλοτε πολύ άνετα, άλλοτε λιγώτερο, θα ηγρούν πάντα τη ριχτή γραμμή που είναι τόσο πρακτική και εύκολοφόρετη.

Τα τουντ είναι πολύ της μόδας γι' αυτού του είδους τα επανωφόρια και συνήθως τα διαλέγουμε σε συνδυασμούς δύο χρωμάτων, ως πούμε άσπρο και μαύρο, μπλέ-μαρόν και ά-σπρο, μπέζ και μαρόν κτλ. 'Ενα άλλο σκέρ-σο, που δίνει μια πρωτοτυπία στο επανωφόρι, είναι η τοποθέτησι του τουντ διαγωνίως στα μανίκια. 'Ετσι το σχέδιο, που σκηματίζει το μελανζέ έρχεται σε αντίθεσι με το κύριο μέ-ρος του επανωφορίου.

Τα μανίκια θα τα δούμε πολύ άνετα από πάνω ως κάτω και λίγο πιο κοντά.

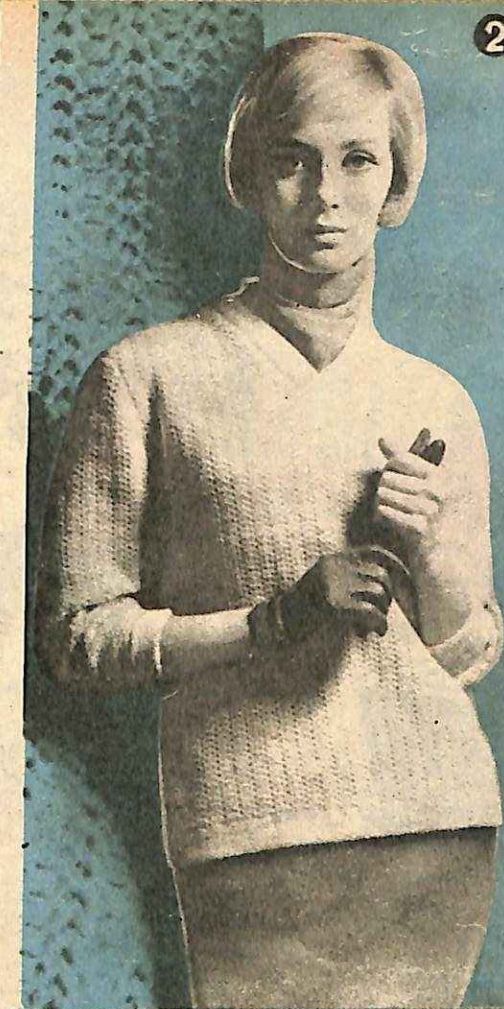
Σ' αυτά τα επανωφόρια είναι πολύ της μό-δας οι μεγάλοι νιακάδες από το ίδιο λαινάζ, που σκηματίζεται από το λαιμό ως μερικά έκα-τοστά πριν από το τέλος του νιακά, με μονό-χρωμη τόσχα.

Συνηθίζεται επίσης το τελείωμα του νιακά μπροστά να σκηματίζει οριζόντια γραμμή. Σϋμ-φωνα με την τελευταία λέξι της μόδας, το εϋθύγραμμο κουμπήμα του επανωφορίου γί-νεται με τρία μόνο κουμπιά, σε αραιές απο-στάσεις τοποθετημένα.

Η ΜΑΡΤΕΓΚΑΛ

Στα άπονευματινά επανωφόρια βλέπουμε μια άλλη γραμμή να επικρατεί. 'Ενα συνδυασμό του εϋθύγραμμου με το έδαζε. 'Αλλαδ η μό-δα μπροστ'ν του επανωφορίου ακολουθεί την ίδια γραμμή, ενώ τουναντίον στην πλάτη το επανωφόρι είναι έντελως άνετο και σκημα-

1) Βραδυνό πλεκτό σύνολο φούστας και βέ-στας από λευκό νήμα και ασπμένη κλωστή.
2) Βραδυνό πλεκτό σύνολο φούστας και κα-ζάκας σε χρώμα ριολέ και ασπμένη κλωστή.
3) Άπονευματινό ντέ-πιές μαρόν και χρυσό.

1) 'Ολόλευκο άπονευματινό ντέ-πιές με δαντελωτή πλέξι. 2) Μακρύ πουλόβερ ανοιχτόχρω-μο. 3) Σουέτερ σε γραμμωτή πλέξι με μεγάλες τσέπες.

με κοντά μανίκια και στρουγγυλό λαιμό. Μπο-ρεί όμως να φοριούνται και από το κεφάλι.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ

Και για τ' αγορίστικα κοστούμια χρησιμο-ποιούμε φανέλλες, μόνο που είναι λιγότερο πιο χονδρές και μονόχρωμες. Τα κοστούμια αυτά τα χαρακτηρίζει μια μεγάλη απλότης. Το παν-τελονάκι είναι κοντό και το σακάκι επίσης, μ' ένα μικρό μύτερο άνοιγμα και χωρίς νιακά. Το κουμπήμα είναι εϋθύγραμμο.

Στο κάτω μέρος το σακάκι έχει δεξιά και αριστερά εξωτερικές τσέπες με καπάκια και από το άνοιγμα του λαιμού φαίνεται η μπλούζα-πουκάμισο και η γραβάτα.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Για τα μικρά κοριτσάκια προτιμούμε το σκωτσέζικο λεπτά λαινάζ με τις πολύχρωμες

ραβδώσεις, που διασταυρώνονται και τόσο ται-ριάζουν στις κοπελλήτσες.

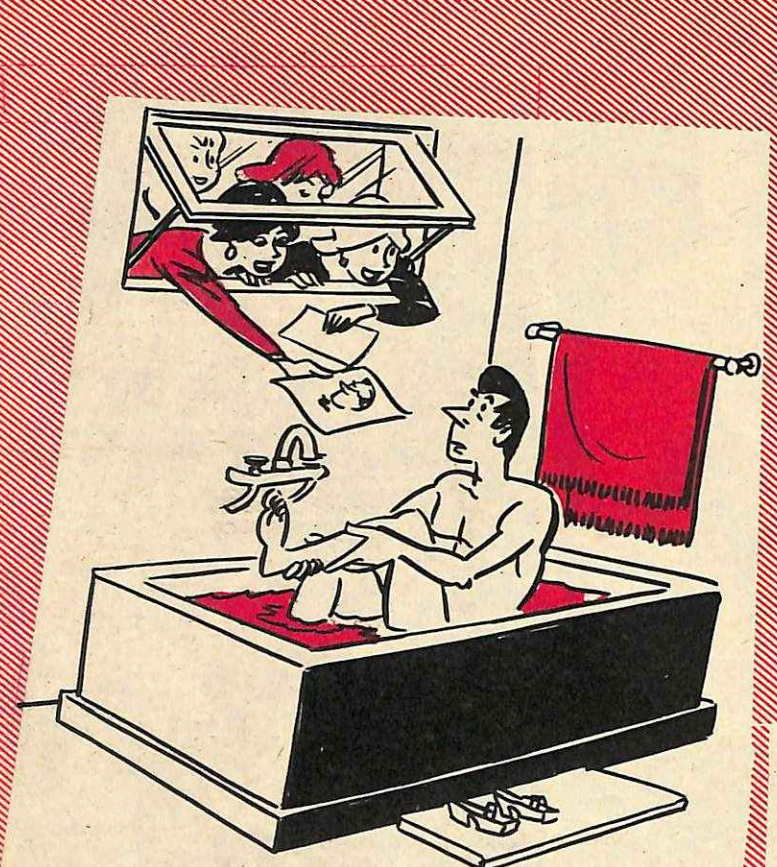
Και εδώ μπορούμε να εφαρμόσουμε τα ντέ-πιές. 'Η φούστα δηλαδή σουτυτή ή πλισσεδω-τή είναι εφαρμοσμένη σ' ένα βαμβακερό μπου-στάκι, χωρίς μανίκια, που θα καταλήγη στο λαμό σ' ένα κατεβατό λευκό νιακαδάκι.

'Επάνω απ' αυτά θα φορη ή μικρούλα ένα κουμπωτό στην πλάτη μπολερό με κιμονό κον-τά μανικάκια. 'Επίσης όμως ωραία είναι και τα δολοκίπρα φουστανάκια από σκωτσέζικο λαινάζ, με τη σουτυτίσα όλη κουδωπιέτες και το μπουστάκι σταυρωτό. Το λευκό νιακαδάκι είναι το συμπλήρωμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

'Αριστερά: Βέστα σπορτίφ με πλέξι που σκηματίζει καρρό. Δεξιά: Πουλόβερ σε χρώμα μπλέ ποστέλ.

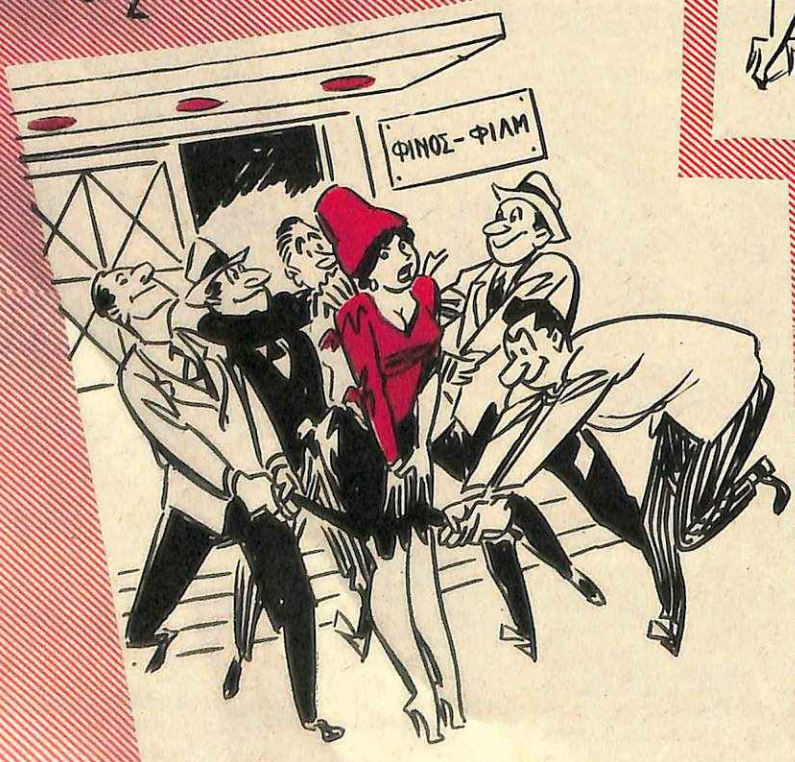
— Κύριε Ντάρκευλη, ένα αυτόγραφο, παρακαλούμε!...

— Με το μπαρόν, κύρ-πολισμάνε, που μπορούμε να βρούμε τη Νάντια Χωραφιά; Είμαι στε θαυμαστές της!

— Μεσημέρι, κορίτσια, τσούν-τάρετε να στείλουμε να μας πάρουν ψωμί και τυρί να φάμε!...

— Βοήθειάααα!...

— Να, μας συμπαθάτε, δεσποινίς Μαρέζ, αλλά είχα μερες τώρα σ'ας κυνηγώ για ένα αυτόγραφο!...

Ο Τρομοκράτης ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντυβάλ γνωρίζεται με μια άρτια του «Φούρνου», τη Μάρτι, με το σκοπό να πάρει απ' αυτήν πληροφορίες για τη Μόνα. Άλλα δε βρίσκει την κατάλληλη ευκαιρία. Στο μεταξύ, η αστυνομία δι- νει με το μενέφωρο την περιγρα- φή του για τη σύλληψή του. Πε- ρνάει τη νύχτα του σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο. Τό πρωί όμως κατα- λαβαίνει πως ο υπάλληλος τόν ά- νανώρισε απ' όσα γράφουμε νι' αυτόν οι εφημερίδες, και πως θα ε- δοποιήσει την αστυνομία ή το Λα- φάντι. Θέλει λοιπόν αμέσως από- κει και πηγαίνει στο γραφείο του δικηγόρου «Εμερσον» του συννό- ρου της Μόνας. Εκείνος τόν βε- βαιώνει πως δεν πιστεύει στην έ- νοχή της Μόνας, αλλά πως δε μπορείς να τη σώσεις από τη θα- νατική ποινή, γιατί συναντούσε εκ μέρους της μια περιερχη ά- νησι να μιλήσει και να τόν βοή- θησιν. Τού ελπίσει επίσης πως τόν πληρώσει ο Λαφάντι να τόν πύ- περασποτή. Ύστερα ο Ντυβάλ πα- ρατηρήσει ορεκτικά με τη Μόνα κι' εκείνος ενδιαφέρεται αιέως ζωπού κι' αναλαμβάνει να τόν έ- ρακωθώση, τού όριζε: δε ραντε- θού για τόν ίδιο βράδυ στο σπίτι του. Πριν φύγει ο Ντυβάλ, φτάνει ή Γκλόρια Μέυ, ή φίληνάδα του Λαφάντι. Φέρνει σ'όν «Εμερσον» ένα μύνημα του Λαφάντι, ποι, τόν προειδοποιεί πως θα περάσει ίσως απ' τόν γραφείο του ο «Τρελλός Λοχίας» και τόν παρακαλεί να τού τηλεφωνήσει αμέσως σ' αυτή τήν περίπτωση. Ο Ντυβάλ σκέπτεται τότε να καταφύγει στο σπίτι της όπου δε θα σκεφθί κανείς να τόν άνασπηση. Πραγματικά, τήν πα- ρακολουθεί ως εκεί και τήν πα- ρουσιάζει ταννικά. Άλλα, αυτή, αντί να φοβηθί, άρχίζει να τόν προκαλή με τούς τρόπους της.

Και ήξερε, ή διαβόλισσα, καλώς τί ένοιωθα! Δοκίμασε τή δύναμή της, άποφασί- σμένη να έπωφεληθί απ' τήν κατάστασι.

— Κρίμα... πρόφερε. — Ποιό είναι κρίμα; — Πού έχετε αυτές τις αντίλη- φεις... Γιατί θα μπορούσα να κά- νω καμιά τρέλα μαζί σας. — Άκόμα κι' ύστερα απ' ό,τι συνέβη χτες τη νύχτα; — Τί σχεσι έχει;... — Δεν πιστεύω ν' άρέση αυτό στο Λαφάντι, άν τόν μάθι! — Καί τί μας νοιάζει, έμας; — Μά είπατε ψέμματα για χα- τήρι του, με γελοιοποιήσατε. Έκαμε δυό βήματα προς τόν μέ- ρος μου. — Ήμουν άναγκασμένη να φερ- θώ έτσι. Τό ξέρετε καλά. — Τό στόμα μου είχε στεγνώσει, ό λαιμός μου σφιγγότανε. — Ξέρετε τη Μόνα Άμπλερ; ρώ- τησα. — Η Γκλόρια χαμογέλασε. — Καί βέβαια τήν ξέρω, άπάντη- σε. Τα είχε με τόν Λαφάντι, πριν ά- πό μένα. — Ήρθε ακόμα πιο κοντά μου και τύλιξε τά μπράτσα της γύρω άπ' τόν λαιμό μου. Άκούμπησε τά χείλη της στά δικά μου. — Τί θέλεις να μάθεις για τη Μό- να, γενναίε μου λοχία; μουμούρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' Προσπάθησα να τήν άπομακρύνω, μά δε μπόρεσα. Ή σάρκα της συ- κρατούσε τά δάχτυλά μου σαν μα- γνήτης. Σκούπισε τόν ιδρώτα τού μετώπου μου μ' ένα ρούχο που κρα- τούσε ακόμα στο χέρι της. — Έχεις αληθινά κέφι για κου-

βέντα; με ρώτησε. Πάλεψα με τόν έαυτό μου, για να διατηρήσω τήν ψυχραιμία μου και ν' άπαντήσω: — Ναι. — Κι' ύστερα τί θα κάνουμε; — Θα δούμε. — Τί ακριβώς θέλεις να μάθεις για τη Μόνα; — Αυτή σκότωσε τόν Στάιν; — Δεν ξέρω. Έτσι είπε τόν δικα- στήριο. — Γιατί λοιπόν ο Λαφάντι φοβά- ται μή μιλήσει; — Κούνησε τόν κεφάλι της κι' άπάν- τησε: — Ούτε κι' αυτό τόν ξέρω. — Άνάμεσα στους καπνούς τού άλ- κολ, φαινόταν να βλέπει όλα τά πράγματα μ' ευχάριστη όψη. Γέλασε πάλι και πρόσθεσε: — Έκείνο που ξέρω, είναι πως ό μεγάλος Λαφάντι τήν έπαθε μαζί σου! Οι άνθρωποι του φάγανε όλο τόν Σικάγο για να σέ βρουνε... — Τό φαντάζομαι!... Μά δεν τά κα ταφέρανε. — Σκούπισε πάλι τόν πρόσωπό μου, άνάλαφρα, σαν να με χείδευε πετα- λούδα. — Μ' έστειλε μάλιστα στο δικη- γόρο της Μόνας, για να τόν συστή- σω να φυλάγεται από σένα. — Σοβαρώς; — Ναι, ναι! — Καί τί είπε ο δικηγόρος; — Ότι θα εידιοποιήση τόν Τζόε, άν πιάς να τόν δής. — Όποτε, αλήθεια, δεν ξέρεις τί φοβάται ο Λαφάντι; — Όχι. — Θα μού τölεγες, άν τölερες; — Ναι! — Μά γιατί; Άφού δε με ξέρεις καλά-καλά. — Ξέρω πως είσαι ένας άντρας.

— Κι' ο Λαφάντι είναι τόν ίδιο. — Άνασκήκωσε τούς γυμνούς ώμους της. — Άς υποθέσουμε πως βαρέθηκα πιά τούς γκάνγκστερς, πως θέλω να ξεμπερδέψω απ' τις ύποπτες κομπίνες τους... Φαίνεται πως ή Μόνα είχε ευτυχίσει πολύ με τόν άδελφό σου, ως τη μέρα που τήν έμπλεξε πάλι ό Τζόε. — Ποιός σου τölε, αυτό; — Μιά από τίς άρτίστες τού «Φούρνου». Κάποια Μάρτι... Ήταν φίληνάδα της Μόνας. — Μου ξαναείπε όσα ήξερα ήδη άπ' τόν Λαφάντι, και συνέχισε: — Άν κατάλαβα καλά, ή Μόνα είχε φύγει τελείως απ' τή συμμο- ρία, όταν είχε γνωρίσει τόν άδελ- φό σου. Ήταν άποφασισμένη να κερδίσει άλλοιώς τόν ψωμί της. Μά ό Λαφάντι τήν ξαναβρήκε και τήν ύποχρέωσε να ξαναγυρίση στη σιλα- διά της... — Αυτό είναι λοιπόν; — Έτσι μού είπανε. — Τή φίλησα για πρώτη φορά. Τά χείλη της ήταν ευχάριστα... Ξαφνικά όμως άπομακρύνθηκε άπ' τήν άγκαλιά μου. — Άς πιούμε πρώτα κάτι, μού πρότεινε. Όταν μιλάω, με πιάνει δίψα. — Ξεκρέμασε μιά ρόμπα διαφανή και με πής στο σαλόνι. Ήταν πάντα ευπόλητη. Ή ρόμπα της κυ- μάτιζε γύρω της σαν πέπλος. — Τό σαλόνι ήταν τόν άραιότερο δωμάτιο τού διαμερίσματος. Ή με- γάλη μπαλκονόπορτα τού έδλεπε στο δρόμο. Είχε ένα άσπρο χαλά- κι και χαμηλά μετάλλια έπιπλα. — Ή Γκλόρια έαπλώθηκε σ' ένα ντιβάνο και μούγγνεσε να καθήσω κοντά της. — Έδώ κάνει πιο δροσιά, είπε. — Έρριξε μιά ματιά στη μεγάλη

Μικρή ιστορία Σωστός κέρβερος!..

Ή κυρία Ζηλοτυπίδου πρόκειται να πάει ταξίδι και να λείπει δυό μήνες άπ' τόν πλευρό τού σούζονου της. — Άφού, λοιπόν, πιάνει φίλους και συγγενείς για ναχουν τόν (νού) τους σ'όν άντρα της, καταφεύγει και σ'τά μεγάλα μέρη. — Θέλω όσο θα λείπω να παρακολουθώ τόν σούζονό μου... Θα μείνι μόνος σ'όν σπίτι και δε θέλω να τσαλιμουρδίσκ. — Άν μάλιστα τολμήση να κουβαλήσει καμιά μικρούλα, να μή τού τόν επιτρέψω! Λέει έμπιστευτικά ή Ζηλοτυπίδου σ'όν θυρωρό της πολυκατοικίας που ήταν νέα και αρκετά νο- στισμ. — Έννοια σας, κυρία μου... Βασισθήτε σέ μένα, ποι ξέρω καλά τούς άντρες! άποκρίνεται εκείνη. — Ήσυχ πιά ετοιμάζεται για τόν ταξίδι της ή Ζηλοτυπίδου. Κι' όταν νυχθί ύστερ από δυό μήνες, ή πρώτη της δου- λειά είναι να ήλθση να μάθι άπ' τόν θυρωρό τά καθέκαστα. — Ε, λοιπόν, είχαε τόν νου σου σ'όν άντρα μου! Δεν πι- στεύω να κουβάλησε σ'όν σπίτι μια καμιά παστρικά; — Τί πράγματα είν' αυτά που λέτε; Άφού ενώ ήμουν έδω, δεν ύπήρχε κανένας τέτοιος φόδος... τήν καθούκαε αμέσως ή θυρωρός. — Καί ή Ζηλοτυπίδου ευχαριστημένη βνάει από τήν τσάντα της και τής δίνει ένα γενναίο φιλοδώρημα. — Μπορώ σου! Με πούκασε όσο δε υπορείς να φανταστής. — Ή θυρωρός, όμως, άφού τού έπωσε τόν πουρμπουάρ, πρόσ- θεσε: — Ή μόνη που πίνανει και τού κρατούσε αντροφιιά, ή- μουν ένώ, για να μίν είναι μόνος του, ό καυμένος!

συσκευή «αίρ κοντίσιον», που ήταν έγκατεστημένη σ' ένα παράθυρο. — Τήν έπαθα, μ' αυτό τόν κολο- κύδι που άγόρασα! παρατήρησε. Τό πλήρωσα 580 δολάρια, και δεν κα- ταφέρνει να δροσίση παρά μόνάχα ένα δωμάτιο! — Πρόσεξα πως κρατούσα πάντα στο χέρι τόν πιστόλι μου. — Έρχεται κομμάτι φορά έδω ό Λαφάντι; ρώτησα. — Όχι. — Φύλαξε τόν πιστόλι στην τσέπη τού σακκακιού μου και τόν κρέμασα στην ράχη μιάς καρέκλας. — Λοιπόν, θέλεις ακόμα να κα- θήσω φρόνιμα; μού είπε ή Γκλόρια χαμογελώντας. — Όχι, βέβαια! — Μ' άγκάλιασε, με φίλησε, ύστε- ρα μ' έσπρωξε μακριά και μου- μούρισε, με φωνή λίγο βραχνή: — Είμ' ευχαριστημένη... Μά άς πιούμε πρώτα! — Πάνω σ' ένα χαμηλό τραπέζι, κοντά στο ντιβάνι, ύπήρχαν πέντε- έξι μπουτίλιες με ποτά έκλεκτής μάρκας, καθώς κι' ένας δίσκος με ποτήρια. — Τί θέλεγες για ένα «πόντς»; μού πρότεινε ή Γκλόρια. — Καλή ιδέα! — Γέμισε ως τή μέση δυό μεγάλα ποτήρια. Ύστερα μάζησε μιά βλα- στήρια. — Τί συμβαίνει; άπόρησα. — Ξέχασα τόν πάγο, είπε. — Καί σηκώθηκε. — Τήν κύταζε που πήγαινε στην κουζίνα. Μού φαινότανε σαν όνει- ρο... σ'ά να μην άνηκαμε στην πραγματικότητα, ούτ' αυτή ούτ' έγώ... — Άναρωτιόμουν ως ποιό σημείο μπορούσα να τής έχω έμπιστοσύνη. «Όχι και πολλή!», συμπέρανα. — Ξαναγύρισε σέ λίγο, άνάλαφρα, φέρνοντας ένα κουβαδάκι γεμάτο πάγο. Τήν κύταζε με πόθο. — Όταν ήταν τρυφερή, πριν από λίγο, έγω άδιαφορούσα. Καί τώρα που τήν ήθελα τρυφερά, αυτή έ- νουόσε να πη πρώτα «πόντς»... — Άφσε τόν κουβά πάνω σ'όν τρα- πέζι κι' έρριξε από δυό παγάκια σέ κάθε ποτήρι. — Στην υγεία μας! είπε σηκώ- νοντας τόν δικό της. — Στην υγεία μας! — Χαμογέλασε, καθώς έφερνε τόν ποτήρι σ'τά χείλη της. — Πώς σέ λένε, τόν μικρό σου όνομα; με ρώτησε. — Μάικ. — Είσαι Ίρλανδός; — Ή μητέρα μου ήταν. — Ήταν μιά γούλια κι' άφησε πλάι τόν ποτήρι πάνω σ'όν τραπέζι, για να προλάβη να παγώσει τόν περιεχόμενό του. — Ή Γκλόρια εξακολουθούσε να χα- μογελά. — Τί αυτό ίσως δε φοβάσαι τόν Λαφάντι, παρατήρησε. — Έσκαε στα γέλια και πρόσ- θεσε: — Ποτέ δεν τόν είχα δ' έτσι έξω φρενών! — Ξαναπήρα τόν ποτήρι μου. — Για πές μου, τή ρώτησα, τί γινόταν εκεί πάνω, σ'όν διαμέρι- σμα τού Λαφάντι, όταν άνέθηκες χτες τόν βράδυ, άφού σου πλήρωσα τόν ταξί; — Ό Τζόε, ό Χάμι κι' ό Νόριμ κάνανε σ'ά συσασμένοι! — Κι' ό Τόμμυ, ό Γκόντον; Τί γίνανε; — Τούς κουβαλήσανε κάπου.

By Appointment
To Her Majesty Queen Elizabeth II
Suppliers of Metal Polish
RICKITT & SONS LTD

SILVO

Κάνει και αστράπτουν
τά ασημικά.

SILVO

Δίδει λάμψιν πολυτελείας
στά σκεύη σας.

SILVO

Είναι λεπτό και κατάλ-
ηλο για τὰ πλέον εύκαθη
άσημικά.

SILVO

Το προϊόν της απόλυτου εμπι-
στοσύνης για την στιλβωσι

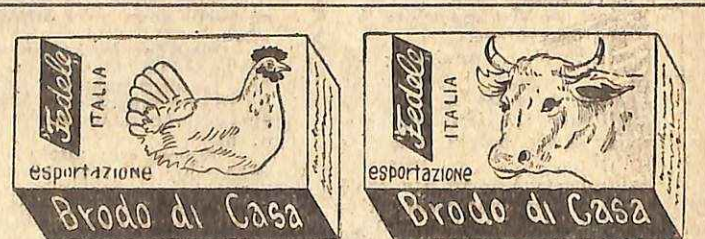
ΑΡΓΥΡΩΝ
ΕΠΑΡΓΥΡΩΝ
ΧΡΥΣΩΝ
ΕΠΙΧΡΥΣΩΝ

ΧΑΡΤΗΣ
ΥΓΕΙΑΣ
100%
ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ

— Δεν ξέρεις πού,
— Όχι.
— Τι έγινε ύστερα;
— Άδειασε το ποτήρι της και το ξαναγέμισε.
— Ο Τζός μου είπε να γυθώ και να πέσω στο κρεβάτι. "Ελεγε πως θαρχόσουν από στιγμή σε στιγμή με την αστυνομία... και πως, αν δεν ορκιζόσουν ότι είχα περάσει όλο τ' απόγεμα εκεί, μαζί του, θα με σημάδευε τόσο άσχημα, πού δε θα με ξανακτύπησε ποτέ άντρας!"
Ρουφούσα σιγά-σιγά το πιστό μου. Είχε κρύψει καλά.
— Και τί κάνανε την κοπέλλα; ρώτησα.
— Η Γκλόρια έδειξε έκπληξη, πού φαινόταν ειλικρινής.
— Ποιά κοπέλλα; άπόρησε.
— "Εκείνη πού βρισκόταν εκεί όταν έφυγα. 'Εκείνη πού άκουσα να κλαίη στη διπλανή κάμαρα."
— Ούτε άκουσα ούτε είδα καμιά κοπέλλα, με βεβαίωσε η Γκλόρια. "Υπήρχε μονάχα το πτώμα του Τόμ-μυ κι' ο Γκόρντον πού ούρλιαζε κλαίγοντας: «Θά στραβώ!... Θά στραβώ!»"
— Δεν ήταν άλλη γυναίκα στο διαμέρισμα;
— Όχι.
— Δεν έπέμεινα περισσότερο. 'Η Γκλόρια ξαπλώθηκε πάλι στο ντιβάνι, πάνω στα μαξιλάρια.
— Κι' η έπίσκεψί σου στη Μόνα; Πήγε καλά; με ρώτησε.
— Όχι και τόσο. Δεν ανταλλάξαμε παρά μερικές λέξεις.
— Σίγουρα, θάχει χάσει το ήθικό της.
— Ποιά δε θα τόχανε, στη θέση της;
— Την κακομοίρα!...
— Πιστεύεις έσύ πως αυτή σκό-τωσε το Στάιν;
— Ένώ έπαιζε με τα δάχτυλά μου, η Γκλόρια ξαναείπε εκείνο πού μου είχε πη και πριν από λίγο:
— Το δικαστήριο τη βρήκε ένοχη. Πέρασε τη γλώσσα της πάνω απ' τὰ χείλη της και πρόσθεσε:
— Θάπρεπε να πη πού είχε κρύψει τὰ διαμάντια. "Ίσως τότε να μη την καταδικάζανε σε θάνατο. 'Ακόμα και τώρα, δε θάταν ίσως πολύ άργά, αν άποφάσιζε να μιλήσει. 'Ο κυβερνήτης θα μπορούσε να μετατρέψει την ποινή της σε φυλάκιση."
Την κύτταξε κι' αναρωτήθηκε αν προσπαθούσε να μου πάρη λόγια για τὰ διαμάντια... "Ίσως πίστευε πως ήξερα πού βρίσκονταν, πως μου τόχε πη η Μόνα..."
Μά όχι, δε μπορεί νάταν αυτό...
— Άφισα το ποτήρι μου πάνω στο τραπέζι και την άγκάλιασα.
— Θέλεις να πής κι' άλλο; μου πρότεινε.
— Όχι, μου φτάνει αυτό... Πές μου, είσαι σίγουρη πως δε θάρθη εδώ ο Λαφάντι;
— Ναί, απόλυτως σίγουρη.
— Ανασκήωθηκα, άκουμπώντας στο ένα χέρι μου, για να την κυττάξω.
— Θέλεις να σου πω κάτι;
— Τί;
— Είσαι άξιολάτρευτη.
— Άλήθεια; Άπόδειξέ μου το λοιπόν.
— Πώς;
Μου άφισε το χέρι και μ' άγκάλιασε απ' το λαιμό.
— Ξέρεις πως!... μουμούρισε.
Τη φίλησα με πάθος. Τὰ χείλη της ήταν γλυκά και ζεστά...
Ξαφνικά όμως άνατρίχιασα και στράφηκα άπότομα.
— Τί ώραία σκηνή!... είχε προφέρει σαρκαστικά μια άντρική φωνή, πίσω μου.
Πέρασα το χέρι μου πάνω απ' τὰ μάτια μου, σαν νάθελα να διώξω μια άσπασία...
— Ο Λαφάντι σκότωνε στο κάτω-φλι της πόρτας τού χώλ, και πίσω του ο Χάιμι κι' ο Νόρμ. Κρατούσαν κι' οι τρεις πιστόλια.

— Παλθονγαίκα! Βρώμα! φώνα-
ζε με λύσσα στη Γκλόρια.
— "Εκείνη σηκώθηκε απ' το ντιβάνι και προσπάθησε να διορθώσει κάπως την τουλέτα της.
— "Ε, μπορούσα ν' άφισα να χα-
θή ή ελκαίρια; είπε είρωνικά. "Η-
ταν κάτι καινούργιο για μένα! Δεν είχα ξανακάνει ποτέ παρέα με ή-
ρωα με παράσημα... Κι' ο Τζός μου είχε πη πως μπορούσα να κάνω ό,τι ήθελα για να σε κρατήσω ώσπου να φτάσει!"
Της έριξα μια ματιά. Τη συνέ-
κρινα με τη γυναίκούλα, την κατα-
δικασμένη σε θάνατο. Δε μου φαι-
νόταν πιά καθόλου έλκυστική. Δεν ήταν παρά ένα "αθλητικό", ένα κορμί δίχως ψυχή.
— Ο Θεός μόνον ήξερε πόσοι άν-
τρες την είχαν άγκαλιάσει... "Η μου τον τώρα σχεδόν ευτυχισμένος πού
μάς είχε δισκεψέ ο Λαφάντι..."
— Καλά δεν τὰ κατάφερα, Τζός; τού φώναξε.
Κι' εκείνος άπάντησε, χωρίς να μ' άφισα απ' τὰ μάτια του:
— Ναί, πολύ καλά... Τώρα θα περιποιηθούμε αυτό το γουρούνι ό-
πως θάπρεπε να είχαμε κάνει χτες το βράδυ.
— Ένιωθα μια άκατανίκητη άη-
δία. Σηκώθηκα και είπα:
— "Όστε ήταν παγίδα;
— "Ακριβώς, άπάντησε ο Λα-
φάντι μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.
— Ξεράτε πως θα πηγαίνα στο γραφείο του Έμερσον. Προβλέφα-
τε πως θα την παρακολουθούσα;
— "Ας πούμε πως ήμαστε σχε-
δόν βέβαιοι γι' αυτό.
— Πάντως, άξιζε τον κόπο να δοκιμάσουμε, πρόσθεσε κι' ο Χάι-
μι. Βλέπεις, έμεις τὰ καταφέρα-
με καλύτερα απ' την αστυνομία, πού έλυε λυσάδες ψάχνοντας να σε βρή!
— Ο Λαφάντι κύτταξε τη Γκλόρια.
— Πού είναι το πιστόλι, πού πήρε απ' τον Τόμμυ; τη ρώτησε.
— Στην τσέπη του σακακιού του. Δε φαντάζεσαι πόσο πάχισα για να τον καταφέρω να βγάλη το σακκάκι του! "Άρχιζα να πιστεύω πως... δεν είναι φυσιολογικός άν-
τρας!"
— Ο Λαφάντι παραμέρισε λίγο, για ν' άφισα να περάσει ο Νόρμ.
— Πάρ' τον το πιστόλι, τον διά-
ταξε.
— Δεν είχα να χάσω τίποτα. "Ε-
τσι κι' έτσι, ο Λαφάντι δε θα μ' άφηνε να ζήσω. Έκανα λοιπόν ένα πηδήμα απ' το ντιβάνι προς την καρέκλα, παρ' όλες τις προσπάθει-
ες τού Νόρμ να με προλάβη.
— Άρπαξα το σακκάκι μου και τον χτύπησα μ' αυτό. Το ρεβόλβερ, πού βρισκότανε πάντα μέσα στην τσέ-
πη μου, τον βρήκε κάτω απ' το πηγούνι. Έχασε την ίσορροπία του κι' έπεσε πάνω στο ντιβάνι.
— Είναι γερός, ο φίλος! πα-
ρατήρησε ο Χάιμι.
— Ο Λαφάντι προχώρησε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο και πη-

— Η ποιότης και όχι η ρεκλάμα μάς έδωσε την πρώτη κατανά-
λωσι. Άγοράστε κι' έσεις την καλύτερη Έπιμένετε στην μάσκα
ΦΕΝΤΕΛΕ
ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ

και κύτταξε προς τὰ παράθυρα τού
δευτέρου πατώματος.
— "Η προσοχή της στράφηκε ξαφνι-
κά σε μένα.
— Δε ντρεπόσατε; μου φώνα-
ξε, κατακόκκινη από άγανάκτηση.
Μπορούσατε τουλάχιστο να κουμπω-
θήτε!...
— Ναί, ναί, έχετε δίκιο, άπάν-
τησα.
Παρατήρησα τότε πως κρατούσα
πάντα απ' το γιοκά το γκριζό σακ-
κάκι μου. Το φέρεσα βιαστικά κι'
άνεβηκα τρέχοντας το δρόμο.
Κανείς δε φάνηκε, στο δεύτερο
πάτωμα. Ο Λαφάντι δε με πυροβό-
λησε.
— Άπόρησα γι' αυτό, τη στιγμή ή-
κείνη. "Αργότερα όμως κατάλαβα
το λόγο.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
— Ο κινηματογράφος βρισκότανε
στο κέντρο της πόλεως. Γι' αυτό
λεγότανε «Κεντρικός».
Το φιλμ δεν άξιζε τίποτα. Το
είχα ξαναδθ άλλωστε στο Τόκιο
και στο Τεγκού, όταν ήμουν με ά-
δεια, φροντίζοντας τρεις φορές,
φροντίζοντας ν' αλλάξω θέ-
σι κάθε τόσο, όταν κόντευαν ν' ά-
νέψουν τα φώτα.
Καπίζα για να μείνω καθισμέ-
νος ήσυχα. Έξακολουθούσα να ή-
δρώνω, παρ' όλη την τεχνητή βρο-
σιά πού σκόρπιζαν στην αίθουσα
τά μηχανήματα κλιματισμού.
Θάθελα να ξέρω αν ήταν σοβαρό
το τραύμα της Γκλόριας. Θάθελα
νάχω ένα καπέλλο. Θάθελα νάταν
νύχτα. Θάθελα να μην έχω έρθει
ποτέ στο Σικάγο...
Μά είχα δώσει ύπόσχεσι στο
Τζών, όταν με ρώτησε πριν πεά-
νη: "Θά φροντίσεις, Μάικ, για τη
Μόνα και το παιδί;". Κι' έκανα
ό,τι μπορούσα...
Είχα πονοκέφαλο. Πεινούσα. Πο-
νούσε όλο μου το κορμί απ' τὰ
χτυπήματα.
— Η άλήθεια ήταν πως δεν πηγαί-
νον καθόλου καλά τὰ πράγματα,
ως την ώρα. Ο Λαφάντι είχε έπι-
χειρήσει να με σκοτώση δυό φορές,
κι' ήταν άποφασισμένος να το πε-
τύχει.
— "Αν ήμουν έξυπνος». Μά δεν ή-
μουν. Ο Τζόννυ ήταν πάντα το
μυαλό της οικογενείας. Έγώ δεν
ήμουν παρά ένας βλάκας λοχίας...
— Η μόνη μου σκέψη ήταν τώρα έ-
κείνη ή γυναίκούλα, ή θανατοποι-
νίτισσα... το παιδί τού Τζόννυ κι'
ή άδίκια να στερηθώ τη μαμά του
έξ αιτίας ενός καθάρματος σαν το
Λαφάντι!
— Άκόμα κι' ή Γκλόρια είχε άνα-
γνωρίσει πως ή Μόνα είχε προσ-
παθήσει να ζήσει τίμια. Μά ο Λα-

φάντι την είχε ξαναγκάσει να βγη
και πάλι απ' τον ίδιο δρόμο.
Είχε κάνει κι' αυτή μια προσ-
πάθεια, ακριβώς όπως έγω τώρα.
Με τη μόνη διαφορά πως έγω είχα
μια έμπνευσι, ή μάλλον μια δισ-
σέση. Κι' είχα άναβει στο δικη-
γορό της Μόνας να την εξελέγξω.
— Ο Έμερσον θα μου πη την ά-
λήθεια — σκεπτόμουνα. "Όταν τον
δώ άπόψε, όλα θα πάνε καλά."
— Άγκιστρωνόμουνα σ' αυτή τη
ελπίδα. "Αν είχα δίκιο, ο Έμερ-
σον θα μ' έφερε σ' έπαφή με τον
Κόρσον, πού θ' αναλάβαινε πιά
τη συνέχεια."
— Ο Κόρσον ήταν άκέραιος άστυ-
νομικός, τίμιος, και δε φοβότανε
το Λαφάντι. Αυτός έπρεπε να τε-
λειώσει τη δουλειά. Γιατί, αν πα-
ρουσιαζόμουν έγω στην αστυνομία
και τους έλεγα ό,τι ήξερα, θα γε-
λούσανε μαζί μου και θα με κλεί-
νανε για πάντα σε κάποιο φρενο-
κομείο.
— Άλλάξα πάλι θέσι. Κι' ή διπ-
λη μου νευρίσσε:
— Δε μπορείτε να καθήσετε σε
μια μεριά, έσεις; Άγκάθια έχετε
πίσω σας;
— Δεν ξέρω, άπάντησα. Κυττά-
χτε μονάχι σας, να βεβαιωθείτε!
Μ' άγριοκύτταξε και άώπασε.
Σηκώθηκα και διευδύνθηκα προς
την πίσω πόρτα τού κινηματογρά-
φου, πού την είχε ευσυνείκη μια
ταξιδιερία. Δεν είχε ακόμα σκοτει-
νιάσει αρκετά. Μά μου είχε καθήσι
πιά στο στομάχι το φιλμ. "Ηταν ά-
δύνατο να τὸ δώ και τέταρτη φορά!
Βγήκα στο διάδρομο κι' άναψα
ένα τσιγάρο.
Είχε δροσίσει τώρα. Η νύχτα δε
θ' άργούσε να φτάση.
— Η φαρδιά λεωφόρος, μπροστά
στον κατάφωτο κινηματογράφο, ή-
ταν γεμάτη κόσμο: άντρες και γυ-
ναίκες, νέες κοπέλλες με καλοκαι-
ρινά φορέματα, νεαροί με το ποικά-
μισο. Όλοι τους δεν είχαν άλλη
φροντίδα παρά το πως θα πλήρω-
ναν το νοίκι τους, ή πως θα συντη-
ρούσαν τη φιλενάδα τους.
Διέσχισα το δρόμο. Στη γωνιά
βρισκόταν ένα περίπτερο. Περνώ-
τας, παρατήρησα πως οι έφημερί-
δες δημοσιεύανε πάντα στην πρώτη
σελίδα τους τη φωτογραφία μου με
στολή. Δεν έκανα τον κόπο ν' άγο-
ράσω ένα φύλλο. Τί να τὸ κάνω;
— Ήξερα αρκετά τη φάτσα μου...
— Λίγο μακρύτερα, οι δυό βιτρίνες
ένός καπελλάδικου ήταν στολισμέ-
νες με ψάδινα καπέλλα με πολύχρω-
μες κορδέλλες. "Αγόρασα ένα απ'
αυτά, στην τύχη.
Βγαίνοντας απ' το κατάστημα,
αναρωτιόμουν τί ναχε γίνει το άλ-
λο μου καπέλλο. Σίγουρα, θάταν πε

ταγμένο κάπου μέσα στο σαλόνι
της Γκλόριας...
— Συνέκρινα αυτή τη γυναίκα με τη
Μόνα. Η γυναίκούλα με τὰ μεγάλα
μάτια και με τὰ ντεμοντέ σκουλα-
ρίκια ήταν ίσως ικανή να σκοτώσει
κάποιον, αλλά δε θα φερνότανε ποτέ
τόσο πρόστυχα, σαν τη Γκλόρια.
— Πεινούσα. Κατά τὰ άλλα όμως,
ήμουν πολύ καλά...
— Λίγο μακρύτερα, στον ίδιο δρό-
μο, υπήρχε ένας σταθμός τού εναέ-
ριου μετρό. Μπήκα και ρώτησα την
υπάλληλο μιας θυρίδας πως θα μπο-
ρούσα να πάω στο Έβανστον.
— Ήταν άπλουστατό. Μούδειξε τη
σκάλα και μού είπε:
— Δεν έχετε παρά να πάρετε το
έξπρες τού Έβανστον.
— Το μετρό ήταν γεμάτο κόσμο.
Μόλιανε παράενη έντύπωση να βρι-
σκωμαι ανάμεσα σ' όλους εκείνους
τους ανθρώπους πού κύτταζαν τη
φωτογραφία μου. Θάρτανε να ση-
κώση κάποιος απ' αυτούς τὰ μάτια
του άπάνω μου, για να μ' άναγνω-
ρίση!
— Δεν ήξερα καθόλου το Έβανστον.
— Όλοι οι δρόμοι του ήταν οι ίδιοι
για μένα.
— Βγήκα στο σταθμό της Χόουαρντ
Στρήτ, κατέβηκα τη σκάλα και βρέ-
θηκα σ' ένα δρόμο έμπορικό και πο-
λυσύχναστο. Σταμάτησα μπροστά
σ' ένα ρεστοράν με αρκετά όρεχτι-
κή όψη.
— Στη διτρίνα τού ψήφονταν κοτά-
πουλα στη σουβλα. Σκόρπιζαν μια
γαργαλιστική ευωδία.
— Μπήκα, κάθισα σ' ένα τραπέζι
και παράγγειλα δυό μερίδες χοιρί-
νες μπριζόλες. Η τσεβιτόσα το
βρήκε άσπείο.
— Τόσο πεινασμένος είσαστε; μου
είπε.
— Πάρα πολύ!
— Το περιβάλλον μ' άρεσε. Είχε δρο-
σιά και ήσυχία, χωρίς ραδιόφωνο ή
άλλη μουσική. Τὰ νεύρα μου ήρε-
μψαν κάπως.
— Ένα νέο ζευγάρι μπήκε και κά-
θισε στο διπλανό τραπέζι. Η κο-
πέλλα ήταν πιά λεπτακαμωμένη απ'
τη σεβριτόρα. Ο καβαλιέρος της
κρατούσε μια έφημερίδα κάτω απ'
τη μασχάλη του.
— Όταν κάθισαν, δε μπορούσα πιά
να τους δω, άκουγα όμως την κου-
βέντα τους.
— "Εννοίω πιά ήσυχος τώρα... Μά
βέβαια, δεν ήταν τόσο εύκολο ν' ά-
ναγνωρίση κανείς ένα πρόσωπο ά-
νάμεσα σε πέντε εκατομμύρια. Η
φωτογραφία μου φιγουράριζε στην
πρώτη σελίδα της έφημερίδας πού
κρατούσε ο νέος. Με είχε κυττάξει,
περνώντας δίπλα μου, αλλά δε μου
είχε δώσει προσοχή. Η φυσιογνω-
μία μου δεν είχε χαραχτή καθόλου
στη μνήμη του.
— Είναι τρελλός, σίγουρα, για να
φερθή έτσι, έλεγε τώρα στη ντάμα
του.
— Εκείνη δεν πρόσχε πολύ τὰ λό-
για του. Ήταν άπασχολημένη με
την έκλογη τού φαγητού πού θα πα-
ράγγελε.
— Ποιός είναι ο τρελλός; ρώτησε
με φωνή μάλλον αδιάφορη.
— Μά, αυτός, ο Ντυβάλλ!
— Ποιός είν' αυτός;
— Τὸ ξέρεις καλά. Διάβασες σή-
μερα το πρωί την ετήσι στην έφη-
μερίδα.
— Ά, ναί! Εκείνος ο λοχίας πού
πυροβόλησε κάποιον...
— Τὸ Τζός Λαφάντι.
— Και τί λένε τώρα γι' αυτόν;
Τί άλλο έκανε;
— Κακοποίησε τη μνηστή τού Λα-
φάντι, κι' ύστερα την πλήγωσε με
μια σφαίρα.
— Ανασκήττησα στο καθισμά μου
ένώ ή κοπέλλα φώναζε:
— Είναι φοβερό. Θεέ μου! Δε
μπορώ να τὸ πιστέψω...
— Κι' όμως τὸ γράφει ή έφημε-
ρίδα... Όπως βεβαιώνει ή ίδια, την

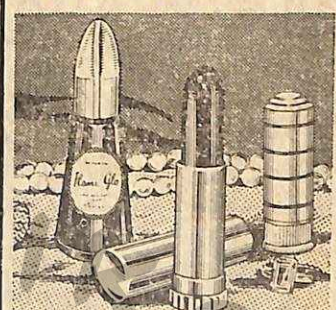

Είδο
γονιτευτική
μέ
Flame-Glo

Για χείρη και σώ νυχια σας

Χείλη λεοδύνα, άπαλό, υγρό, λα-
μπερά, με τὸ κραγιόν FLAME-GLO.
Για τὰ νύχια σας τίποτε καλύτερο
από τὸ επαναστατικό Νέο δερνίκι
ονύχων ΦΛΕΪΜ-ΓΚΛΟ σ' χρῶμα
υπέροχα, όμοια με τὰ Κραγιόν.

ΣΕ 24 ΝΕΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
και ΜΟΝΤΕΡΝΟΥΣ ΠΕΡΛΕ

Είναι τὸ καλύτερο
γιατί είναι

Flame-Glo
U.S.A.

Καταπληκτικό σε όλο τὸν κόσμο:
Υπεροχή σε ποιότητα-Φθνὸ σε
τιμή.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Όδὸς ΛΙΜΠΟΝΑ 9
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.033

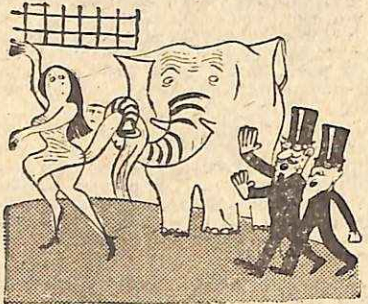
ΛΙΠΣΙΚΗ AND NAIL ENAMEL INTERNA-
TIONALLY ADVERTISED IN ALL MAGAZINES

ΔΡΟΦΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων και 2 τουαλέτας 28. παρ. 1η
(Ουάναϊν) 9-2 και 5-7 1/2 μ.η. τη.
λέωνων 523.708.

**ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ**
Ναυαρίνου 10 — ΑΘΗΝΑΙ —
Τηλέ. 815.652
* Σχολή πού δε χρειάζεται ρεκλά-
μα — πολλά λόγια
* Σχολή πού δέν έχει ανάγκη από
διαφημιστικό έργο
* Σχολή πού επεδίωξη σε όλη την
Ελλάδα και τὸ ξαλωτικό με
τους μαθητές της, με τὸ θαυμάι-
ο γικό της έργο
**ΕΓΓΡΑΦΕΤΕ ΣΤΗ ΝΕΑ
ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ**

Ο έλεφανς που έκανε «στρίπ-τίζ»

Σ' ένα λυγερών κέντρο της Βιέννης, ο έλεφανς Λούμπο έδωσε με την προσοχή του ένα... ένα τα ρούχα μιας όμορφης νέας. Άλλα το στρίπ.

Της αυτό απαγορεύθηκε. Επεγγέθησαν μήπως οι ηθικολόγοι; Όχι. Άλλ' η Έταιρία προστασίας των ζώων, που βρήκε πως το είδος αυτό της εργασίας ήταν εξευτελιστικό για έναν έλεφанта.

Το γέλιο δείχνει τον άνθρωπο

Υπάρχουν τόσα είδη γέλιου, όσα και άνθρωποι, βεβαίως ένας Καναδός επιστήμων. Οι άνθρωποι, που κάνουν «χάι χάι» είναι ελκίρι-νεις και αγαπούν την κίνηση και τη δράση. Εκείνοι που κάνουν «χι χι χι!» είναι γενναίοι και περησφείς. Οι γυναίκες, όμως, που γελάει μ' αυτό τον τρόπο είναι ε-πληστές για το χόρημα κι' ακόλα-στες. Εκείνοι που κάνουν «χι χι χι!» είναι στολμοί, άναποφάστοι και ύπουλοι. Οι ξανθές, λέει ο Καναδός επιστήμων, κάνουν συνήθως «χι χι χι!», χωρίς, όμως, αυτό να σημαίνει πως είναι πάντοτε άστομες.

Άλλα τις πιο πολλές φορές προσπα-θούν να κρύψουν τα αισθήματά τους. Οι άνθρωποι με πνιχτό γέλιο, τέ-λος, είναι ταγκούχες, μικρόψυχοι και υποκριτές.

Η αφέλεια και η ύπομονη των Άγγλων

Ένας Άγγλος παλαιστής θέ-λησε ν' αποδείξει ότι οι Άγγλοι εί-ναι ο πιο άφελος και ύπομονος λαός του κόσμου. Έκανε, λοιπόν, το έξης: Παρουσιάστηκε ως διάσημος παλαιστής με το όνομα Τόμας Μπλόντ και έγραψε τις εφημερίδες ότι θα δινε ένα «σιωπηλό κοντσέρτο», στο Βίγκιουρ Χώλ του Λονδίνου. Στο κοντσέρτο αυτό προσήλθαν πάνω ά-πό 100 άκροατές, που πλήρωσαν ο καθένας είσιτήριο 60 περίπου δοχα-μών. Ο... Τόμας Μπλόντ εμφανίστη-κε στη σκηνή και τους είπε ότι θα έμμελλε όλες τις κινήσεις ενός πα-νίστα, χωρίς να αγγίξει τα πλήτρα του πιάνου, όπως κι' έγινε. Αυτή η σιωπηλή συναυλία κράτησε 55 λε-πτά. Στο διάστημα αυτό, μόνο 6 ά-πό τους άκροατές σηκώθηκαν κι' έ-φυγαν εσπεύδοντας. Οι άλλοι περίμεναν να τελειώσει η συναυλία και τότε ξέ-σπασαν σε ένθουσιώδη χειροκροτή-ματα. Και ο παλαιστής διεσώτα-ται: Ποῦ ἄλλου θά μπορούσε νά γί-νη αυτό το κωήμα, έκτός από την Άγγλία;

Προνοητικότητα

Σε πολλούς αμερικανούς δρό-μους τοποθετήθηκαν τελευταία ταμ-πέλες που αναγράφουν τη διεύθυ-ση του πλησιέστερου νοσοκομείου ή κλινικής.

Η τηλεόρασι κι' η ετυχία

Η αμερικανική επιθεώρησι «Ηβ-νινγκ Στάρ» δημοσίευσε την ακό-λουθη πληροφορία: «Όπως προκύ-πτει από τις τελευταίες στατιστικές, τὰ 86% των αμερικανικών οικογε-νιών έχουν ουσική τηλεόραση. Μπορούμε, συνεπώς, νά συμπεράνω-

Τα αμερικανικά πλυντήρια

Η δανική εφημερίδα «Πολίτικεν» συνιστά στους αναγνώστες της νά στέλνουν τα ρούχα τους για νά τους τὰ πλύνουν στη... Νέα Υόρκη. Τη σύσταση αυτή τη στηρίζει σ' ένα πείραμα, που έκανε η ίδια. Ο άρχι-συντάκτης της έστειλε δύο λερωμέ-να πουκάμισα για νά τὸν τὰ πλύ-νουν, τὸ ένα σ' ένα κινεζικό πλυντή-ριο τῆς Νέας Υόρκης, που είχε δη-τὴν ρεκάμπα του σ' ένα περιώδιο και τὸ ἄλλο σ' ένα πλυντήριο τῆς Κο-πεγκάγης. Τὸ πρώτο, πὸν πήγε καὶ γύρισε ἀεροπορικῶς, τὸν ἐπιστρέφει πλυμένο καὶ ριβερωμένο ἔπειτα ἀπὸ 41 ὥρες, ἐνὸς τοῦ δεύτερο ἔπειτα ἀπὸ 52. Τὸ συμπεράσμα βγαίνει μόνο του.

Ο μικρότερος φορολογούμε-νος τῆς Εὐρώπης

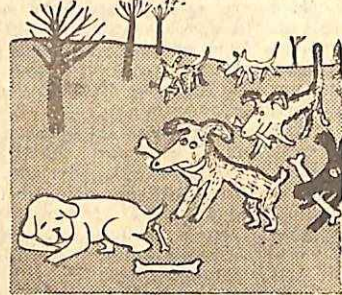
Ο μικρότερος φορολογούμενος τῆς Εὐρώπης είναι ένας μικρός Σουη-δός, ἡλικίας 9 μόνων χρόνων. Ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 4 χρόνων κάνει τὸν ἀκροβάτη καὶ κωδίζει ὄχι λίγα χρή-ματα. Τὸ κράτος τὸν κατέταξε, λοι-πὸν, μεταξύ τῶν φορολογουμένων καὶ παίρνει τὸ μερίδιό του.

Μία σφαίρα γιὰ τὴ φίλη του

Στὸ Παρίσι, μὴ γυναίκα τοῦ ἡ-μικόσμου, ἡ Ντανιέλ Ὀσπέλ, βρέθη-κε μὴ νύχτα σ' ἕνα βουλεβάρτο, με-μὴ σφαίρα στὸ στήθος. Τὴν πήγαν ἀμέσως σὲ μὴ κλινική, ἀλλ' οἱ για-τροὶ δὲ μπόρεσαν νά τὴ σώσουν. Ἡ ἀστυνομία ἀναζήτησε τότε τὸ φίλο τῆς, κάποιον Ρενέ Φισέ. Ἀλλὰ τὸν βρήκε κι' αὐτὸν σκοτωμένο, με-μὴ σφαίρα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὄπλο, με-τὸ ὁ-ποῖο εἶχε χτυπήσει κι' ἡ Ντανιέλ. Ὅπως ἐξακριβώθηκε, ὁ Φισέ ἤθε-λε νά βγάλει τὴ Ντανιέλ ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο καὶ νά τὴν κάνει γυναίκα του. Ἀλλ' ἡ Ντανιέλ ἤρρισε. Ἐτσι, ὁ Φισέ τὴ σκότωσε κι' ἔπειτα αὐτο-κτόνησε κι' αὐτός.

Περίεργη ἀλληλεγγύη μεταξύ τῶν ζώων

Τὸ περιστατικό αὐτὸ ἔγινε στὸ Σόντριο, ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς ἴτα-λίας. Ένας κτηματίας ἔβαλε στὴν ἀκρὴ τοῦ χωραφιοῦ του ἕνα σκυλί

του, πὸν εἶχε ψοφήσει. Ἀλλὰ, τὴν ἄλλη μέρα, βρήκε τὸν τάφο ἑνὸς σκυλίου κι' ὀλόγυρα στὸ ψῆμο σκυλὶ ἕνα σαρὸ κόκκαλο. Κρύφτηκε τότε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο κι' εἶδε ἐκπληκτός μὴ περίεργη σκηνή. Διὰ-φορα σκυλιὰ τοῦ χωριοῦ ἔρχονταν ἐκεί: τόσο κι' ἄφηναν πλάι στὸ ψά-φιο συντροφὸ μήπως ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ τὸν τά-φο. Ἡ ἡμέραν καὶ τὸν δόσαν ὀφθον τροφὴ γιὰ τὸ σκύλι ταξιδι του: Ἀ-γνώστο. Ποῖος δὲ μπόρεσε νά μὴ μέσα στὸ μυαλό ἑνὸς σκυλίου;

Η μηχανή που σκοτώνει τὰ έντομα

Στις ἠνωμένες Πολιτείες κατα-σκευάστηκε μὴ μικρὴ συσκευή, πὸν ἐκπέμπει υπερῶδεις ἀκτίνες. Αὐτές οἱ ἀκτίνες προσελκύουν τὰ έντομα, πὸν πέφτουν κατόπιν μέσα σ' ἕνα κουτί με-τὴν δηλητηριώδη ἀέρια καὶ ψο-φάνε.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ἀξιωματικός τοῦ ναυτικοῦ ἀρ-χισε τὴν ἱστορία του, κι' ἔ-μεις τὸν ἀκούγαμε, καπνίζοντας τὴν πίπες μας:

Τὴν ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἀνκυρο-βόλησαμ' στ' ἀναιχτὰ τοῦ μικροῦ κόλπου Ἰζαμάρ, στὰ βορροῦτικὰ τῆς Νέας Γῆς. Ἐπιθυμοῦσα νά κἀ-νῃ μὴ βόλτα, κάτῃ ἀπ' τὰ ἔλατα καὶ τὴς σπιγύδες. Πέρα λοιπὸν μὴ βάδκα καὶ με-τὴν χίλιες προσυλάσεις — νιὰτὴ ἡ θάλασσα ἦταν νεμάτῃ ἔρεος — κατὰφερα νὰ πλοισάω στὴν ἀνιουσιὰ.

Εἶδα χτισμένο ἐκεῖ κοντὰ ἕνα σπιτάκι. Πῆγα κοντὰ. Φαίνονταν ἀ-κατοίκητο. Θέονοντας, παρατήρη-σα ἕνα μονοπάτι, πὸν ἔκρινε ἀπ' τὴν ἀκαλίτσα τῆς βεράντας. Τὸ ἀνέβηκα κι' ἔβλεπα σὲ μὴ κα-λύβα φτιαγμένη ἀπὸ ἀπὸ κορ-μὸς δέντρων.

Μὲς ὅτανκε πὸς ἀκούσα ἀπὸ κεί μέσα ἕνα νουλλισμὸ. Ἐσπρω-ξὸ τὴν πόρτα κι' ἀντίκρισα ἕνα ἄν-δρα, ἐπαλμμένο σ' ἕνα στομάχι ἀπὸ ἐσθρόα. Ἐνα πελώριο, κα-τὰμυρο σκυλὶ τῆς Νέας Γῆς τοῦ ἐνέλεγε τὰ χέρια.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ψη-λός, με-τὰ ὀφείδες πλατές, ντυμέ-νος με-τὴν κορδέλα καὶ ἀκαπασμένο με-μὴ μὴ προβιά ἀρκούδας.

Περίεργα κάποιον, μοῦ εἶπε, νιὰ νά τὸν κάτῃ μὴ ἐξουσιολόγη. Πὸν κλεισὼ νιὰ πάντα τὰ μάτια μου... κι' ἔτσι νὰ πεθάνω ἄου-χο!

Ἀκούσε με! Ἐκὼ ἕνα μενὰ-λο βάρος στὴν συνειδήσι μου... Δέκα χρόνια τώρα ἀποζητῶ τὸ

σο, πὸν εἶχα ἀπονηθῇ τὴν κοι-νῶνι καὶ περνοῦσα μὴ κτηνὸν ζωὴ στὴν ἐρημία.

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

δοι με-τὴν νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ τῆς μόδας

Πολλές παθῆσεις ὀφείλονται, κατὰ τοὺς Γερμανοὺς νια-τρου, στὴν τυφλὴ ὑποταχὴ τῶν νυναικῶν στὰ κελεύσμα-τα τῆς «ὠτ' κουτέρ»!

Ο ΟΡΟΣ ἀσθένειας τῆς μόδας ἀν-ταποκρινόνται, ἄλλοτε, σὲ μερι-κές ἀσθένειες, πὸν παρουσιάζουν — με-τὴν βοήθειά καὶ τῶν «κατὰ συνταγὰν ἀσθενῶν» — μὴ ἑσφαλὴ, ἀλλ' ἕνα διάστημα, γιὰ νά ἐπανέλθουν με-τὰ σὲ οὐνεκὴ ἀφάνεια ἢ καὶ νά ἔξω-σανιστοῦν ἐντελῶς.

Ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁρος, ὥστόσο, γρη-μιοποιεῖται σήμερὰ ἀπὸ τοὺς Γερ-μανοὺς γιὰ τὸν «κατὰ συνταγὰν ἀσθενῶν» — μὴ ἑσφαλὴ, ἀλλ' ἕνα διάστημα, γιὰ νά ἐπανέλθουν με-τὰ σὲ οὐνεκὴ ἀφάνεια ἢ καὶ νά ἔξω-σανιστοῦν ἐντελῶς.

Ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁρος, ὥστόσο, γρη-μιοποιεῖται σήμερὰ ἀπὸ τοὺς Γερ-μανοὺς γιὰ τὸν «κατὰ συνταγὰν ἀσθενῶν» — μὴ ἑσφαλὴ, ἀλλ' ἕνα διάστημα, γιὰ νά ἐπανέλθουν με-τὰ σὲ οὐνεκὴ ἀφάνεια ἢ καὶ νά ἔξω-σανιστοῦν ἐντελῶς.

Ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁρος, ὥστόσο, γρη-μιοποιεῖται σήμερὰ ἀπὸ τοὺς Γερ-μανοὺς γιὰ τὸν «κατὰ συνταγὰν ἀσθενῶν» — μὴ ἑσφαλὴ, ἀλλ' ἕνα διάστημα, γιὰ νά ἐπανέλθουν με-τὰ σὲ οὐνεκὴ ἀφάνεια ἢ καὶ νά ἔξω-σανιστοῦν ἐντελῶς.

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς καὶ τοὺς ῥῶμπα ἂν εἶχαν ὅν πονεῖνὰ τὸν τῶνον πὸν πυροβόλησα... Ἡ ἔσφασις τῆς ἔλεον ἀνα-στάτῳσε τοὺς Ἀμερικανούς. Με-τὴν θοήθειά τοῦ πληρωμάτος, ψά-ξαν ὅλο τὸ νησί. Τοῦ κακοῦ ὁ-μῶς, νιὰτὴ ἡ κρυψὼνα μου ἦταν ἀσφαλής. Ἐνὰ δ'εὐθὺς ἀλλῶστε τὴς ἔρευνες... Καὶ, τὴ νύχτα, ὅταν

«Τὴν ἴδια νύχτα, πῆγα νά βρῶ τὴν ἀιχμάλωτὴ μου καὶ τὴν εἰ-δοποίησα πὸς σὺννεγε οἱ φίλοι τῆς».

Ἄδεν ἄδονσα νὰ καταστρώσω τὸ σκεδὶο μου... Μισὸ κιλόμετρο μα-κρὰ ἀπὸ δῶ, εἶχα ἀκῶσει ἕνα ὕ-πνοιο, νιὰ τὴν περιητῶ πὸν θὰ κατὰστρεψε καμὴν θύελλα τὴν καλύβα μου καὶ ἐὰ μ' ἀνάγκαιε νά ἔπιθω ἄλλου καταφύγιο. Κα-

Κρύβω κάτι! χάρισμά σου.....

.....Εἶναι γιὰ τὴν ὀμορφιά σου!

Τὸ Νέο ΚΛΙΝ σὰς προσφέ-ρει κάτι πὸν δὲν ξανάγινε μέχρι σήμερὰ!.. Μὴ σερὰ ἐκλεκτῶν καλλυντικῶν γιὰ τὴν ὀμορφιά σας!.. Τὸ Νέο ΚΛΙΝ ἐνισχυμένο ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΠΛΕΝΕΙ 2 ΦΟΡΕΣ ΚΑΛΑ

Νέο ΚΛΙΝ ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ "ΝΕΟ ΚΛΙΝ" ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΟΝ: ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΝΕΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΟΥΡΑΜΠΑ

ΜΙΑ φορά, ήταν ένας κούρεας, που δεν είχε μιλία στο κεφάλι. Τον έλεγαν Μουραμπά και στη δουλειά του δεν είχε ταίρι. Το γέρι του ήταν ένα φυτό και τα ξυράφια του πάντα καλοσυναιμένα.

Ο Μουραμπά — έτσι τον λέγανε — πανέμπνους άνθρωπος, πήγε κι άνοιξε μαγαζί κοντά στο παλάτι. Έτσι, κατάφερε γρήγορα να πελάσει τους παλατιανούς κι' αυτόν ακόμη το βασιλιά.

Μια μέρα ο βασιλιάς, έχοντας επιτιμωρήσει στον κούρεα, τον κάλεσε να του περιποιηθεί τα γένεια και τα μαλλιά. Μα σε μια στιγμή που εκείνος άσπασε λίγο τη μύτη για να του κόψει το μουστάκι, ο βασιλιάς φταρτίστηκε και το ξυράφι πήρε την άκρη της μύτης και το κόψε ένα καλό κομμάτι.

Ο βασιλιάς, βλέποντας το αίμα, τάχασε. Μα πιο πολύ ταράχτηκε ο Μουραμπά, γιατί σκέφτηκε πως η ιστορία αυτή θα του στοίχιζε το κεφάλι του. Και χωρίς να χάσει καιρό, έφυγε τρέχοντας και κρατώντας στο δεξί χέρι το ξυράφι και στ' αριστερό το κομμάτι της μύτης.

Ο βασιλιάς όμως τον πήρε από πίσω, φωνάζοντας:

— Τη μύτη μου! Τη μύτη μου!

Στο μεταξύ, ο Μουραμπά, που γίνε λαγός, γύρισε να δει αν τον έβλεπε ο βασιλιάς. Και σαν είδε πως ήταν μακριά του, στάθηκε για να πάρει ανάσα. Κατόπιν έδωσε στο μαντήλι του το κομμάτι της μύτης και τόκωσε στην τσέπη του. Κι' εκεί που σκεφτόταν πως θα μπορούσε να ξεφύγει τον κίνδυνο, είδε λίγο πιο πέρα απόλυνό τον ο' ένα σκυλί να φωνάζει, ένα σκυλί και μιά σκούφια. Χωρίς να χάσει καιρό, φόρεσε τα ξένα ρούχα και περιμένει.

Σε λίγο, παρουσιάστηκε ο βασιλιάς. Ο Μουραμπά κομπούρασε το σώμα του, έβριζε τη φούτα της σκούφιας του μπροστά στο πρόσωπό του κι' αλαλούοντας τον τόνο της φωνής του, είπε:

— Έ, αφέντη, γιατί τρέχεις έτσι;

— Μήπως είδες τη μύτη μου; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

— Ποιά μύτη σου;

— Τη μύτη μου. Νά, κοίταξε με!

Ο Μουραμπά σήκωσε δειλά το κεφάλι κι' απόρησε:

— Μπα! αφέντη, πως τόπαθες αυτό; Τη μύτη σου δεν την είδα, είδα όμως κάποιον που τρέχε σε λαγός. Μήπως σου την έκλεψε αυτός;

— Σίγουρα, αυτός θάβει. Θα τρέξω να τον πιάσω!

— Όσο κι' αν τρέξεις, τα πόδια σου μόνο θα πονέσουν. Καλύτερα να γυρίσεις σπίτι σου, τούπε ο Μουραμπά.

Μα, ξαφνικά, παραμερίστηκε η φούτα και φάνηκε το πρόσωπό του. Ο βασιλιάς τον γνώρισε αμέσως κι' έβαλε τις φωνές:

— Μουραμπά, τη μύτη μου!

Ο κούρεας άρχισε ξανά να τρέχει.

Έκεί που πήγαινε, είδε παρατημένο ένα κασελάκι με βερνίκια και βούρτσες. Αμέσως πέταξε τα ξένα ρούχα κι' αρπάχοντας το βερνίκι, μουντζούρωσε τα μούτρα του και στάθηκε στη γωνιά.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τα κουκούτσια

ΜΟΛΙΣ έφυγε η μητέρα τους, ο Σάκης κι' η Μαίρη, ρούλα άνοιξαν με προσοχή το μπουφέ, πήραν το θάλο που ήταν γεμάτο με κουκούτσια και άρχισαν να τρώγουν. Ο Σάκης, όμως, έβριζε τη μύτη του.

— Σιγά, Σάκη... Σταμάτα, έτσι τέλους, γιατί θα το καταλάβει η μαμά... τού λέει σε μια στιγμή η Μαίρη.

Κι' εκείνος, παίρνοντας μια τελευταία κουκούτσια, σιωπάζει:

— Δικό μου έχει... Σκάσαμε απ' το γλυκό!...

Η μητέρα τους γυρνώντας το θρόνο, είδε στο νερογούτη ένα σωρό κουκούτσια κι' αμέσως κατάλαβε τι σκαρφάλωνε, όταν καιρό έλειπε.

— Αμέσως, λοιπόν, τούς κάλεσε για να τους πη:

— Ξέρετε μία παροιμία, που λέει ότι «ό κλέφτης κι' ο ψεύτης τον πρώτο χρόνο χαιρόνται»;

— Όχι, μαμά...

— Λοιπόν, να τη μάθετε, γιατί σας ταιριάζει!...

Και δείχνοντας τα κουκούτσια, στο νερογούτη, τους ρώτησε:

— Λοιπόν, ποιος έφαγε κρυφά τα δαμάσκηνα;

Η Μαίρη, ντροπισμένη, ήταν έτοιμη να ομολογήσει, μα πετάχτηκε ο Σάκης και απάντησε πρώτος:

— Μα νομίζω, έχω δε φάει καθόλου... Τα κουκούτσια είναι της Μαίρης, γιατί έχω τα δικά μου τα κατάρια!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

— Τη μύτη μου! Τη μύτη μου! τού φώναζε ο βασιλιάς.

Κι' όταν ζύγωσε ο βασιλιάς, τού είπε:

— Αφέντη, μήπως θέλεις να σου βερνικώσω τα σκονισμένα παπούτσια σου;

— Δέ θέλω τίποτα! Τη μύτη μου ζητώ, που μου την έκλεψε ένας κακός άνθρωπος, ντυμένος σ' α' γριά! φώναζε ο βασιλιάς.

— Σε να είδα μια γριά, είπε ο Μουραμπά. Μα περπατούσε τόσο γρήγορα, που τώρα θα βρίσκεται στο σπίτι της.

— Και τώρα τι θα γίνει; Πρέπει να γυρίσω, γιατί κουράστηκα να τρέχω.

— Καλά θα κάνεις, αφέντη μου Κι' εγώ, αν τη βρω, θα σου τη φέρω, είπε ο κούρεας.

Κι' ο βασιλιάς γύρισε στο παλάτι μουντζούριζοντας. «Τη μύτη μου! Τη μύτη μου!»

Ο Μουραμπά παράτησε τότε το κασελάκι και πήρε ξανά το δρόμο, μη ξέροντας πού να πάει και τι να κάνει.

Σε λίγο, βρέθηκε μπροστά σε μια λίμνη. Κι' Εσκυψε για να πλύνει τις μουντζούρες του. Μα, την ίδια στιγμή, άκουσε μια φωνή να λέει:

— Η Νεράιδα της λίμνης δε θέλει να θολώσει τα νερά της!

— Και πως ήθελες να παρουσιάσω μπροστά σου με τα μαύρα μου τα χέρια; αποκρίθηκε αμέσως ο Μουραμπά.

— Για μένα πλύνουν; είπε η Νεράιδα ευχαριστημένη. Και τι άλλο μπορείς να κάνεις για το χέρι μου;

— Να χτενίσω τα μαλλιά σου, για να γίνεις

— Έβαλα το χιονάνθρωπο στο ψυγείο, για να τον έχω και το καλοκαίρι!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ακόμη πιο ώρα! είπε ο κούρεας.

— Αν εσύ με κάνεις πιο ώρα, τότε κι' εγώ θα σου κάνω ένα μεγάλο καλό...

Δεν ήτ'ω πολλά, καλή μου Νεράιδα. Θέλω μόνο να βγουν τα μαλλιά μου και τα γένεια μου, για να ξεφύγω απ' τα νύχια του βασιλιά!

Στο μεταξύ, ο Μουραμπά χτένισε το κεφάλι της Νεράιδας τόσο ώρα, που κι' ο ίδιος στάθηκε και το καμάζωνε.

Η Νεράιδα πήρε τότε μια τρίχα της, πουχε μείνει στο χέρι, την άγγιξε με το μαγικό της ραβδί κι' έβγαλε γένια πυκνά και μαλλιά φουντωτά. Όταν τα φόρεσε ο Μουραμπά, έγινε αγνώριστος.

Ενθουσιασμένος, λοιπόν, ευχαρίστησε τη Νεράιδα κι' έφυγε.

Στο δρόμο του συνάντησε ένα γέρο, που είχε σκυμένο το κεφάλι, σαν κάτι να έψαχνε.

— Έ, γέροντα, τι κάνεις εκεί; τον ρώτησε.

— Αχ, παιδί μου, είμαι άτυχος άνθρωπος! του απάντησε εκείνος. Πηγαίνα στο παλάτι να ζωγραφίσω το βασιλιά και να πάρω κανέναν παρά, για να βρέσω τα παιδιά μου. Μα στο δρόμο έχασα το πινέλλο μου και κουράστηκα να ψάχνω...

— Μην στενοχωριέσαι κι' εγώ θα σου δώσω πινέλλο, τού είπε ο Μουραμπά. Έχω στην τσέπη μου αυτό που ξυρίζω τα γένια μου.

Κι' ο κούρεας έδωσε στο γέρο το πινέλλο του.

Ο γέρος, αφού το κύταξε καλά, τού είπε:

— Αυτό δε μου κάνει. Χρειάζομαι ψιλό και σκληρό σαν την άκρη του μουστακιού σου.

Ο Μουραμπά έβγαλε τότε το ξυράφι του κι' Εσκυψε την άκρη του ψεύτικου μουστακιού.

— Σ' ευχαρίστη, τού ξανάπε ο γέρος. Κι' εγώ για το καλό που μου έκανες, θα σου χαρίσω ένα μαγικό βοτάνι, που ο χυμός του κολλάει ότι θέλεις και πού, ύστερα δύσκολα ξεκολλάει.

Ο Μουραμπά πήρε το βοτάνι κι' έφυγε. Και το ίδιο βράδυ βρέθηκε ξανά στο παλάτι.

Πέστε στο βασιλιά, είπε στους φρουρούς, ότι είμαι μάγος από τις 'Ινδίες κι' ήρθα για να του φτιάξω τη μύτη του.

Ο βασιλιάς, σαν τ' άκουσε, βγήκε να ύπνο.

Χτή το μάγο.

— Μα πού είναι η μύτη μου; τον ρώτησε.

— Ήσυχες, Πολυφρονεμένε μου, κι' εγώ θα τη διορθώσω! είπε ο Μουραμπά.

Και, βγαίνοντας με τρόπο απ' το μαντήλι του το κομμάτι της μύτης, την κολλήσε με το χυμό του βοτανιού.

Υστερα φύλαξε τρεις φορές, είπε μερικά μαγικά τάχα, λόγια και, για να βεβαιωθεί, τράβηξε τη μύτη. Η μύτη όμως ήταν καλά στερεωμένη.

Ο βασιλιάς πήγε στον καθρέφτη και, την ίδια στιγμή, έμψηξε τις φωνές:

— Τσαρλατάνε! Τι μου έκανες;

Ο Μουραμπά κύταξε καλά το βασιλιά κι' είδε πως είχε κολλήσει τη μύτη με τα ρουθούνια προς τον ούρανό!

Όταν κατάλαβε το λάθος του, πήρε δρόμο, κατρακυλώντας τις σκάλες, ενώ ο βασιλιάς φώναζε:

— Αχ! Τι έπαθα! Πάει η μύτη μου! Πού είναι ο Μουραμπά; Θέλω τον Μουραμπά να κόψει τη μύτη μου!

Κι' έστειλε τελείως να βρουν το Μουραμπά.

Εκείνος, που είχε κρυφτεί σ' ένα κούφιο πόρτα, τους άκουσε που τον ζητούσαν και, βγαίνοντας τα μαλλιά και τα γένια, παρουσιάστηκε σε λίγο στο βασιλιά.

— Σώσε με, Μουραμπά! Σώσε με! Κόψε μου αυτή τη μύτη! τού φώναζε εκείνος.

Ο Μουραμπά έβγαλε το ξυράφι του και το κόψε τη μύτη. Μα ο βασιλιάς, αγνώριστος, τού είπε:

— Τώρα αμέσως θα προστάξω να σου πάρουν το κεφάλι!

Πολυφρονεμένε μου, την πρώτη φορά δεν έφταγα, αν φταρτίστηκατε και τώρα εσείς μου ζητάτε να σας κόψω τη μύτη! παραπονέθηκε ο κούρεας.

Ο βασιλιάς στάθηκε για λίγο ώρα σκεφτικός κι' ύστερα ζήτησε να του παρουσιάσουν τον 'Ινδό μάγο.

Ο Μουραμπά έγινε άφαντος και σε λίγο παρουσιάστηκε ο 'Ινδός.

Κόλλησε μου τη μύτη! Κόλλησε μου, αλλά πρόσεξε γιατί το κεφάλι σου κρέμεται από μια τρίχα...

Τότε ο κούρεας, πετώντας τα ψεύτικα γένεια και τα μαλλιά, τού είπε:

— Πολυφρονεμένε μου, σκύψα τον κούρεά σου Μουραμπά! Έχω χάσει τη μύτη σου, εγώ θα τη διορθώσω!

Και, βγαίνοντας το βοτάνι, κολλήσε με το χυμό του τη μύτη τόσο καλά, που δε φαινόταν καθόλου.

Ο βασιλιάς, που έμενε ενθουσιασμένος από την τέχνη και την εξυπνάδα του κούρεα, τον σχώρεσε και τον κράτησε κοντά του, για κούρεά του και γιατρό του.

Η ηρωίδα της χρυσοπηνής

ΠΟΛΛΑ παιδιά όνειρεύονται ταξίδια, ένα ποδήλατο, γλυκίσματα... Μερικά κορίτσια θα ήθελαν μεγαλώνοντας, να νίνουν συνοδοί αεροπλάνων, άλλα θηριοδράστριες κλπ. Η Σόφι είχε μια μόνο επιθυμία: Να γίνει ηρωίδα. ...Να σώσει κανένα μικρό, που θα κινδύνευε να πνιγεί, να βγάλει κάποιον άρρωστο από ένα φλεγμένο σπίτι, να γλυτώσει ένα παιδί, που θα είχε πέσει στο πνιγάδι...

Δυστυχώς, όμως, τίποτα απ' όλα αυτά δε συνέβαινε στη Χρυσόπηνη. Το ώραίο χωριουδάκι, όπου έμενε η Σόφι και ο καρός περνούσε χωρίς να της δοθεί η ευκαιρία, που περιμένε. Η φίλη της, η Άγγελικουλά, την ειρωνεύονταν συχνά και της έλεγε πως θα ήταν καλύτερα

— Άσπυ έπλυνε στο ποτάμι το τραυματισμένο πόδι του Ζώου ή Σόφι έκανε να τρέξει προς τη φίλη της. Το σκυλάκι όμως την άρπαξε τότε από το φόρεμα οά να ήθελε να την εμποδίσει να φύγει. Γαύγισε κατόπιν κι' άρχισε να τρέχει προς ένα σημείο, φωνάζοντας πάντα, σαν να ζητούσε από τη Σόφι να το ακολουθήσει.

Η Σόφι κατάλαβε και προχώρησε προς την ίδια κατεύθυνση. Σε λίγο βρισκόταν μπροστά σ' ένα νέο άντρα, που ήταν ξαπλωμένος κατάνη.

— Γλυστήρη, της είπε εκείνος, έπεσα κι' έχω σπάσει το πόδι μου.

να βοηθήσει τη μητέρα της στο καθάρισμα των λαχανικών και στις άλλες δουλειές του σπιτιού.

Μια μέρα, ενώ τα δύο κορίτσια πήγαιναν μαζί στο σπίτι μιας άλλης φίλης τους, της Έλλης, άκουσαν ξαφνικά να κλαίει ένα σκυλάκι, το ποδι του οποίου ήταν πιασμένο σ' ένα δόκανο. Η Άγγελικουλά έκανε να φύγει μα η Σόφι έτρεξε ν' απελευθερώσει το δυστυχισμένο σκυλάκι.

— Έγώ προχώρη, της φώναζε η Άγγελικουλά, που δεν έννοοις να καθυστερήσει.

Και συνέχισε το δρόμο της.

Δε μπορώ να μετακινήσω κι' έστειλα το σκυλάκι μου στο χωριό για να μου φέρει βοήθεια. Τότερα πως θα τα κατάφερα.

Η Σόφι του έδειχνε τι είχε πάθει ο σκύλος του και άσπυ τον περιποιήθηκε λίγο, έτρεξε μετά στο χωριό να ζητήσει βοήθεια. Σε λίγο ξαναγύρισε μ' ένα γιατρό και μερικούς χωικούς που μετέφεραν τον τραυματία στο σπίτι του. Όταν η Άγγελικουλά ξαναγύρισε στο χωριό, όλοι εκεί μιλούσαν για τη Σόφι, που η τύχη την είχε βοηθήσει εκείνη την ημέρα να πραγματοποιήσει τ' όνειρό της και να γίνει η ηρωίδα της Χρυσόπηνης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ δεύτερη φορά ο Λουζίν, ο «βασιλιάς των λαποδυνών», είχε ξεγλιστρήσει μέσα απ' τα χέρια του ντετεκτίβ Μάρτιν Κλίπερ, τη στιγμή ακριβώς που έπρόκειτο να τερμίσει στους αθλήους του.

Εν' απόγεμα, ο Κλίπερ μπήκε στο γραφείο του αστυνομικού Μπερνιέ, με την ελπίδα να πάρει καμιά πληροφορία για το θανάσιμο αντίπαλό του που του είχε ξεφύγει και πάλι. Βρήκε εκεί μονάχα τον επιθεωρητή Μουσέτ, που έτοιμαζόταν να φύγει.

— Δεν είν' εδώ ο αστυνόμος, του είπε εκείνος.

— Αί! Και σεις βγαίνετε;

— Ναι, πηγαίνω να συλλάβω το Λουζίν, δηλαδή ο επιθεωρητής της με πολλή αξιοπρέπεια και περφηγία.

Ο ντετεκτίβ αναπήριξε.

— Σαχαμάρες! είπε, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.

Ο επιθεωρητής κτύπησε το ρολόι του και ψιθύρισε:

Είναι 7 και 10! Με περιμένουν στις 8... Θέλετε να χάσετε για λίγο μαζί μου, αγαπητέ συνάδελφε;

— Ναι, βέβαια, απάντησε πρόθυμα ο Κλίπερ. Μά, για το Θεό, εδυνήστε μου!

Μόλις μπήκαν σ' ένα αστυνομικό αυτοκίνητο, ο επιθεωρητής του είπε:

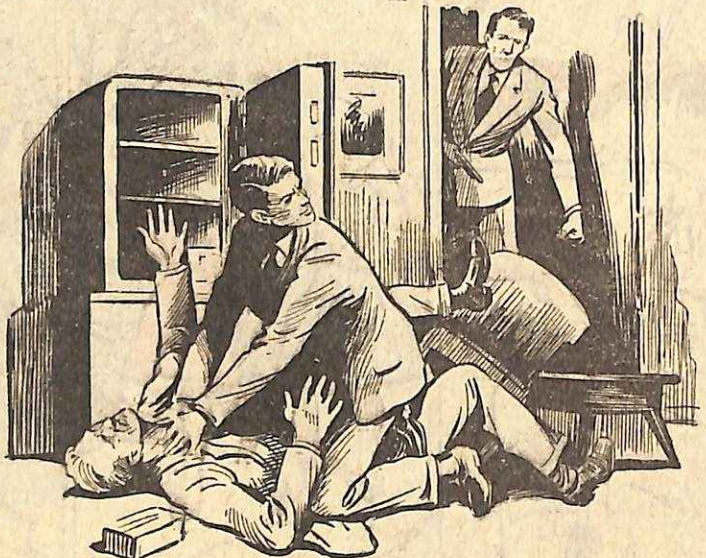
— Έχω άρκετη εμπιστοσύνη σε σας, ώστε να εμείς βεβαιώσω πως δε θ' ανακατευτήτε στην υπόθε-

Ο αστυνομικός έδειξε την καρδιά του.

— Ξέρετε γιατί ήρθατε εδώ; συνέχισε ο άλλος.

Ο Μουσέτ άρχισε να χάνει την υπομονή του.

— Ποιά ώρα ακριβώς σας τηλεφώνησε;

— Βοηθήστε με να περάσω τις χειροπέδες στην κύριο, είπε ειρωνικά ο ντετεκτίβ.

ναρωτήθηκε. «Η μήπως περιμένει να φύγω για ναρρή;... Καλλίτερα να μείνω ως το πρωί».

Κι' ακολουθώντας τον Παρσόν στη διπλανή κάμαρα, ο γέρος τουδεις το ντινάνι, τον καληνύχτισε κι' έφυγε, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Τετραπλή πυραμίδα

Το σύνολο των κέντρων είναι το «Κ».

Πρός το «Α»:

2) ΕΚ 3) ΚΕΛ 4) ΕΚΑΣ 5) ΚΑΛΕΣ 6) ΛΕΥΚΑΣ.

Πρός το «Β»:

2) ΚΙ 3) ΙΚΑ 4) ΠΙΚΑ 5) ΠΙΚΑΡ 6) ΚΑΡΠΟΙ.

Πρός το «Γ»:

2) ΚΑ 3) ΚΑΝ 4) ΚΑΝΑ 5) ΚΑΙΝΑ 6) ΚΑΡΙΝΑ.

Πρός το «Δ»:

2) ΚΕ 3) ΣΕΚ 4) ΤΣΕΚ 5) ΕΚΤΟΣ 6) ΣΚΕΤΟΣ.

Ψυχιατρός — Νευρολόγος

κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Δημήτριον Θωδίν, Ανδρέαν Πολυστάνα, Γεώργιον Γιαννιούλου, Ιωάννην Σπυράκη και Έλενην Καραλίωτα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Ρούλα Χειμωνίδου, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Η Λίτσα Μιχαηλίδου, Μητροπόλεως 12, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Χριστίνα Ασιώτου, Σπετσών 9, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους ή νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Ρίκα (17 χρόνων), Χίου Νο 4, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους από την Ελλάδα, ανεξαρτήτως ηλικίας, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Τατιάνα και η Σίρσσυ (17 χρόνων), Δίος Νο 4, Σπυράκης, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Μαρκέλλα Πετρίδου, Καπερνισίου 12α, και η Ι.

Η Καίτη Κωνσταντίνου, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες και νέους, κατά προτίμηση με μαθήτριες και μαθητές από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Η Κυριακούλα Χαραλάμπους, Τολστόϊ Νο 3, Λάρνακα, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Σούζια Μιχαηλίδου, Καπερνισίου 12α, και η Ι.

Άριθμητικά προβλήματα

1) $5 \times 7 + 3 : 2 + 1 : 4 - 5 = 0$.

2) 44 και 160.

3) $9 \times 1 - 2 = 7$.

4) $6 - 4 \times 3 = 6$.

5) $8 - 7 \times 5 = 5$.

6) $595 \times 25 = 14875$.

7) 26 11 32

8) 29 23 17

9) 14 35 20

Κινηματογραφικοί παιχνίδια

1) Μάρλον Μπράντο, 2) Τζιρλντ Μον, 3) Τόνι Κέρτις, 4) Ντόνα Νταϊν, 5) Τζέικ Λάτον, 6) Τζέιν Κάλις, 7) Υέ Μοϊνάν, 8) Τζέιν Καλομαρκιζιάς, 9) Βιτόριο ντε Σίκα, 10) Σοφία Καλινουαρίτ.

Φτερωτές συλλογές

1) ΠΑΛΙΟΜΕΡΟΛΟΓΙΤΗΣ (ροπαλόν — ΑΙΟΛΟΣ — ΟΗΜΕΡΟΝ — ΤΡΟΛΛΕΪ — ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ — ΠΟΤΗΣΙΑ).

2) ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ (ΔΥΝΑΜΙΣ — ΚΟΜΜΑΤΑ — ΤΟΚΕΙΟΣ — ΚΙΒΩΤΙΟΝ — ΣΑΝΤΙΛΑΝ).

3) ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ (ΚΥΠΡΟΣ — ΓΥΜΝΑΣΙΟΣ — ΘΕΝΑΣΟΣ — ΚΡΑΤΗΡ — ΔΙΟΝΟΣ).

Μαγική εικόνα

Αντιστρέφοντας τελείως την εικόνα, θα διακρίνετε το λύκο, στην κορυφή άριστερά.

Η λύσις του υπ' αριθ. 839 σταυρολέξου

Ορίζοντες:

1) ΤΡΙΚΥΜΙΑ — ΕΠΙ, 2) ΠΑΙΔΑΝ — ΙΕΡΟΣΥΛΩ, 3) ΑΝΑΜΑ — ΠΑΡΑΣ — ΧΑΝΙΑ, 4) ΛΙΡΑ — ΠΟΡΟΙ — ΑΕΝΑΩΣ, 5) ΙΣΑ — ΣΑΛΟΣ — ΑΡΡΩΣΤΑ, 6) ΝΤ — ΑΙΓΙΣ — ΕΡΠΩ — ΑΣ, 7) ΑΤΙΜΟΣ — ΕΝΤΑΣΙΣ, 8) ΑΜΕΣΟΣ — ΟΥΤΟΙ — ΚΟΠΗ, 9) ΜΑΛΙΣ — ΚΑΡΟΣ — ΜΑΚΑΡ, 10) ΑΙΜΑ — ΘΑΣΟΣ — ΤΩΡΙΝΑ, 11) ΑΙΡΕΣΙΣ — ΠΥΡΙΝΑ, 12) ΣΣ — ΟΡΟΣ — ΔΑΝΙΑ — ΙΝ, 13) ΚΟΛΑΦΟΣ — ΛΑΝΙΑ — ΕΤΗ, 14) ΑΦΑΝΗΣ — ΤΑΝΙΣ, 15) ΚΑΛΟΣ — ΚΑΡΙΣ — ΚΟΙΟΣ, 16) ΟΜΙΧΛΩΔΗ — ΑΝΩΣΑ, 17) ΝΑΣ — ΣΙΛΑΝΙΩΝ.

Καθέτως:

1) ΠΑΛΙΝ — ΑΜΑ — ΣΚΑΚΙ, 2) ΑΝΙΣΤΑΜΑΙ — ΣΟΦΑ, 3) ΤΙΡΑ — ΤΕΛΑ — ΑΛΛΟΝ, 4) ΡΑΜΑ — ΑΙΣΙΑΙ — ΑΝΟΜΑ, 5) ΙΝΑ — ΣΙΜΟΣ — ΡΟΦΗΣΙΣ, 6) ΠΑΡΟΣ — ΘΕΡΟΣ, 7) ΠΟΛΙΣ — ΚΑΛΟΣ, 8) ΜΙΑΡΟΣ — ΟΑΣΙΣ — ΤΑΣΙΣ, 9) ΙΕΡΟΣ — ΕΥΡΟΣ — ΛΑΡΑΙ, 10) ΑΡΑΙ — ΕΝΤΟΣ — ΔΑΝΙΑ, 11) ΟΣ — ΑΡΤΟΣ — ΠΑΝΙΣ, 12) ΑΡΠΑΙ — ΤΥΝΙΣ, 13) ΕΥΚΕΡΩΣ — ΜΩΡΙΑ — ΚΑΙ, 14) ΠΛΑΝΩ — ΙΚΑΡΙΑ — ΤΟΝΩ, 15) ΙΩΝΑΣ — ΣΟΚΙΝ — ΕΡΙΟΝ, 16) ΙΩΤΑ — ΠΑΝΑΙΤΙΩΣ, 17) ΠΑΣΑΣ — ΗΡΑ — ΝΗΣΣΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δολ. 240

Εξαμηνιαία » 120

Τριμηνιαία » 60

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Λίρες 6

Εξαμηνιαία Δολάρια 17

Τριμηνιαία Φο. Βελγ. 840

Εξαμηνιαία Φο. Γαλλ. 8.650

Τριμηνιαία Φο. Γερμ. 73

Εξαμηνιαία Μάρκα Γερμ. 72

Ευδωμάτια Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραστηριότης 4. (Πλατεία Κλαυθιδίων).

Αθήναι.

Ε.Ε.Μ. Μπακλατζής και Σία Ε.Ε. Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΗΓΗ». Διευθυντής: Διανομή: στέκι και υπεύθυνος κατά Νόμον.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Διευθυντής και υπεύθυνος Ιστογραφείου

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24 Παλαιόν Φάληρον

Η αλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΘΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Ρούλα Παπαδοπούλου, Κομοτηνή, Chrysa Philirre, Ca'ito, Σπυρίδ. Βυθούλκων, Πειραιά, Στέλλαν Σταθοπούλου, Έγναθον, και Ερμιόνη Τσαπαλιάρη, Ψυχικό. Η Έλεονώρα ντε Στελλή τη διευθύνει της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Δημήτριον Θωδίν, Ανδρέαν Πολυστάνα, Γεώργιον Γιαννιούλου, Ιωάννην Σπυράκη και Έλενην Καραλίωτα.

Η Ρούλα Χειμωνίδου, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Η Λίτσα Μιχαηλίδου, Μητροπόλεως 12, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Χριστίνα Ασιώτου, Σπετσών 9, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους ή νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Ρίκα (17 χρόνων), Χίου Νο 4, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους από την Ελλάδα, ανεξαρτήτως ηλικίας, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Τατιάνα και η Σίρσσυ (17 χρόνων), Δίος Νο 4, Σπυράκης, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Μαρκέλλα Πετρίδου, Καπερνισίου 12α, και η Ι.

Η Καίτη Κωνσταντίνου, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες και νέους, κατά προτίμηση με μαθήτριες και μαθητές από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Η Κυριακούλα Χαραλάμπους, Τολστόϊ Νο 3, Λάρνακα, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Σούζια Μιχαηλίδου, Καπερνισίου 12α, και η Ι.

Θά σαι κατακτητής

Δοκιμάστε μία φορά μόνον την ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ "ΙΟΝ" και θά γίνη ο πιο γλυκός έρωτας της ζωής σας!..

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ ION

ΟΡΕΟΤΑ — ΒΟΥΛΓΑΡΙ — ΚΟΣΤΕΛΙ — ΣΟΡΟΓΑΛ — ΟΡΑΙΝΕ

Προϊόν αυθεντίας διασημότητος

σι. Γιατί έννοιό με ώφεληθώ μόνος μου απ' αυτήν.

Ο Κλίπερ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του κι' ο άλλος συνέχισε:

— Κατά τις 6½, ήμουν μόνος στο γραφείο του αστυνομικού Μπερνιέ, όταν χτύπησε το τηλέφωνο και τον ζήτησε κάποιος. Τού εξήγησα πως έλειπε και πως τον αναζητούσαν ενών.

— Αφού είν' έτσι, μου είπε, θα σας παρακαλέσω να βοηθήτε το γρηγορώτερο στο σπίτι μου. Λέγεται: «Αντίστοιχο» είναι εισοδηματίας και μένω στο Άνιερ, στην οδό Μπουρζουγιάν 283. Πριν από λίγο, γυρίζοντας απ' τον περιπάτο μου, βρήκα πάνω στο γραφείο μου ένα γραμμάκι, που με απειλούσε με θάνατο και με διατάζε να μετρήσω 50 χιλιάδες φράγκα σε κάποιο Λ. Ζιν, που θαρρεί απόψε κατά τις 8... Ακούστε; Στις 8. Δηλαδή σε μία ώρα περίπου! Βγήκα έξω για να σας τηλεφωνήσω, γιατί δεν έχω τηλεφώνο στο σπίτι μου. Σε έλκεται, έλατε άμεσα!

«Αυτό είν' όλο. Εκεί πηγαίνω τώρα...»

Τ' αυτοκίνητο έτρεχε ελυσταχώς μέσα στο σκοτάδι, στους παγωμένους δρόμους. Δεν άργησε να φτάσει στο Άνιερ.

Ο Κλίπερ, που έμενε αμύλητος ως τότε, άνοιξε ένα τσιγάρο κι' έκανε νόημα στον επιθεωρητή να σταματήσει. Κατέβηκε, τον άπλωσε και του είπε:

— Καλή επιτυχία, φίλε μου! Έγώ θα γυρίσω στο Παρίσι με το τρένο. Κρατήστε με ετήμιο. Και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Τ' αστυνομικό αυτοκίνητο προχώρησε λίγο ακόμα και σταμάτησε μπροστά στην καγκελλοφόρα μιας βίλλας με μεγάλο κήπο. Ένα παραθύρο του σπιτιού αέτοθ ήταν φωτισμένο.

Ο Μουσέτ έσπρωξε την πόρτα, διέσχισε τον κήπο, ανέβηκε τη μαρμαρίνη σκάλα και χτύπησε το κουδούνι. «Άκουσε να τραβήξω από μέσα λουκέτα και αλυσίδες. Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ένας ηλικιωμένος κύριος.

— Ποιος είσαστε; ρώτησε.

— Επιθεωρητής Μουσέτ, της Γε. Μικής Ασφάλειας.

— Έχετε την ταυτότητά σας;

Ο επιθεωρητής αναγκάστηκε ν' απαντήσει στις ερωτήσεις του φιλοπότου αυτού ανθρώπου, για να μη υποπέσει επίτηδες να μη στο σπίτι. Ο γέρος τον όδηγησε σ' ένα εύρωστο γραφείο, στο λογάριο, και τουδεις ένα κάθισμα, κοντά σ' ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο.

— Δεν ήρθε ακόμα... του είπε, Μά δε θ' άργησει. Είναι 8 παρά 10...

Θά μου φαινόταν πορρέον αν δεν έρχονταν, απάντησε ο Μου. βέβαια... Μά μπορείτε να είσαστε ημερής, τώρα που έχετε μένα...

Κι' έβαλε το χέρι του στην τσέπη, όπου βρισκόταν το ρεβόλβερ του.

— Δεν είχα σκεφθώ να προφυλάξω την κάσση μου, του εξήγησε ο γέρος. Τώρα την έχω κρυμμένη μ' ένα αυτόματο μηχανισμό, που δεν την άνοιξε ν' άνοιξη πριν απ' τις 11. Όποτε την άνοιξη πληρωμένος, θα κρατώ νοβόλβερ από ένα δυνατό ηλεκτρικό ρεύμα!

Ο Μουσέτ τράβηξε την πολυθρόνα του σε κάποια απόσταση απ' το χρηματοκιβώτιο και περίμενε.

Οι ώρες κύλησαν. «Έφτασαν οι 11.

Ένας κρότος ακούστηκε τότε, κι' η πόρτα της κάσσης άνοιξε μόνη της. Ο Παρσόν σηκώθηκε απ' τη θέση του κι' έδειξε στον αστυνόμο τα λεφτά και τα χρυσάφιρά του όληρου εκεί μέσα.

— Τώρα δε σας χρειάζομαι πιά, του είπε. Δε θαρρή!...

Πώς το συμπεριναίτε, αυτό, απάντησε ο Μουσέτ.

Απληροποίητος να μετρήσει τα χαρτονομίσματα, ο Παρσόν δεν τούδωσε απάντηση, ούτε γύρισε καν το κεφάλι του. Τού είπε μονάχα σε λίγο:

— Μπορείτε να μείνετε, αν θέλετε... Υπάρχει ένα ντινάνι, στο διπλανό δωμάτιο. Φρονώ πως δεν είν' ανάγκη ν' άγρυπνήσετε περσιτικούς λογαριασμούς, πριν πάω για ύπνο.

Ο Μουσέτ διάταξε μία στιγμή, άδειασε άραγε ο Λουζίν; α-

ναρωτήθηκε. «Η μήπως περιμένει να φύγω για ναρρή;... Καλλίτερα να μείνω ως το πρωί».

Κι' ακολουθώντας τον Παρσόν στη διπλανή κάμαρα, ο γέρος τουδεις το ντινάνι, τον καληνύχτισε κι' έφυγε, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Το θέμα που αντίκρουσε, τον άφησε σαν αποβλακωμένο.

Στη μέση της κάμαρας, ο Μάρτιν Κλίπερ είχε ριγμένο χέμο κάποιον και πατούσε με το γόνατο στο στήθος του!

Κι' αυτός ο κάποιος ήταν... ο Παρσόν! Άλλα πολύ διαφορετικός απ' τον Παρσόν που είχε υποδεχτεί από νωρίς τον επιθεωρητή!

— Βοηθήστε με να περάσω τις χειροπέδες στον κύριο, είπε ειρωνικά ο ντετεκτίβ.

Ο Μουσέτ οπάρκωσε μηχανικά. Και, σε λίγο, ο Παρσόν καθόταν σε μία καρέκλα, με τις χειροπέδες στα χέρια.

— Μία στιγμή, να ελευθερώσω τον κ. Παρσόν, κι' ύστερα θά σας εξηγήσω, είπε ο ντετεκτίβ.

Ο Μουσέτ νόμισε πως θα τρελαινόταν. Μήπως τού είχε στρίψει το Κλίπερ;

Ο ντετεκτίβ βήκε απ' το δωμάτιο και ξαναγύρισε σε λίγο, γυμναστώντας στην πλάτη του ένα άτομο δεμένο χειροπέδες στα χέρια.

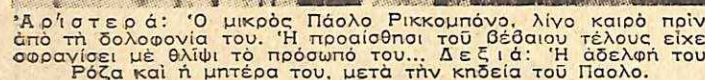
— Νά ο πραγματικός κ. Παρσόν! είπε, λύνοντας τον. Σας τηλεφώνησε στις 6½. Γυρίζοντας ύστερα στη βίλλα του, βρήκε να τον περιμένει ο Λουζίν. Αυτός όρμησε πάνω του, τον έδεσε και, με την άπειλή του πιστολιού του, τον ανάγκασε να του ομολογήσει πως είχε τηλεφωνήσει στην άστυνομία, και να του φανερώσει το μυστικό του χρηματοκιβωτίου.

«Πριν απ' τις 11, δε μπορούσε ο Λουζίν ν' άνοιξη την κάσση. Στο μεταξύ λοιπόν, μεταμφιεσμένος σε οικοδεσπότη, για να σας υποδεχτεί και ν' αποκοιμηθεί τις ύπνιες σας. Και θά πετύχαινε το κόλπο του, αν δεν έμπαινα εγώ στη μέση! Χάρηκα κρυφά στη θέα του Παρσόν και τσάκωσα τον κλέφτη τη στιγμή που έτοιμαζόταν να το σκάσει, με τις τσέπες γεμάτες λεφτά.

— Είπαι πολύ δυνατό! είπε ο Λουζίν, τρίζοντας τα δόντια του και κυττάζοντας με μίσος το ντετεκτίβ. Ένοια σου όμως, θά τά ξαναπαύω!...

Ζ. ΚΡΕΙΤΤ.

71

Ἔκλεισε τώρα στὴ Σικελία, μὲ τὸ θάνατό του, ὁ αἰματη-
ρὸς κύκλος μιᾶς μακροχρόνιας τραγωδίας

Οι οχτώ γυναικες, που αφορούσαν και στην εκπαίδευση των παιδιών, λούσαν την κρέμα του Πάολο ήταν τα μόνα μέλη, που έπαιζαν αδόκιμη, από την εκπαιδευμένη πιά οικογένεια των Ρικκοπάνι: 'Η μητέρα του Πάολο, η εκκοσμούμενη αδελφή του Ρόζα και, οι άλλες, θείες και εξάδελφες του νεκρού. Οι άλλες της οικογένειας βρισκόνταν θαμμένοι σε κάποιο νεκροταφείο ή ξεσηπτιμένοι στον Καρσάδο και στην Αμερική. 'Ο Πάολο ήταν ο τελευταίος, που ζούσε ακόκκω στη Σικελία. 'Όσπου μία σφαγή τον έκοψε, όπως τον στον αδόκο κόσμο, όπως είχε στείλει, λίγα χρόνια πιο πριν, τον πατέρα του και τους δύο αδελφούς του.

A black and white photograph of a man in a military uniform standing outdoors. He is wearing a peaked cap and a jacket with a belt. To his right is a large, dark, curved object, possibly a piece of equipment or a branch.

Σκοτωμένος, με δυο σφαίρες στον αυχένα, βρέθηκε έξω από το χωριό, ο Πάολο Ρικκίμπονο. Ή αστυνομία έκανε ανακρίσεις, αλλά όπως πάντοτε στις περιπτώσεις βεντέττας, δεν βρήκε τους δολοφόνους.

Ὁ Πόλοσ ἦταν 9 χρονῶν, ὅταν πρωτόμασε τί εἶναι ὁ νόμος τῆς βεντέτσας. Γιά τὴν ἐκδικλήθη ἕνα ἑξαβόλο του, θύμα τῶν Κρακολιτῶν, ὁ πατέρας του, ὁ δόσολος, τὸ ζυζυγίον Ρικκομπατό, ἀποχώρησε ἀπὸ τὴ Μαφφία, ἀπὸ τὴν ἀντικειμένη ἀπὸ νέος, γιὰ νὰ μὴ τὴν φανερύει στὸ νόμιμον καὶ ἐπὶ διαζύγιον. Σκότωσε βεντέτσας τοὺς Κρακολιτῶν, μερικεὶς βεντέτσας ὅμως, ἀργότερα, σκοτώθηκε καὶ αὐτός. Οἱ Κρακολιτῶν δὲν εἶχαν πιά κανένα λόγο νὰ διατάξουν, ἀφοῦ εἶχε λειψέι ὁ φόβος νὰ ἐπισύρουν ἐναντίον τους τὴν ὀργὴν τῆς παντοδυναμίας Μαφφίας.

ἡ Ἀκολούθησε τὴν κηδεῖα τῶν
δύο ἀδελφῶν του, μόνος «άντρας»
ἀνάμεσα στὶς μαυροφροσμένους γυ-
ναῖκες. Τὸ πρόσωπό του εἶχε χά-
σει τὴν παιδικότητά του, ἦταν
συνθροπικὸ καὶ γερασμένο. Γυρί-
ζοντας ἀπὸ τὴν κηδεῖα, εἶδε τοὺς
γουφωλάκους νὰ τὸν περιμένουν.
Τὸν ρώτησαν, ὅπως ρώτησαν καί
τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του,
ἂν ὑποψιάζετο ποὺ ὁ πατέρας νὰ
εἶναι ὁ ἀπολθροῖνι τοῦ Μάρκου καί
τοῦ Τζοάνη. «Αὐτεῖς ἔωσαν ποῖοι»
Οἱ γουφωλάκους τὸ ἔξωσαν ποῖοι
ἦταν, ὅπως τὸ ἔξωσαν καὶ οἱλοι-
στοὶ χωριοί. «Αὐτὰ, ὅπως πάντα,
μέναντες δὲ θὰ μιλῶνται».

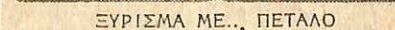
☆ ☆

Μία τεραστιάσι τούρτα, μήκοιο 11½ μέτρων, πλάτος 2½, ύψος 3½ και βάρος 6 τόννων, στηθήκε προ καιρού στη μέση του αθλητικού σταδίου της μικρής αμερικανικής πόλεως Έβανσβιλ, στην Πολιτεία της Ιντιάνα. Δεν έκοπη όμως για πολλή ώρα. Γιατί έκοπη κεφάλι και μοιράστηκε 10.000 κομμάτια. Δημοκρατικούς και Ρεπουμπλικανούς, που συγκεντρώθηκαν εκεί για να γιορτάσουν την εκλογή του νέου Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, ξεχνώντας τις πολιτικές αντιθέσεις τους. Σ' λίγη ώρα, όλο το πελώριο γλύκισμα είχε κατασπαράξει.

Με την ευκαιρία αυτή, οι αμερικανικές εφημερίδες έκαναν λόγο για ένα άλλο τεράστιο γλυπτό, που είχε προσφέρει ο ήθος ποίος του κινηματογράφου Κίρκ Ντούγκλας στη γυναίκα του Άννα, την ημέρα των γενεθλίων του. Αυτό είχε ύψος 1½ μέτρα και διάμετρο 1,20. Και μέσα σ' αυτό ήταν κρυμμένος... ο Κίρκ!

ρησε προσφάτως γιά τή νέα σαιζόν. Ἡ μητέρα τῆς μικρῆς προτιμᾷ τὰ παντελόνια καί ἄλλα πρακτικά παιδικά φορέματα. ὁ πατέρας ὅμως θέλει τή Μαρία. Ἄνε πάντοτε κομφωντιμένη, ἀκόμα κι' ὅτα βγαίη γιά ψώνια τοῦ σπιτιοῦ.

“Ενας Ίταλος συλλέκτης κάλεσε πρό-
ς μέρην του σπίτι του τους δημοσιογράφους
και τους παρουσίωσε μία πραγματικά προ-
τύπου συλλογή διαφόρων κοσμητι-
νών, για τη συγκέντρωση τών οποί-
ων άφαιρεται όλες τις ελεύθερες όρες, πο-
τό άφαιρε μέλεις, σήμερα η δουλειά του
Μπαρτί κανείς να δει στη συλλογή αυ-
τή χάκινα, ευράφια, ποή χρησιμοποιού-
σαν πο πολλά άκόνα του Κινέζου κα-
Ραϊσάκι, και άκόνα παλαιότερων περί-
ευράφια, πο βρέθηκαν σε άρχαίους αλ-
γυπτιακούς τάφους. Στη φωτογραφία με-
να άλλο πρωτόγονο ευράφι. Πρόκειται
καθώς βλέπεται, για ένα πέταλο άλογη-
τή μία άκρη, το άλλο του άρχαίου σύ-
ρουργός ασφαρίλασε τόσο, ώστε να τ-
είναι όσο το δυνατόν πιο κομψή.

“Η Mousse de Crème είναι ασφαλώς η πιο πολύτιμη άνακάλυψις που έχει γίνει στα προϊόντα καλλονής. Όταν επιτύχουν να της δώσουν μορφή πούδρας το αποτέλεσμα είναι καταπληκτικό.

Αλλά προσοχή! Μόνον η
πούδρα Τοκαλόν περιέχει την
Mousse de Crème, αυτό το
καταπληκτικό προϊόν. Κάνετε
μία δοκιμή, από άποψη άκομα
και θα δείτε άμέσως τα ανδρικά
βλέμματα να πέφτουν επάνω
σας γεμάτα θαυμασμό και
προσέσεις.

ΜΙΑ ΠΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΕΚΟΥΣ ΜΑΣ

"Εγὰ ἀπὸ τῆς καλλιτέρας τραγουδοῦ-
 τοῦ «δελουδοῦ» Νὰτ Κινκ Κὼλ εἶναι
 ἀναγνωρίσθηται αὐτὸ ποῦ λέγεται «Γο-
 ῦν ἀτ φολ ἱν λάδ». Πρόκειται γιὰ μιὰ
 ῥοσιωτάτη, ἀπαλὴ μελωδία γενικά δι-
 πρόκειται γιὰ ἐνὰ περίφημο μπουζύι.
 Ὅσοι λοιπὸν εἶδατε λάτρεις τοῦ εἰδους
 αὐτοῦ τῆς μουσικῆς ζητήστε νὰ τ' ἀ-
 κοῦσατε. Ὁ δίσκος εἶναι τῆς Κάπιτολ
 με στοιχία GL 14709.
 Μία ἀκόμη μελωδία. Αὐτὴ τὰ ἀκού-

...από φίλμ. "Όσοι είδατε τὸ τελευταίον φίλμ τοῦ Τσάπλιν ἐκ τῆς βασιλείας στὴ Ν. Ὑόρκη, θὰ θυμίσθε ἀσφαλῶς τὴν ἀραιότερην μουσικικὴν ἀντιπρόκρισιν τοῦ φίλμ, σύγθεσι καὶ αὐτῆς αὐτῆς Τσάπλιν. Λοιπὸν ἡ μελωδία αὐτὴ λέγεται ἐμάντολιν σερενάδα καὶ θὰ τὴν βρῆτε σὲ δίσκον τῆς Κολούμπια καὶ σὲ σπουδαίαν ἀντιπρόκρισιν τοῦ φίλμ.

[illegible]

ΚΑΤΑΚΟΠΟΣ, ὁ Φίλιπ Ντυν
σωριάστηκε σ' ἓνα παγκά-
κι φρενιόλογοις νύριε σ' ἑ-
κατονταίους δροῦλους. Τώρα ὁ
κατακομένος ἀπ' τὴν κοῦρα
ἐνοικίει νὰ τὴν κυριεύει μὴ ὅ-
σον ἀπελπισία. Τοῦ κακοῦ εἶχε
ῖσει ὅλη τὴ μέρα ἑλπίδας ὅ-
τι αὐτὴν δὲν εἶχε δεκάρα σὴν ὅ-
τι τὴν τοῦ καὶ τοῦ ὅτι αὐτὸν ὅτι
τοῦ διαμαρτυροῦνται...

Σήκωσε ξαφνικά τὸ κεφάλι.
Εἶχε ἀκούσει βήματα στὸ π
δρόμιο. "Ένας ἄντρας βγῆκε
τὸ σκοτάδι κι' ἀκούμπησε στὸ
ροαπέτο. "Εἰμεινε κάμποση
σκυθρωτός, ἀκίνητος σ' αὐτὴ
στάσι. "Υστερὰ ψάχτηκε κι' ἀ
πὸ κάτι στὸ χέρι του.

Ὁ φίλιππος ὤρισε. Τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀντήκνησε μιὰ πιστολιά. Ἄνοιξε τὴν κάννη τοῦ ὅπλου λόξεψε, ἔβγαλε ἀρπάζε τὸν ἀγνωστὸ ὄχι ἀπὸ τὴν ἡσυχία τοῦ. Ἡ σφαῖρα σφηνώθηκε ἐν τῷ ὄντι.

—Τί ἀνακατευόμαστε στις
νέες δουλειές; μωρμούρισε.
Ὁ φίλιπ, σαστισμένος ἀκό-
μα ἀπάντησε:

— Μὲ ποῖς δικαίωμα μ' ἐμπόρατε; πρόσθεσε ὁ ἄλλος. Καὶ ὁ ἄναθωρὸς τῶρα τὸ κουρόνιόν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴ χειρὸν τοῦ ἰου. Ἔξερε τοὺς λόγους! ἔκαναν γ' αὐτοκτονήσῃ. Ἄλλως ὅχι! Τὸτε λοιπόν; Μήπως ἔχετε νὰ πότετε αἰεὶ τὴ θάλαμ

— Γιατί όχι;... είπε ο Φίλιππος.
Κι' άναψε ένα σπύρτο. Ή τ
μουλιαστή λάμψη, που έκλεισε
στα στίς φοιήτες του. Φώτισε
αρακτηριστικά και τών δυό τα
κι' έβγαλαν μιá διπλή κρα

C // 600

— “Ε λοιπόν, ή πρότασί σας
είναι μία θετική βάση! είπε ό
ήν. Μπορώ να πάω πραγματι
ή θέσι σας, αφού είμαστε ή
ή άπαράλλαχτοι, εάν διδυμα
— Μιλάτε σοβαρά:

— Γιατί όχι; 'Αφού έφτασα
γνώ στο ίδιο σημείο με σās.
'Ο άντρας σωριάστηκε στο
γάκι. 'Αφού σκέφθηκε κάμπε
επτά, είπε:
— 'Ακούστε με...
Καί περιέγραψε με λίγα λό

ην κατάσταση του: Είχε ανα-
ευτή απειρίσκεπτα σέ κάτι ε-
ίνδυνες κερδοσκοπίες, και τή
έμπορική έπιχείρησή του έ-
κόταν στά πρόθυρα τής χρεω-
ίας. Τόν περιέλαβε όλοκληρωτ-
αταστροφική και ότιση.

—Σ' αυτό τὸ σημείο βρισκομ
ατέληξε. Ἀφού δεχέστε νά
ῖτε σ' αὐτὴ τῇ σφικτοφωλ
ρεπεί νά ἔχετε ὑπ' ὄψι σας τ
ῖσαι μονάχος, χωρὶς φίλους,
εἰς δὲ θά σὰς κάνῃ ἐρωτη

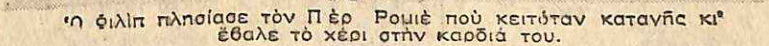
Ὁ ὀλίγις ῥῳτήσας μερικούς ἀλλοιπούμενους, κ' ἄφου ταύτας ἀσκήθηκε. Ὁ ἄλλος τὸν μιλήθηκε.

— Πάρτε τὴν ταυτότητά μου εἶπε. Δώστε μου τὴ δική σας.

αυμάσια. Τώρα είσαστε ἴδιοι
ἰεροί Ραμίε. φαίνεστε ἄνθρωποι
ἐθέλῃσι καὶ ἰμῶνι ποῦ ἀσώ-
α κατὰσται ποῦ ἐνὶ τῇ θε-
πελπιστὴ. "Ἐναν ὅσο θέτω
ἀκα ὁ' αὐτὴ τὴν πλαστοπο-
είας. "Ἐναν ὅσο θέτω

— Σὰς τ' ὀρκίζομαι... Μὰ ἐὰν
θὰ κάνετε στο μεταῶν:

— Δέν ξέρω ἀκόμα... ἔχω
καὶ λεφτά... Πᾶστε ἐνα μέ
π' αὐτά, νιά νά στηριχθῆτε
ὅσα σας βήματα.
— Εὐχαριστῶ.
— Σημειωνοὶ λοιπόν... Τὸ x

ματία του Φίλιπ άστραψαν τότε και τον κυρίεψε τρελλάος θυμός.
— Έκείνος είναι! μουρμούρισε.
— Έσφιξε τις νυφίδες του, βλεπόντας την ευτυχισμένη έκφραση που είχε το πρόσωπο του Πιέρ Ραμίε.
— Βέβαια! σκέφθηκε. Συλλογίζεται την περιουσία που θα του παρασώσει. Έτοιμη... Έ. όχι λοι-

ο ἀνταγώνιστος Πίριχτες όπως με μα-
ς τὴν τὴν δουλεύει. Βλέποντας τὴν
ἐνδυνάμωσιν τὴν οἰκιστὰν
ἐναρμόνισαν τὴν ἐμπροσθεν
τοὺς καὶ τοὺς ὡς πρὸς πρὸς
τὴν τὴν ἐξουσίαν. Στὸ μετὰ τὴν
κεφαλαιῶν καὶ μετὰ οἱ ἐξ ἡ-
νὸς εἰς ὡς τὴν κατὰ τὴν.

Σίγα-σ' να μεγαλώσει την επιχείρησά του του δειλιού κι' επιφυλακτικού Πιέρ Ραμίε. Σέ λ'ίνο είχε γίνει κύριος τής καταστάσεως. Κέ-ο-δίζε τώρα πολλά λεβτα και ζούσε με πολυτέλεια χωρίς να βαρύνε. Ζεταίει πιά σ' τη βιοπάλη.

Πέρασαν τὰ χρόνια... Μία κουφή ανδρία έβγαλε τώρα τὸ φίλην. Μερικοί μὲνες ἀκούα... κι' ἄλλα ἐβόησαν γὰρ πάλι στὸ ραντεβὺ, ποὺ τὸν εἶχε δοθεῖ ὁ Πιερ Ραυιέλ. Κάθε μερὰ ἀντιμετώπιζε κατὰ τὸ ἴδιον τὸ ἄνθος.

την πιθανότητα για κοινή ημετέρα που είχε καταστήσει με τούτους κομμούς και άνωγες... Τόν κοι- νουε τότε ο θυμός. «Είναι ά δεν είναι ελπίδα πώς τόν επιπόσια να σκατθή; έλενε με τόν νού του. Μού άνηκε λοιπόν η ζωή

του!))

Στο βάθος όμως, είχε την ελπίδα πως ο Ραμπε δε θα πνίαινε στο πανθεϊσμό. Μπορεί ναχε πεθάνει στο μεταξύ...

Την ψάχνουν βραδυά ο φίλιππος μαζί του ένα πατάκι...

Χειρικοί που σου παρασχωράει και που ενώ δε θάβουν ποτέ δε θέσι να την κάνουν να ποσοφύει. Δεν έχω κολληιά διαθεσι να ξαναγινώ. Πιέο Ραμπε και να ξαναπάρω τη θέσι μου. Ζήστε ευτυχισμένους. ό-πως κι' ενώ. Αντίο!))

«Αν έρθει τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! Ψήφισε. Μόλις έφτασε στο συμφωνημένο μέρος, έκανε μια κίνηση θυμού. Είχε διακρίνει μία αιλουετα κοντά στο παραπέτο. Καθόμιζαν στην ιδέα μιας κλω υός σάν περσινός, ο θεός έμπερσες να έρεκαλλήνη τα μέτα το του απ' το νόσσημα... Μετα στην παραχή του δεν αντίληφθηκε ουδ' ασημυλάδες που είχαν κλεισθεί... Άοιες να τον

Κρύψατε πίσω από ένα δέντρο
και κρύψατε προσεκτικότερα. Θα
φύγουν ή ακόμα μετακινούνται. Βρέ-
θηκε στο φως ενός φαναριού. Τα
απολλύσονται και να των παρούσα
υπό τους στην αστυνομία, χωρίς
να ηη λέει. χωρίς να φέρει την
παράκληση αντίστασης...

K. ΟΡΒΑΛ

Ὁ διασκεδαστικός ἐπιλόγιος τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶναι πῶς ἡ πρώτη κυρία Μάνβιλ ἀξιώνει τώρα ἀπὸ τὸν πρῶτό της ἄντρα νὰ τῇ δώσῃ τὴν κόρη της, πού τὴν εἶχε ἀτελῆς ἐξάσσει ὅσο ἦταν σὺντονος τοῦ πολυκαταπομιρ-
λοῦ. Μαὶ ὁ "Οὐγκεν" Ὀκερ δὶπλωσε κατὰ τὸν κατηγορηματικότερο τρόπο δύο μὲν μόνον στὴν καθυστάθισήν αὐτὴ ἀείσιοι δὲν προκρίνεται νὰ ἐνδύσῃ, ἀλλὰ καὶ δὲ θὰ ἐπιτρέψῃ πᾶσα σπῆ-
μις συναισθήσει τῆς Ντινάμι μὲ τὴν υπέρτα-
της γιὰ νὰ περιοριστοῦν ὁ κίνδυνος... νὰ τῆς μοιάσῃ!

